

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

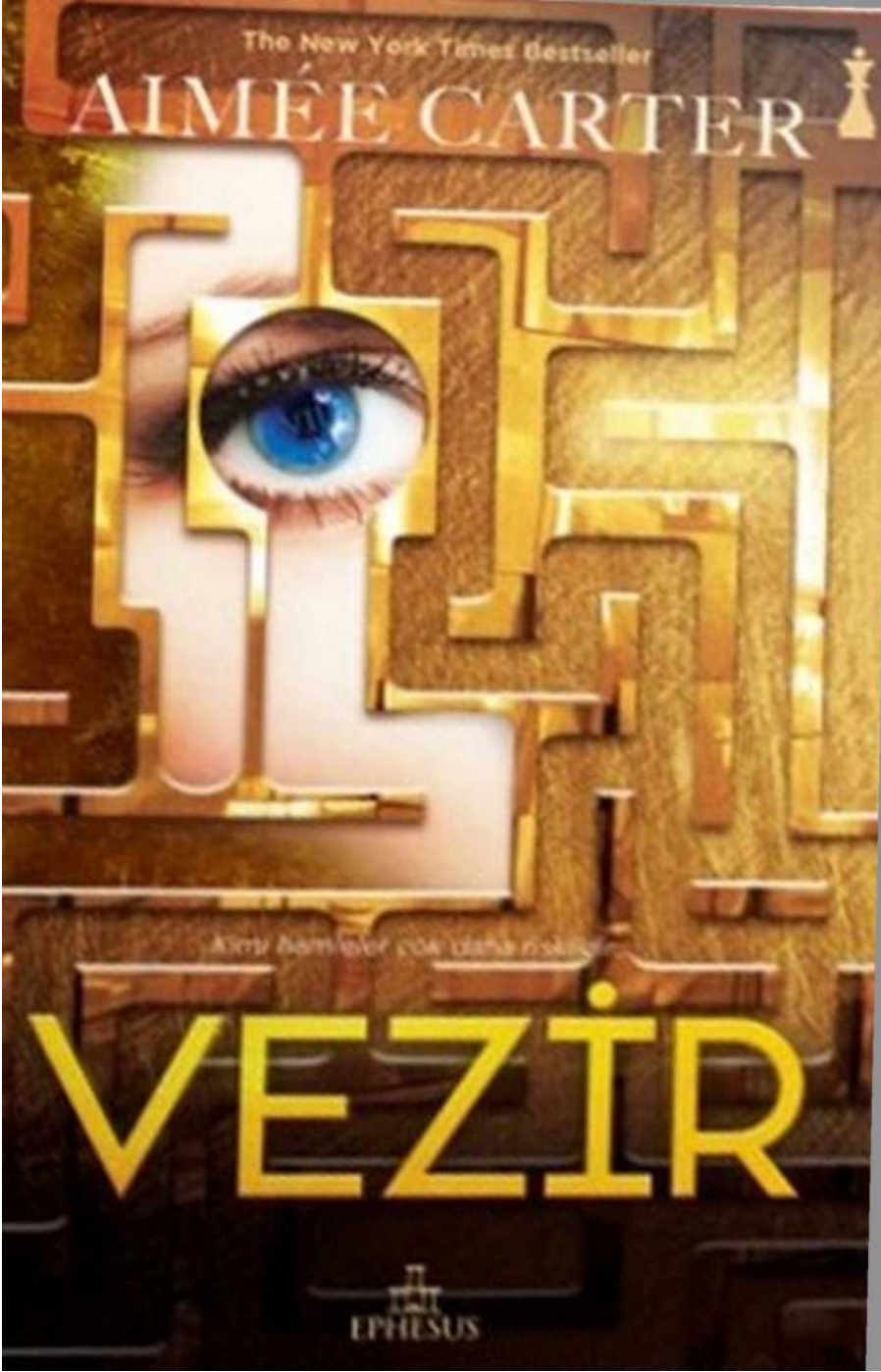
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VEZİR

Orijinal Adı: Captive

Yazarı: Aimée Carter

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şafak Tahmaz

Çeviri: Melda Dinçel

Kapak Uyarlama: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2016

ISBN: 978-605-9232-9232-59-3

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, Aimée Carter

Türkçe Yayın Hakkı: Akçah Telif Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.biooffset.com / info@biooffset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

VEZİR

AIMÉE CARTER

Çeviri
Melda Dinçel

Carli Segal ve Veronica O'Neil'a

SOLUP GİTMEK.

Benjy bir yerlerde beni bekliyordu.

Ben Somerset Malikânesi'nin büyük balo salonunda etrafı dolaşıp, giderek zorlaşan gülümsememle yeni yüzleri selamlarken, onun bana baktığını hissedebiliyordum. Diğerleri etrafımda pervane gibi dönüyor, zamanımın birazını dahi alabilmek için bir-birleriyle âdeta yarışıyorlardı. Fakat hepimiz, burada yalnızca adım ve yüzüm için bulunduklarımızın farkındaydık. Ben Lila Hart'tım, Birleşik Eyaletlerin başbakanın yeğeni, ülkedeki birkaç VII rütbeliden biriydim. Bu da VI rütbelilerle dolu bir salonda, beni herkesten daha güçlü kılıyordu.

Ancak ben güç ya da şöhret peşinde değildim. Eğer bana kalsaydı, Benjy'yle daireme kapanır, baş başa vakit geçirebileceğimiz her anın tadını çıkarırdım. Fakat "doğum günümü" bir salon dolusu sözde yakın arkadaşımın kutluyor, sevmek bir yana, hiç hoşlanmadığım nişanlımla takılıyordum.

Zaten benim doğum günüm değildi. Etrafımda-kiler de arkadaşım değildi. Ve Knox Creed kesinlikle nişanlım değildi.

Çünkü ben Lila Hart *değildim*. İsmim Kitty Doe'ydu ve başbakan tarafından kaçırılıp, ameliyatla onun şımarık, isyankâr ve ölmüş olması gereken yeğenine dönüştürülmüştüm. Bana seçme şansı tanımıştı tabii: ya Lila gibi davranacak ya da beynime bir kurşun yiyecektim. Aptal değildim, bu sevdiğim her şeyden, herkesten vazgeçmek anlamına gelmesine rağmen hayatta kalmayı ve mücadele etmeyi seçtim. Üç ayın ardından, gizli kalması gereken pek çok politik tuzak ve sırlara eriştikten sonra buradaydım işte ve Knox beni kolumdan tutarak, gerçekte kim olduğumu

öğrendiklerinde beni öldürebilecek kalabalığın arasından geçiriyordu.

Onu baktım ve kolumu kısılcısından kurtarmaya çalıştım ama bana daha sıkı tutundu. Onun yakışıklı yüzü, uzun boyu, koyu saçları, saçlarından da koyu gözleri olması ve birçok kızın yerimde olmak için canını verebileceği gerçeği umurumda bile değildi. Onlar nefret ettikleri bir kızın hayatını devam ettirmek için sayısız emir almak zorunda değillerdi ya da çekişme halindeyken bile, ülkenin önünde nişanlısını seviyor gibi davranmak zorunda da değillerdi.

Ayrıca gerçek sevgilimle mutluydum. Bu insanların arasından sıvışmak için sonsuz sabrıyla beni bekleyen sevgilime minnettardım. Fakat kısa süre içinde bir yolunu bulamazsam, gece ikimiz için de iyi so-nuçlanmayacaktı.

Sadece Knox'un duyabilmesi için kulağına doğru "Bir anlaşma yapmıştık," diye fısıldadım. "Bir iki saatliğine uslu duracak ve dokuzda gidecektim. Neredeyse on bir oldu."

"Bazen planlar değişir," dedi ve bileğimi tutan parmaklarını sıktı. Benimle konuşmasına rağmen gözleri balo salonunu tarıyordu. "Sakinleş ve eğlenmeye çalış."

Geçtiğimiz aylarda eğlenebildiğim nadir anlar, Benjy'yle paylaştığım zamanlardı. "Lila bu kadar uzun kalmazdı. Geçirdiğim her dakika kuşkuları arttırıyor." dedim.

"Biliyorum," diye yanıtladı sessizce ve eğilerek dudaklarını kulağıma sürttü. Nefesinin sıcaklığı bana balo salonunun ne kadar soğuk olduğunu hatırlattı ve ince, ipek elbisemin içinde âdeta titredim. "Fakat bazen Lila bile sevmediği şeyleri yapmak zorunda kalırdı. Biri geliyor."

Döndüm ve iri yarı bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Bakan Bradley, başbakanın altında çalışan Bakanlar Birliğinin on iki üyesinden biriydi.

Çoğunu görünüşlerinden tanıımıyordum ama Bakan Bradley'nin bıyığı zihnime kazınmıştı. O etrafımday-ken tüylerim diken diken oluyordu.

"Lila, hayatım, şahane görünüyorsun." Kuru dudaklarını yanağıma değdirmek için eğildi ve geri çekilmemek için kendimi kastım. "Yaşadıklarından sonra bu kadarını beklemiyordum..." Belli belirsiz bir el hareketi yaptı. Gözlerini göğüslerime dikmişti.

Bu sefer gülümsemeye tenezzül etmedim. "Bakan Bradley, sizi burada gördüğüme şaşırdım. Eşinizin rahatsız olduğunu sanıyordum."

Güldü, bakışlarınınsa yönü değişmedi. "Evet, evet senin o güzel yüzünü görme şansını asla kaçıramazdım."

"Bu durumda yukarı bakmak isteyebilirsiniz," dedim ve Bakan Bradley kıpkırmızı kesildi.

"Özür dilerim efendim," dedi Knox hızlıca ve koluma girdi. "Lila içkiyi biraz fazla kaçırdı bu akşam. İzninizle... Seninle konuşmam gereken bir şey var sevgilim."

Beni oradan uzaklaştırırken şampanya kadehini sıktım. İkimiz de tek bir yudum dahi içmediğimi biliyorduk. Geceyi sağ salım atlatabilmek için zihnimin yerinde olmasına ihtiyacım varken içki içmeyi göze alamazdım.

Knox, bakanlara ve ailelerine, Washington D.C.'deki birkaç önemli VI rütbeliye el sallayarak, beni üzerinde

10

yemeklerin ve tavus kuşu şeklinde katlanmış mendillerin olduğu bir masaya doğru yönlendirdi. Yakında duran insanlar yanımıza gelmek için hareketlendi ama Knox onlara zehir gibi bir bakış atınca uzaklaştılar.

Yalnız kaldığımız zaman "Bu gecenin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun/' dedi sessizce. Masanın ucundaki küçük tabaklardan birini uzattı. "Sence Bakan Bradley'i böylesine küçük düşürmek bunu kolaylaştıracak mı?"

"Nereye baktığını gördün mü?" diye sordum. "Neden benim gülümseyip ona izin vereceğimi düşünüyorsun ki? Lila olsaydı..."

"Şu anda Lila'nın ne yapacağı umurumda değil," dedi Knox. "Bakanlar Birliği'nin en güçlülerinden biriyle tatsızlık yaşanmasını ve ihtiyacımız olmadığı halde bize bir düşman daha kazandırmanı istemiyorum."

"Buradaki herkes düşmanım." Arkamı döndüm ve tabağımı büyük tatlı parçalarıyla doldurmaya başladım.

"Ben değilim."

Elim pembe pastanın üzerinde gezinirken duraksadım. Burada olmamın sebebi Knox'a hiç kimseye güvenmediğim kadar çok güvenmemdi ancak bazı günler beni sadece ihtiyacı olduğu zamanlarda önemsedini düşünüyordum. "Eğer senin düşmanım

olmadığını düşünmemi istiyorsan, bana bir tutsakmışım gibi davranmayı kes." diye çıkıştım.

II

Knox iç çekti. "Eğer topluluk içinde nasıl davranman gerektiğini bilmiyormuş gibi hareket etmekten vazgeçersen, bunu yapmama gerek kalmaz. Aylar oldu. Şimdiye kuralları öğrenmiş olmalıydın."

"Sen kuralları benim için değiştirirken nasıl öğrenebilirim?" Yandaki masada, küçük parçalar halindeki yumuşak hamur parçasına sarılı etler olduğunu gördüm ve ağzım sulandı. Ekimden beri kırmızı et yememiştim. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi ama bir peynirli hamburger karşılığında her şeyimi verebileceğim günler de oluyordu. Bugün onlardan biriydi.

Eğer hamura sarılıysa kimse fark etmez diye düşündüm. Masaya doğru yanaştım ve Knox'un kulağıma fısıldadığı öğüdü duymazlıktan gelerek bir parça aldım. Bir parça... Tek istediğim buydu.

Hamur parçası dudaklarıma bir santimetre uzaklıktaydı ki Knox'un parmakları bileğimi kelepçe gibi sardı. "Lila, sevgilim, onun içinde kırmızı et var."

"Emin misin?" dedim masumca, elimi serbest bırakmaya çalışarak fakat çok güçlü tutuyordu.

"Gayet tabii."

Hamur işini tabağına bıraktım ve sabrımın son damlası da böylece taşmış oldu. "Eğer izin verirsen, çişimi yapmam gerek." *Ve benden vazgeçmeden Benjy'yi bulmam gerek...*

"Makyajım tazelemen gerek," diye düzeltti beni kısık bir sesle.

"Bakan Bradley, bana dik dik bakıyor," dedim. "İşemem gerek işte."

Knox hiçbir uyarıda bulunmadan beni yakındaki bekleme odasına yönlendirdi, parmak uçları koluma batıyordu ve kapıdan geçene kadar tek kelime dahi etmedi. "Kimlerin burada olduğunun farkında mısın?"

Omzunun üstünden arkaya doğru baktım. Biz çıktığımız için büfenin önü birden salonun en kalabalık yeri haline dönüşmüştü. Bakanlar, aileleri, Columbia Bölgesi'nin yapışkan sosyal çevresi bizim çıkmamızı bekliyor gibi masanın önüne üşüşmüştü. Hepsinin ensesinde on yedinci yaş gününde girilen yetenek sınavında alınabilecek en yüksek rütbe olan VI dövmesi vardı. Bizim hangi işte çalışacağımız, nerede yaşayacağımız, kaç çocuk sahibi olacağımız ve hayatımızın ne kadar süreceği dâhil olmak üzere hayatımızın akışını belirleyen imtihanın aynısıydı bu. Onların VI rütbesi sonsuz ayrıcalık getiriyor ve hepsini hiyerarşinin en tepesine yerleştiriyordu. VII rütbemin altında saklanan III ise bana, gelecek yıllar boyunca kanalizasyonları temizlemem için tek gidişlik bir bilet kazandırmıştı. Tabii yüce devletimizin bana sunduğu birkaç pis kaynakla, o kadar süre yaşamayı başarabilirsem... "Evet. VWashington'daki alt tabakanın sırtından geçinen kesimin hepsi."

"Yeter!" Knox bana baktı ve büyük bir özenle koruduğu yüz ifadesi sonunda değişti. Kapıyı kapattı. "Ya uslu durursun ya da tüm ülkenin birden gerçekte kim olduğunu öğrenmesinin nedenini Daxton'a açıklarsın. Çünkü bu insanlar, sandığının aksine aptal değiller ve onların duyabileceği yerde böyle konuşmaya devam edersen her şeyi *anlayacaklar*. Sen seç."

"Asıl eğer burada mutlu bir tablo çizmeye ve bunları önemsiyormuşum gibi davranmaya devam edersem anlarlar," dedim. Takma tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Lila bu kadar kalmazdı."

Knox sırtıttı. Kapıya bakarak bana bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Biliyorum Kitty. Bunun için özür dilerim, gerçekten. Fakat şimdi ortadan kaybolursak bizi aramaya gelirler ve bu da akşam boyunca isteyebileceğimiz son şey olur, tamam mı?"

"O halde bu aptal oyunu oynamak yerine bunu bana en başında söylemeliydin," dedim. "O kadar da saçmalamıyorum zaten. Eğer bunları bana söylemiş olsaydın..."

"Sana anlatabildiğim her şeyi anlatıyorum."

"Bana bir *nesneymişim* gibi davranıyorsun, Knox! Şu anda, o salonda, senin kuklanım ben." Başımı salladım, öfkeden kudurmak, kendimi kaybetmek üzereydim. Tek istediğim yukarı çıkmak ve Benjy'yle yalnız kalmaktı. Lila'nın yüzünün ardındaki kişiyi hâlâ önemseyen dünyadaki tek insanla...

"Sen benim kuklam değilsin," dedi Knox sesini yumuşatarak. "İkimizi de korumaya çalışıyorum. Ne kadar tehlikeli olsa da doğru olanı yapıyoruz. Bunu sen de biliyorsun. Kötü bir akşam geçiriyorsun diye bunu berbat etme."

Boğazımda acı veren bir düğüm oluştu ve zorlukla yutkundum. Lila'nın yerinde kalmaya devam etmeyi kabul ettiğimden beri aylardır devam eden bir tartışmaydı bu. Normalde bu benim seçimim değildi; Başbakan Daxton Hart beni genelevden satın aldıktan sonra bayıltmıştı ve sonra ona karşı başlatılan isyanın başında olduğu için gizlice suikast düzenlediği yeğeni Lila Hart'm

birebir kopyası olarak uyandığımda, onun deyimiyle beni maskeleyişini, yani vücudumun ameliyatla değiştirildiğini fark etmişim. Ben Lila'mın yerine geçecek ve isyanı durduracaktım.

Fakat, Lila, Knox sayesinde hayattaydı ve yeraltında saklanıyordu. Bense hükümetin sevdiğim insanları katletmesine dayanamazdım.

Knox, üç hafta önce bana bunu sorduğunda kalmamın tek sebebi buydu. Yorucu bir gün ve gecenin devamında, Daxton'm annesi ve ülkenin gerçek demir yumruğu olan Augusta Hart'm sadece beni değil, Lila ve hatta Benjy'yi de öldürmeye çalışmasından hemen sonraydı. Ona kurşun sıkansa ben olmuştum. Lila da ölümcül bir şekilde yaralanmıştı ve biri başbakanı tablonun dışına çıkarana kadar Lila gibi davranmak da benim seçimime kalmıştı.

İS

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Daha önceden denemiş, başarısız olmuştum ve sonucunda Dax-ton kavganın en kötü anlarını kaçırarak kadar uzun süre komada kalmıştı. Uyandığında benim Lila olmadığımı bilmiyormuş gibi davranmaya başladı ama ikimiz de kim olduğumu gayet iyi biliyorduk. Bu insanlar için ben hiç kimseydim. Tek çocuk sahibi olmaya izin verilen ebeveynlerin Ekstra çocuklarıyla dolu bir grup evinde, VII olduğunda sefasını süreceğiniz bir hayattan çok uzak bir şekilde yetiştirilmişim. Gelgelelim yalvarmadan peynirli hamburger yiyebiliyordum. Ve daha da önemlisi kim olduğumu biliyordum. Çünkü Lila olarak vakit geçirdikçe kendimi tanıdığımdan da emin olamamaya başlamışım.

Knox kollarını geniş göğsünün önünde birleştirerek, "Bir saat daha geçirebilir misin?" diye sordu.

Hayal kırıklığını bir kenara bırakmaya çalışarak, "Bir saat daha," diye mırıldandım. Knox haklıydı; neyi kabul ettiğimi biliyordum ve bakanlara karşı iyi davranmak da bunun bir parçasıydı. "Ama toplantıdan sonra Benjy geceyi benimle geçirecek."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun riskli olduğunu biliyorsun."

"Senin dairende kalıyor gibi yaparım. Herkese hayatının en güzel birlikteliği olduğunu söyleyebilirsin..."

"En kötüsü olurdu büyük ihtimalle."

Topuğumla kaval kemiğine vurdum. "Bu gece tam bir pisliksin!"

"Ah" deyip bacağına ovuşturdu. "Ve hem seni hem de erkek arkadaşını öldürebilirler eğer..."

O an kapının kulpu hareket etti ve Knox beni bir anda duvara yapıştırdı. Parmakları saçıma dolandı ve dudakları dudaklarıma yapışarak beni arzulu bir şekilde öptü. Ona karşı koymadım. Onu zoraki bir şekilde öpmem, birilerinin bizi gerçek kimliğim hakkında konuşurken yakalamasından, hatta daha da kötüsü hükümete karşı birlikte yürüttüğümüz isyandan bahsederken duymasından daha iyiydi.

Kapı açıldı ve utanmış gibi görünmek için elimden geleni yaparak Knox'dan uzaklaştım. "Eğer izin verirsiniz biraz meşgulüz..."

Durdum ve derin bir nefes aldım. İki ay boyunca onunla her gün yüz yüze olmama rağmen Başbakan Daxton Hart kalp atışlarımı hızlandırmayı başarıyordu. Üstelik iyi yönde de değil...

Daxton kapının önünde duruyordu. Kalın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkmıştı. Kaşları şakaklarından beyazlamaya başlayan saçlarına uyum sağlıyordu. "Özür dilerim. Bölmek istemezdim," dedi sakın bir ses tonuyla. "Lila, hayatım, misafirler sabırsızca geri dönmeni bekliyor."

Bakışlarına karşılık verdim. Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişti ve birkaç saniye boyunca ikimiz de gözlerimizi kırpmadık. Knox, başbakanın benim kim olduğumu bildiğinden haberdar değildi. Daxton kendi sırrını büyük bir ustalıkla gizliyordu. Yalnızca, korkarak ona itaat etmemi sağlamak için Augusta'nın cenazesinde elini enseme gezdirmişti. Fakat bu işe yaramadı. Bu bizim özel oyunumuzdu ve ilk göz kırpan da ben olmayacaktım.

"Bir dakikaya çıkarız efendim," dedi Knox. Bir an onun için üzüldüm. Gerçekte neler olduğunu bilmeyen tek kişi oydu. Daxton'm her şeyi hatırladığını ona söylemeliydim, bu cenazeden sonraki ilk konuşmamızın temel mevzusu olmalıydı. Fakat ona diğerlerinden daha çok güvenmeme rağmen tam anlamıyla itimat edemiyordum. Tereddüt içindeydim ve Karaceketli-ler için insanları harekete geçirmeye odaklanmıştım. Sonunda araya zaman girmiş ve nihayetinde olanları anlatmamın kötü sonuçlar doğuracağına, telafisinin mümkün olmadığına kanaat getirmiştım. Bunun yerine, gerçeği en ihtiyaç duyduğum zaman kullanmak için bir koz gibi saklamıştım. Belki de hiç kullanmamak için...

Knox bir sırrımı biliyordu yine de: parmak uçlarımla Daxton'm VII yazan ensesine dokunup V rütbesini hissettiğimden cenazede ona bahsetmişim. Tek maskelenen ben değildim. Aramızdaki tek fark, benim sahibimin enseme oluşuydu. Augusta öldüğü için Başbakan Daxton Hart gibi davranan bir adamı istediklerini yapmaktan

alıkoyacak kimse yoktu. Yoluna çıkan herkesi öldürmek de buna dâhildi. Ucu sevdiklerime dokunduğu içinse işler kişiselleşiyordu.

"Bir dakika." Daxton vurgulamak için parmağını kaldırdı. "Doğum günü sürprizini kaçırmanı istemem Lila."

Benim için ne hazırladığını düşünmek içimi ürpertti ama zor da olsa gülümsedim.

Daxton'un ardından kapı kapanır kapanmaz Knox'un kulağına eğilip fısıldadım, "Buluşma için nasıl kaçacağız? Beni gözünün önünden ayırmayacaktır."

"Onu bana bırak," diye fısıldadı Knox ve göz kırptı. Geri çekilerek parmaklarını saçlarında gezdirdi ve siyah gömleğini ve pantolonunu düzeltti. Ben de elbisemi çekiştirdim. Üç ay önce benim için özel yapılmış ipek bir elbiseyi giymeyi bırakın ipeğe dokunmama izin verileceğine dahi inanmazdım. Fakat giysi dolabım ne kadar güzel olursa olsun, bütün bu ayakkabılar, yemekler ve III olarak asla hayalini kuramayacağım lüks hayat; canımı Lila gibi davranarak riske atmama ve Benjy'yi de yanımda sürükleyerek onun başını da tehlikeye sokmama kesinlikle değmezdi.

Küfrettim. Sevgilim hâlâ beni bekliyordu. "Benjy'yle bir dakikalığına görüşmem..

"Onu toplantıdan sonra göreceksin." Knox, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Bu gece ne kadar kötü gidiyor olsa da aptalca bir şey yapma Kitty. Çok ciddiylim. Bundan alacağın bir parça keyif, Başkayer'e gönderilmene değmez. Bunu sen de biliyorsun."

Biliyordum. "Benjy ve ben... Senin dairende bütün gece..."

"Sizi duymak zorunda kalmazsam bütün gece olabilir." Knox sırttı ve kapıyı açtı. Alkışlar içinde VI'ların oluşturduğu kalabalığın içinden kol kola geçtik ve tanımadığım birkaç kişi ellerinde içkilerle bize doğru yaklaştı. Manasız küçük bir sohbet için kendimi hazırladım. İsimleri aklımda tutmaya çalışmayı bırakalı uzun zaman olmuştu. İsimler Lila'nın da umurunda olmazdı. Onların tek istediği VII rütbemin ardında yatan güç iken, ben de onlar için fazla çaba sarf etmeyecektim. Keşke onun altında ne olduğunu da *bilselerdi*.

Elimdeki şampanya kadehi hâlâ dolu olmasına rağmen, "Bir içki daha ister misin?" diye sordu Knox. Başımı salladım.

"Fakat bana o hamur işlerinden bir tane getirebilirsen. .."

Dan.

Silah sesi gibi bir ses duyuldu ve o an aklım başımdan gitti. Gördüğüm tek şey, ne kadar engel olmaya çalışırsam çalışayım aklımdan silinmeyen, beyaz üstüne kırmızı renkli, sert kontrastı.

Dan.

Augusta'nın vücudunun yere yığılışı ve halının üstünde yatarken etrafında oluşan kan gölünün görüntüsü...

Dan.

Eğer ben yapmasaydım, Augusta'nın Benjy'yi öldüreceğini bilerek elimdeki silahın soğuk metal tetiğini defalarca çekmem...

Dan.

"Lila... Lila."

Knox'un sesi etrafımı saran dumanı yararcasına bana ulaştı. Gözlerimi açtım. Bana birkaç santimetrelik bir mesafede olmasına rağmen çok uzakta gibiydi, yüzü bulanıktı. Başkalarının da etrafımda olduğunu hissettim ama kulaklarımı sağır eden cıgılık, insanların ne dediğini duymamı engelliyordu.

Knox elini omzuma koyarak "Onlar yalnızca havai fişek," dedi. Sıcak nefesini yanağımda hissettim. Altımdaki mermer zeminin soğukluğu âdeta elbisemden bedenime sızdı ve yerde olduğumu fark etmem biraz zaman aldı. "Gördün mü? Bak şuraya."

Bir ses daha duyulduğunda arkamı döndüm. Refleksle yeniden eğildim ama Knox'un eli omzumda kaldı. Parlak renkli ışıklar büyük balo salonunu doldurdu ve yerden tavana kadar olan camdan bakarken, her birini ayırt etmek üzere görüşümün netleşmesi için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti.

Havai fişekler... Yalnızca havai fişekler... Silah değildi. Kimse tehlikede değildi, tabii elini üzerimden çekmezse Knox hariç.

"İyiyim," diye mırıldandım ve Knox'un elini indirdim. Geriye doğru bir adım attı ve o zaman bir grup insanın etrafımızda sıkı bir çember oluşturduğunu fark ettim. Her biri gösteriyi bırakarak gözlerini kocaman açmış bir halde bana bakıyordu. Korkunçtu. Yalnızca kendimi kaybetmemiştim, bunu ülkenin rütbece en yükseklerinin arasında yapmıştım. Akıl karışıklığı içinde bir bahane bulabilmek için "Ben..diye söze başladım ama kalabalığın içinden gelen tanıdık bir ses cümlemi böldü.

"Lila!"

Benjy, Bakan Bradley ve ağzı açık kızının arasından geçti ve yanımda diz çöktü. Onun sıcaklığını hisseder hissetmez,

göğsümdeki düğüm açılmaya başladı.

"İyi misin?" Mavi gözleri büyümüştü ve endişeli bakıyordu, kısa kıvıll saçları birbirine girmişti. Bana dokunmak için elini uzattı ama suratıma iki santimetre kala durdu. Çok fazla insan bize bakıyordu ve o ne kadar endişelenmiş olursa olsun, beni ele vermemeliydi. *Bizi* ele vermemeliydi.

"İyiyim, gerçekten," dedim yeniden. Yanaklarımın alev alev yanımasını ve dizlerimin titremesini görmezden gelerek doğruldum. Doğum günü olsun ya da olmasın, buradan çıkmalıydım. "Ben... Ben yemek yemeyi unuttum, o kadar."

"Geri çekilin," dedi Knox kalabalığa ve insanları uzaklaştırmaya başladı. "Biraz hava almasına izin verin. Benjy, onu benim daireme götür. Ben de bir dakika içinde geliyorum."

Benjy kolunu vücuduma doladı ve ben, Knox'a minnettar bir bakış attım. Havai fişeklerin sesi bahçede yankılanmaya devam ederken, balo salonundaki insanların gözlerinin üstümüzde olduğunu bilerek, Benjy'nin beni çıkışa doğru götürmesine izin verdim. İşittiğim her sesle içim tekrar tekrar titriyordu.

Bu olağan değildi. Daha önce böyle davranmamıştım ve Augusta'yı öldürelili haftalar olmuştu. Onu da soğukkanlılıkla yapmıştım zaten. Bana ve Benjy'ye yaptıklarından sonra, kendi *ailesine* yaptıklarından sonra, kızını ve torununu öldürmeye çalıştıktan sonra bunu fazlasıyla hak etmişti. Fakat görünen o ki vicdanım, mantığımın sesini dinlemiyordu.

Yaptığımı haklı çıkartmama da gerek yokta Augusta'yı öldürerek iyi bir şey yapmamıştım. Daxton'ın tasmaı tamamen çözülmüştü ve hepimizi ölümcül bir tehlikeye atmıştı. Ve bence bu, işin en kötü

tarafıydı. O tetiği çekerek Benjy'nin hayatını kısa süreliğine kurtarmıştım fakat uzun zaman zarfında ikimiz de ölümden bir anlık keyif payı kadar uzaktık.

Daxton yüzünde alaycı bir endişe ifadesiyle, kollarını önünde birleştirmiş bir şekilde ikili kapının önünde bizi bekliyordu. "Çok özür dilerim tatlım," dedi ve boşta duran elimi tutmak için uzandı. Avuç içimdeki teri eline silerek mesajımı verdim. "Düşünemedim. Yaşadıklarından sonra..."

"İyiym," dedim üçüncü defa. "Yalnızca oturmam gerek."

"Eminim... arkadaşın bu konuda sana yardımcı olacaktır." Benjy'yi tepeden tırnağa süzdü ve o an içimi büyük bir öfke kapladı. Tahtın arkasındaki güç Au-gusta olabilirdi ama üstünde oturan kişi Daxton'dı.

Benjy boğazını temizledi. "Knox ona yardım etmemi istedi," dedi. "Sonra aşağı ineceğim."

"Keyfine bak evlat," dedi Daxton ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "En önemli şey sevgili Lila'nın iyi olması."

Benjy'yle oradan uzaklaştıktan sonra bile Daxton'un yaltakça konuşması arkamızdan gelmeye devam etti. Bizi izlediğini hissedebiliyordum ve dizlerimin titremeye devam etmesine karşın asansöre doğru daha hızla yürümeye gayret ettim. Asansöre bindiğimizde ve kapı kapandığında, derin bir nefes verip, Benjy'ye döndüm. Onu sıkıca kucakladım ve yüzümü göğsüne bastırdım.

"Özür dilerim," dedim. Sesim gömleğinde titreşti. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Kollarını korumacı bir tavırla bedenime sarıp, sırtımı sıvazladı ve vücudunun sıcaklığı âdeta içimi ısıttı. Eğer hayatımın sonuna kadar böyle durabilseydim, inanın dururdum. "Özür dileyecek bir şey yok. Havai fişekler beni de korkuttu."

"Kendi doğum günümde beni korkutmayı Daxton'a bırak," diye homurdandım. "Knox'un bize bakmaya gelmesi ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez," dedi. İç çektim. Haklıydı, hiç uzun sürmezdi...

Derken asansörün kapısı açıldı ve Benjy'yle birlikte dördüncü kata adım attık. Benim dairem, Knox'un dairesinin ilerisinde kalıyordu ve Benjy'yi içeriye sokup gecenin kalan kısmında gözden kaybolmak için her şeyimi verebilirdim. Fakat bu akşamki tek olay parti değildi ve başka bir Karaceketliler toplantısını hayatta kaçıramazdım.

Yeterince geride kalmıştım zaten. Augusta öldükten sonra Daxton olana bitene dikkat edemeyecek kadar iyileşmekle meşgulken, Knox ve Karaceketliler bu fırsatı değerlendirerek destekçilerle buluşmam için beni ülke genelinde birkaç farklı şehre göndermişti. Denver, New York, Los Angeles... Bir hafta boyunca seyahat etmiştim ve döndüğümde Karaceketliler'le ilgili her şey değişmişti. Lila ve annesi, Daxton'ın ablası Celia, saklanmak için yeraltına inmişlerdi ve kontrolü Knox'a bırakmışlardı. Haftalar geçmesine rağmen, hâlâ yokluğumda kurdukları planlara ayak uydurmaya çalışıyordum. Hiçbir şeyi kaçıramazdım.

Biz giyinme odasına girer girmez, Knox'un dairesindeki ışıklar kendiliğinden yandı. Dizlerimin titremesi geçmiş olmasına rağmen, Knox gelmeden olabildiğince çok temas içinde olma arzusuyla Benjy'nin beni koltuğa taşımasına izin verdim. Resmi VI rütbesiyle Knox'un asistanı olmayı hak etmiş olan Benjy'yle basitçe kucaklaşmaya başlayalı yalnızca birkaç gün olmuştu. Fakat Knox

sürekli tepemizde duruyor, Benjy'ye gülümsemeye cesaret ettiğim her an kaşlarını kaldırıyordu. Onunla olmak için zaman ayarlamak neredeyse imkânsızdı. Ve hepsinin ötesinde eski hayatımdan özlediğim tek şey de buydu.

"Seni daha önce bulamadığım için üzgünüm," dedim bacaklarımı toplayarak. Koltuğun mavi derisi soğuktu ve boğucu balo salonunda geçirdiğim saatlerden sonra bu serinlik çok hoşuma gitmişti.

"Üzülme. Senin suçun değil." Benjy yanıma oturdu, elini omzuma attı ve ben de hiç zaman kaybetmeden ona sarıldım. "Ancak Bakan Bradley'nin sana bakışları yüzünden neredeyse ona yumruk atacaktım."

Sırıttım. "Bu her şeyi tamamen ilginç bir hale sokabilirdi."

"Ben Başkayer'e gönderilene kadar," dedi. "Sonra o kadar da komik olmazdı."

Gülümsemem kayboldu. Yanağına dokundum, benimle yüz yüze olması için başını çevirdim. "Bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Benim söz hakkım olduğu sürece kimse sana zarar veremez."

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim." Gözlerimin içine baktı ve sıcak nefesini tenimde hissedebileceğim kadar eğildi. "Daha fazla risk almayacağına dair söz ver, Kitty. Bu gece olanlar..."

"Elimde değildi," dedim. "Her şey yaşanana kadar ne olduğunu bile anlamadım."

"Ondan bahsetmiyordum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Knox'a söylediklerini duydum. Bunu doğru nedenlerden ötürü yapıyorsun,

tamam mı? Bazen zor olduğunu biliyorum..."

"Hiçbir fikrin yok." Yüzüm kızardı; büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum ve otokontrol duygumdan geriye kalanlar da artık tükenmek üzereydi. "Her anında bir başkası gibi davranmak zorunda kalmak, asla kendin olamamak, her hareketinin gözetlenmesi... Benliğimi kaybediyorum, Benjy. Bazen aynaya bakıyor ve bunun benim gerçek yüzüm olmadığını unuttuğumu fark ediyorum. Ve bazen... bazen Kitty Doe'nun öldüğünü düşünüyorum. Knox yarın buradan elimi kolumu sallayarak gitmeme izin verse bile o kız asla geri gelmeyecek."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu ve Benjy'nin gözleri üzerimde gezinerek alt dudağımı buldu. Lila'nın alt dudağı... "Ölmedi," diye fısıldadı. "Sana her baktığımda onu görüyorum. Sen hayat dolusun. Kimse, hatta Lila Hart bile seni *öldüremez*. Nasıl görüldüğün umurumda değil. Gerçek sen asla solmayacak."

Şu anda bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordu ya da biliyordu ve tam da bu yüzden söylemişti. Yavaşça ona doğru uzandım, vücudumun her bir parçası, Benjy'e olabildiğince yakın durmayı arzuluyordu. Fakat ben onu öpmeden o hareket etti ve elini cebine soktu.

"Neredeyse unutuyordum. Sana bir doğum günü hediyesi yaptım," dedi ve hayal kırıklığı içinde arkama yaslandım.

"Bu benim doğum günüm değil," dedim. "Lila'nın doğum günü."

"O halde bunu geç bir doğum günü hediyesi olarak kabul et. Ya da erken... Hangisini istersen." Cebinden beyaz bir kumaş mendil çıkarttı. Basit bir kare şeklindeydi, kaşlarımı kaldırdım.

"Çok... hoş," dedim. "Teşekkürler mi demeliyim?"

Duymaktan asla sıkılmayacağım türden sağlam bir kahkaha attı.

"Açsana hadi."

Mendili açtım ve gözlerim büyüdü. İçinde mürekkeple çizilmiş bir göl evi resmi vardı. Nehrin yanındaki çayırda oturmuş iki figür bulunuyordu; biri uzun saçlıydı ve diğerinin de Benjy'ninki gibi favorileri vardı. Güneş üstlerine vururken birbirlerine sarılıyorlardı. O an boğazım düğümlendi.

"Durumu şu anda düzeltemiyorum/' dedi Benjy, "ama günün birinde böyle olacağımızın sözünü verebilirim. Ormanda bir dağ evimiz olacak ya da kumsalda bir kulübemiz, sen hangisini istersen. Yanımda olacağına söz verdiğin sürece seninle her yere gidebilirim. Hayatımı seninle geçireceğim, Kitty. Bütün ülke bizi durdurmaya çalışsa da umurumda olmayacak. Sen benim geleceğimsin. Sen her zaman benim-din ve her zaman öyle olacaksın."

Sonunda aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni öptü; onu arkadaş olarak sevmeye başladıktan çok sonra, onu her şeyim olarak gördüğüm günleri hatırlatan kadifemsi ve yumuşak bir öpücüktü bu. Her an birinin içeriye girip bizi görebileceğini umursamadan kucağına doğru kaydım. Buna ihtiyacım vardı. Ve birlikte yaşadıklarımızdan sonra Benjy de ben de bunu hak etmiştik.

Kolunu yeniden belime doladı; parmaklarımı huzurlu ve güven dolu bir hisle saçlarının arasından geçirdim. Evde olmak gibi bir duyguydu bu. Geceleri o bana kitap okurken sarmaş dolaş uzandığımız eski hayatıma ait günlere dair özlediğim her şey gibi... Bir daha o anları yaşayamayacaktık; ama buradan ayrılır ayrılmaz yeni günlerimiz olacaktı. Şimdiyi, Lila olmayı düşünürken o kadar

geriliyordum ki bir anlığına durup geleceğin neler getireceğini hesaplayamıyordum. Sanki çok fazla şey istiyor gibiydim; Benjy'yle birlikte Hartlardan olabildiğince uzak bir yaşam isteyerek evrene meydan okuduğumu düşünmeden edemiyordum.

Fakat Benjy her zaman olumluydu. Ben varlığından dahi şüpheliyken, o yaşamın içindeki iyiliği görüyordu. Ve bu umut çekirdeği, kumaştaki mürekkep, benim istediğim geleceğin ta kendisiydi. O an öpücüğümüz iyice tutkulu bir hal alırken, istediğimi elde edebilmek için gereken her şeyi yapacağımı biliyordum.

"Kitty," diye fısıldadı, endişe içinde kapıya bakacak kadar geri çekilerek. "Biz bunu yapmama..."

"Neyi yapmam, neyi yapmamam gerektiğinin söylenmesinden bıktım," diye mırıldandım. "Sorun olmayacak. Güven bana. Knox bu gece burada kalmama izin verdi. Odasında uyuyormuşum gibi yapacak ama geceyi birlikte geçirmemize göz yumacak."

Benjy'nin bakışları bir anda bana döndü. "Yani..."

Başımı salladım. "Bence zamanı geldi, sence?"

Yıllardır birlikte olmamıza rağmen otuz sekiz çocuğun daha olduğu grup evinde yalnız kalmak pek kolay bir iş değildi ve ikimiz de bu anı aceleyle getirmek istememiştik. Şimdiyse ben Lila Hart'tım ve Benjy nişanlımın asistanıydı. Üstelik ikimiz de yeterince büyümüştük. Bu *tehlikeliydi* elbette ama kapalı kapıların ardında, Knox Benjy'le aramızdakileri örtbas etmeye istekliyken, sonunda bu özgürlüğe erişebilirdik. Bu anı boşa harcamamalıydık.

"Düğün bir aydan kısa bir zaman sonra," dedim. "O zamandan önce başka bir şansımız olmayabilir, en azından böyle. Ve sana seni ne kadar çok sevdiğimi gösteremedim Knox'la evlenirsem kahrolurum."

Benjy gözlerini kırptı, istek ve korku arasında gidip geliyordu. "Bunu bu yüzden mi yapmak istiyorsun? Knox yapamasm..."

"Evlenmiş olmamıza rağmen bana dokunmasına izin vereceğimi sanıyorsa, bir elini kaybedecek demektir," dedim. "Bunu yapmak istiyorum Benjy. Her şeyden çok istiyorum. Eğer sen istemiyorsan bekleyebilirim ama..."

"İstiyorum." Nefes nefese kalmıştı ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp gözlerini gözlerime dikti. "Senin de söylediğin gibi, her şeyden çok istiyorum. Seni seviyorum. Sadece bunu yapmanın sebebinin Knox olmasını istemiyorum o kadar."

"O değil, hiçbir zaman da olmayacak." Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Tek ihtiyacım olan neden sensin."

"Öhö."

Benjy'den uzaklaştım, kalbim hızla çarpıyordu. Knox kollarını önünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde kapının pervazında duruyordu. "Kapı çalmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" dedim ona bakarak.

"Benim dairem olduğunu düşünürsek hayır." Duvara doğru çekildi ve kapıyı kapattı. "Eğer bunu devam ettirerseniz, birinin sizi yakalaması an meselesi olur. O zaman sizi koruyamam."

"O halde onlara doğruyu söyleriz, bazen bir kızın salyalara boğulmasından çok öpülmeye ihtiyacı olabilir." Benjy'nin verdiği

çizimi, elbisemin cebine sokuşturdum. "Parti bitti mi?"

"Hayır ama nişanlım yukarıda hasta yatarken ben de aşağıda daha fazla duramazdım. Bu arada, şimdi nasılsın?"

Hiçbir şey canımı sıkılmıyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapmaya çalışarak, "Daha iyiyim," dedim. "Ne zaman gideceğiz?"

"Biz hiçbir yere gitmiyoruz." Knox masasına doğru gitti ve ekrana dokunmak için eğildi. "Ben gidiyorum. Şimdi..."

"Ne? Fakat..."

"Biraz önce aşağıda olanlardan sonra gerçekten gelmene izin vereceğimi mi sanıyordun?" dedi Knox. "Dinlenmen gerek."

"Benim suçum değildi."

"Bayılmayı geçtim, kötü bir gün geçiriyorsun ve yapman gereken son şey uzun bir gece geçirmek olur."

Benim ihtiyacım olan son şey ise iyi olup olmadığını düşünüp endişelenmek olacaktır."

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim. "Knox lütfen. Bu işte birlikteyiz. Bunu sen de söyledin..."

"Ve bu da şu anda senin sağlığını düşünmem ve ona göre hareket etmem anlamına geliyor. Yorgunsun. Sinirlerin hiç olmadığı kadar bozuk. Kendine bir baksana, resmen titriyorsun. Sen büyük bir yüksün Kitty ve bu gece böyle bir tehlikeyi göze alamayacağım kadar da önemlisin. Geri döndüğümde seni her şeyden haberdar edeceğim ama şu anda gitmem gerek."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Beni bu şekilde kestirip atamazsın..

"Kestirip atmıyorum," dedi sakince ama sesinden sabrının sonuna geldiği anlaşılıyordu. "Sadece bir toplantı."

"Konuşmalar yüzünden üç tanesini kaçırdım zaten."

"Daha çok toplantı olacak," dedi Knox. "Ve işin iyi tarafına bak, Benjy'yle daha fazla vakit geçirebileceksin."

Kulağa ne kadar cazip gelse de toplantıya katıla-mamak, bu geceye ve Bakan Bradley gibi insanlara katlanmayı kabul etmemin bir mantığının kalmadığını gösteriyordu. Gecenin kalanını Benjy'yle geçirebilecektim ama şu anda Karaceketliler'le olmak, buraya ne için geldiysem, onu yapmak istiyordum. Yani isyanın sesi olmalıydım. Eğer isyan başarılı olursa,

Benjy'yle bir gün nehrin yanında bir dağ evimiz olabilirdi. Bu da bir daha birilerinin bizi görebileceği ve kim olduğumu anlayabileceği şüphesiyle sürekli olarak arkamızı kollamamıza gerek kalmayacağı, Lila Hart'm yeniden Kitty Doe olabileceği anlamını taşıyordu. Ayrıca kendimi bulabilecek ve Benjy'nin bana baktığında gördüğü kişi olabilecektim. Ne kadar çok toplantı kaçırırsam, Knox fikirlerimi o kadar görmezden gelecek ve beni o kadar köşeye itecekti. Ben buraya savaşmaya gelmişim -onun kuklası ya da sözcüsü olmaya değil. Dahası bir kukla olmadığımı söylemesine rağmen yaptıkları bunun tersini ispatlar nitelikteydi.

Benjy'ye hüsrana dolu bir bakış attım ve o da elimi tutarak rahatlamam için sıktı.

"Bu gece dinlenmen daha iyi olacak," dedi. "Bence geçen gün getirdiğim kitabı seversin. Eğer istersen biraz okuyabilirim sana."

"Erkek arkadaşınla keyfine bak Kitty," dedi Knox. "Kısa sürede dönerim. Eğer biri gelecek olursa duşta olduğumu söyle."

"Evet, soğuk bir duş aldığımı söyleyeceğim," diye mırıldandım. Dolduruşuma gelmedi, tam tersine dolabın içine girdi ve arkasından uzanan gizli geçidin içinde kayboldu. Bu geçidi Somerset'te geçirdiğim ilk gecelerden birinde bana göstermişti ve evden görünmeden çıkmanın tek yolu buydu.

Kapıyı kapatır kapatmaz ayağa kalktım. "Peşinden gideceğim," dedim ve elbisemin ucunu aşağıya doğru çekiştirdim. Böyle gitmeyi tercih etmezdim ama üzerimi değiştirecek vaktim yoktu. "Beni idare et."

Benjy beni durdurmak için uzanır gibi ayağa kalktı. "Kitty, dediklerini duydun..."

Kıvrılarak ondan uzaklaştım. "Şimdiye burada olabilirdik ama," Elbisemin cebinden çıkan mendili işaret ettim. "Hartları, düğünü ya da beni deli eden havai fişekleri dert etmemize gerek kalmayacaktı. Mutlu olacaktık ve bu kâbusu düşünmemiz de gerekmeyecekti. Fakat Knox kalmamı istedi ve ben de kaldım. Onun için değil, Lila için değil, partiler, mücevherler ve özel uçaklar için değil, *bunun* için." Parmağımı dolaba doğru uzattım. "Eğer orada olmayacaksam, bunları yapmaya devam etmemin ne anlamı var? Ben onun malı değilim ve o beni kontrol edemez. Beni geride bırakmasına izin vermeyeceğim."

Benjy iç çekti ama en azından tartışmayı uzatmadı. "O halde ben de seninle geliyorum."

"Birinin burada kalarak, kimsenin gittiğimizi fark etmemesini sağlamalı," dedim. Karşı çıkmak için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Lütfen Benjy. Sadece benim gitmem daha güvenli olacaktır."

Dişlerini sıktı, çenesi gerildi. "Tamam. Yalnızca... dikkatli ol. Ve bunu al."

Ceketini çıkarttı ve omuzlarıma bıraktı. Kollarımı ceketinin kollarından geçirdim, kumaş vücut ısınısını taşıyordu. "Teşekkürler," dedim yumuşak bir sesle. "Kimse gittiğimizi anlamasın, tamam mı?"

"İdare edebileceğimden eminim," dedi Benjy sert bir bakışla. Parmak uçlarımda durup, onu öptüm.

"Seni seviyorum. Geri döndüğümde, tüm geceyi seninle geçireceğim. Tamam mı?"

Başını salladı ve beni vazgeçirmek için konuşmaya başlamasına izin vermeden .dolabın içine girdim. Knox, Lila'nın sahibi olduğunu düşünüyor olabilirdi ama ben o değildim. Bu gece yeniden Kitty Doe olmuştum ve savaşmadan yenilmeyecektim.

GECE YARISI TOPLANTISI

Dördüncü katın üstündeki geçit her zamankinden daha kirli ve tozluydu. Fener olmadan karanlığın içinde kalmıştım ve gözlerim ay ışığının içeriyi aydınlattığı kadarına uyum sağlamış olsa bile birkaç santimetre ötesini dahi göremi-yordum.

Örümcek ağları saçlarıma ve yanaklarıma takılıyordu; bir örümceğin elbisemden aşağı doğru indiğini hissetmeme rağmen sakın olmaya ve yoluma devam etmeye çalıştım. Ne de olsa bu yolu daha önce defalarca kullanmıştım. Bunu yapabiliirdim.

Sonunda aşağı inen ve sonrasında dışarı açılan merdivenlere ulaştığımda asıl mesele takılıp düşmemekti. Ayağımdaki topuklu ayakkabılar her şeyi hiç olmadığı kadar zorlaştırıyordu ve iki kere tahta tırabzanlara

tutunmak zorunda kalmıştım. Gıcırdayan basamaklar Somerset'in altındaki kirli tünellere ulaştığında avuç içlerimden iki kıymık çıkarttım. Keşke bir çift bot giyebilecek kadar vaktim olsaydı diye düşünmeden edemedim.

Tünel zifiri karanlıktı. Bana yol göstermesi için ellerimi kirli duvarlara sürdüm, Knox'a dair bir ses duyabilmek için kulaklarımı dört açtım. Fakat hâlâ tünelde olsaydı fenerinden çıkan ışığı görebiliirdim. Yalnız olduğuma sevinerek adımlarımı hızlandırdım. Sığınağa görünmeden girebilecektim. Nöbetçiler de beni tanıyordu ama şifreyi bilmiyordum ve içeriye girmek için Knox'a yetişmek zorundaydım. O zaman bile bana eve dönmemi söyleyebilirdi.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Bir el bileğime dolandı ve beni duvardan uzaklaştırdı. O kadar yüksek sesle küfretmişim ki sesimi Somerset'ten duymuş olabilirlerdi. Kolumu çekerek kendimi karanlığa attım. "Bırak beni!"

Tünel ışıkla doldu ve Knox boşta duran eliyle bileğimi acıtmaya devam etti. "Sorumu cevaplayana kadar olmaz."

Aydınlık yüzünden gözlerimi kırptıştırarak, "Sana yeniden tekme atarım," dedim.

"Hâlâ cevap vermedin."

Kaşlarımı çattım. "Sence ne yapıyorum? Seninle geliyorum işte."

"Hayır, gelmiyorsun."

"Evet, geliyorum."

Gözleri kısıldı ve uzun bir süre yüz yüze durarak birimizin geri adım atmasını bekledik. İkimiz de alabildiğine inatçıydık elbette.

"Bu durumun ne kadar hassas olduğunu biliyor musun?" dedi Knox. "Eğer huysuzluğa kapılıp, yanlış insana yanlış şeyi söyleyecek olursan..."

"Belki de eğitimsiz bir köpekmişim gibi davranmayı bırakıp, bana en az senin kadar bu işin içinde olan biriymişim gibi davranırsan ben de seninle inatlaşmayı bırakırım," dedim. "Burada olmak benim de hakkım ve bunu sen de çok iyi biliyorsun. Eğer bana yalnızca bir yükten ibaretmişim gibi davranmaya devam edersen de..."

"Eğer sen yük *olmayı* bırakırsan bunu yapmam."

".. .burayı terk ederim," diye bitirdim onu duymazlıktan gelerek.
"Eğer Karaceketliler için çalışamazsam burada olmamın da bir mantığı kalmaz."

"Ya?" Knox kaşlarım çattı. "Peki nereye gidersin?"

"Önemli değil. Buradayım çünkü bunun bir parçası olmamı istedin ve ben de kabul ettim. Çünkü bu atılacak en doğru adımdı. Fakat beni geride bırakman ve sensiz doğru bir adım atamayacak kadar kabiliyetsizmişim gibi davranman, bu işi kabul ederken aklımdan geçen şeyler değildi. Eğer buluşmaya gitmeme izin vermeyeceksen, ortadan kaybolurum. Peşime kaç koruma düşeceği umurumda bile değil. Bütün ülkeyi aratabilirsin. Beni asla bulamazsın."

Çenesi gerilmiş, yüzü düşmüştü. "Bizimle iş birliği yapacağını ve bize yardım edeceğini düşündüğüm için orada kalmanı istedim. Ne kadar peşine düşüp pisliğini temizlemeye çalışırsam, isyana ayıracağım vakit de o kadar azalıyor. Anlıyor musun?"

"Bana çocukmuşum gibi davranırsan, ben de o kadar çocuk olurum," dedim sakince. İçimde kaynayan öfkenin dizginlerini sıkı tutuyordum. Beni terk etmesi için eline bir koz vermeyecektim.
"Anlıyor musun?"

"Peki. Doğru düzgün davranmaya başlarsan, sana güveneceğim."

"Güzel. Şimdi beni bırak."

Knox bileğimi bıraktı ve ben morarmamasını umarak bileğimi ovuşturdum. Mor rengi Lila'nın bembeyaz teninin üzerinde saklamak güç olacaktı.

"Haydi, geç kalacağız," dedi ve attığımız hızlı adımlarda sallanan ışık huzmesi eşliğinde beni kirli tünelden geçirdi. "Celia ve Lila bu gece burada olacak ki bu da sözlerine dikkat etmen gerektiği anlamına geliyor, tamam mı?"

Adımlarımı takılmadan tek tek atmaya özen göstererek, "Hangi söylediklerime dikkat etmem gerekiyor?" diye sordum.

"Daxton'ın sahtekârın teki olduğunu henüz öğrenmediler," dedi. "Kimse bilmiyor."

Gözlerimi kırptım. "Bir dakika, Karaceketliler'den kimseye söylemedin mi yani?"

"Tabii ki söylemedim. İçlerinden biri bu bilgiyi Celia'ya mutlaka sızdıracaktı ve o öğrenir öğrenmez Somerset'e dalacak ve bütün planı tehlikeye atacaktı."

Yüzümü astım. Lila'nın annesi ve Daxton'm ablası olan Celia, en başından bu olanların arkasındaki en büyük nedendi. Daxton'm kocasını acımasızca öldürmesinin ardından Hartların güçlerini kaybetmelerini ve Amerika'nın temelini oluşturan demokrasi anlayışına göre rütbe sisteminin sonsuza kadar terk edilmesini isteyen Karaceketliler'i kurmuştu. Bu süreçte tek kızını, Lila'yı, kitleleri ele geçirmesi ve yüksek rütbelilerin isyanını desteklemesini sağlamak için kullandı. Lila isteksizdi. Onun hedef haline gelmesi ve suikasta uğrayacağına dair duyum almaları sonucunda Knox'la birlikte bir plan yapmışlardı -sahte bir ölüm ve Daxton'm onu asla bulamayacağı bir delikte saklanma. Bu planı kimse, Celia bile bilmiyordu.

Göz önünde bulundurmadıkları tek şey Daxton'm Lila'nın yerine geçmesi için birini maskeletmesiydi, yani beni. Olanları öğrenir

öğrenmez ülkenin korkunç yüzü hakkındaki eğitimim başlamış oldu. O günden itibaren beni de Karaceketliler'in planına dâhil ettiler. Şimdi sırf Knox söylüyor diye bir değişiklik yapmayacaktım.

Fakat Knox, Celia'yı her konuda arka planda bıraktı. Celia, misilleme olarak Daxton'm oğlu olan Greyson'ı kaçırana kadar kızının hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu. Greyson'a zarar vermek gibi bir niyeti yoktu fakat Hartlar bundan haberdar değildi ve onu kurtarıırken Celia'yı ve beni öldürdüklerini sandılar. Neyse ki ikimiz de hayatta kalmıştık.

Ben bu sefer daha ciddi bir şekilde Lila'mn yerinde kalmayı kabul ettikten sonra Celia yeraltına indirildi. Onun pek umurunda değildi zaten ama Knox haklıydı: eğer Daxton'ın gerçekten Daxton olmadığını anlarsa ülkeyi Celia ya da Greyson yönetecekti ve Celia hiç düşünmeden, Karaceketliler'i Somerset'e sokardı. Ya da benzer bir planı uygulardı.

"Önünde sonunda Sampson'a ve diğerlerine söylememiz gerekecek," dedim. "Eğer haberleri olursa, belki daha farklı..."

"Fark etmez," dedi Knox ve terk edilmiş geçide açılan demir kapıya uzandı. "Onu koltuktan almaya çalışabilirler ama basın Daxton'ın avucunda. Haberi basına götüren kişi vatan hainliğiyle etiketlenir ve gün doğmadan idam edilir. Kimse bir hiç için kendini feda etmez."

Benjy'nin ceketine rağmen soğuk aralık gecesi tüylerimi ürpertti. Fakat sığırmaktan pek uzak değildik ve kendime sarılıp soğuğa karşı koymaya çalıştım. "Karaceketliler'in basınla bağlantısı yok mu?"

"Tabii ki var/" dedi. "Yine bu hiçbir değişiklik olmayacağı gerçeğini etkilemiyor. Daxton pek çok farklı yolla bu işten sıyrılabilir ve kimsenin bunu kanıtlamaya kalkışmasına izin vermez."

"Peki ya Greyson?" Daxton'ın on sekiz yaşındaki oğlu babasının ayak izlerini takip etme konusunda biraz isteksizdi ancak tecrübesiz olmasına rağmen Daxton'dan daha başarılı olacağı kesindi.

Knox'un dudakları ince bir çizgi halini aldı ve kollarını omzuma doladı. Normalde bu tatlı bir hareket gibi görünebilirdi ama bu akşam tehditkâr olmuştu. "İsyan başladığında kitlelerin onun peşinden gitmesini izlemeyi ister misin?"

"Henüz başlamadı mı yani?" dedim ama Knox'tan bir yanıt alamadım. Dudağımı ısırdım. Greyson tek arkadaşımdı ve onun çapraz ateşte kalması isteyeceğim son şeydi.

Knox durup bana döndüğünde sığırmaktan birkaç metre uzaktaydık, koyu gözlerini gözlerime dikti. "Beni dinle Kitty," dedi. Sesi kısık, tavrı aceleciydi. "Başkalarına Daxton'dan bahsetmek Celia'nın gerçeği öğrenmesi için risk almak olur. Hem diğer Karaceketliler durumu öğrenirse, o da önünde sonunda bundan haberdar olacaktır. Akabinde ne olacağını ise kimse bilemez. Anladın mı?"

"Belki içlerinden biri durumu dışarı sızdırmayı ve Daxton'ın destekçilerinin ona karşı gelmesini sağlamayı başarır," dedim. "Çok insan öldü..

"Onlar bu riski göze almıştı," dedi Knox. "Hepimiz bunu göze alıyoruz."

"Ben Benjy'nin hayatını tehlikeye atmayı istemiyorum," dedim. "O bu işi kabul etmedi ve Somerset'te bir savaş çıkarsa arada kalacaktır."

"Sana bunun sözünü verdim. Sizi..."

"Sen Tanrı değilsin Knox," dedim. "Ve bu işten ikimizin de canlı çıkabileceğinin garantisini veremezsin, bunu sen de biliyorsun. Eğer onlara söylersek Daxton'ı yerinden edecek bir yol bulabiliriz ve kimsenin ölmediği bir devrim..."

"Kan dökülmeden devrim olmaz."

Knox'un sesi geçidin içinde yankılandı. Yalnız olduğumuzdan emin olmak istermişçesine hızla etrafına bakındı ve sonra nefesindeki şampanya kokusunu alabileceğim kadar bana yaklaştı. Koku beni alaşağı edecek kadar güçlü değildi ama geçirdiğimiz geceyi hatırlatıcı nitelikte olduğu söylenebilirdi.

"Sana birçok söz verdim Kitty ve hepsini tutmaya kararlıyım. Fakat her adımımı sorgular ve her şeyin merkezinde olmak konusunda ısrara davranırsan, bunu yapamam. Bir isyan mı istiyorsun yoksa işlerin olduğu gibi devam etmesini mi? Çünkü o tek kurşunun çözebileceği bir sorun değil bu. Daxton tablonun dışına çıksa bile düşünmemiz gereken büyük bir hükümet var, gücü kendilerine geçirmeyi isteyecek ve bunu başarmak için her şeyi yapabilecek Bakanlar Birliği'nin on iki üyesi de buna dâhil. Daxton öyle ya da böyle görevinden *uzaklaştırılacak* ama o planı devreye sokmadan önce atmamız gereken sayısız adım var. Biz ne yaparsak yapalım insanlar ölmeye devam edecek. Şu anda elimizden gelen tek şey kayıpları azaltmaya çalışmak olacaktır."

Söylediği her şeyi hazmederken kaşlarımı çattım ve vücudumun şimdikinden daha fazla titrememesi için kollarımı bedenime doladım. "Bence bunu yapmanın başka bir yolu olabilir."

"Eğer olsaydı bunu çoktan düşünürdük." Knox doğruldu. "Daxton konusunu açmayacağına söz ver. En azından deneyeceğine söz ver."

Kaşlarını çattı. "İyi." dedim

"Pekâlâ."

Akabinde dokuz haneli şifreyi küçük, demir kutuya tuşladı ve kapı açıldı. İçeri girdik. Önümüzde uzun bir koridor uzanıyordu ve karanlık etrafı iyice görünmez kılıyordu. Zorla yutkundum ve yukarıda, görülemeyen yerde olanları düşünmemeye çalıştım - tüfeklerini bize doğrulmuş on iki nöbetçiyi.

Masumlüğünüzü kamtlayana kadar suçlusunuz-dur. Bu, hükümet için böyleydi ve şimdi Karaceket-liler için de... Knox yüzü morarana dek isyandan ve değişimden bahsedebilirdi; ama başımı önüme eğmiş, Benjy'nin ceketi omuzlarımdan aşağı sarkar bir halde onu koridordan aşağı takip ederken, Karaceketliler'in başarılı olması sonucunda bir şeylerin değişip değişmeyeceğine dair düşüncelere daldım. Özgürlüğe ve demokrasiye tüm benliğimle inanıyordum; ama Ce-lia ve Knox isyanı kazanırsa insanlar hâlâ Hart ailesinin boyunduruğu altında olacaktı. En sonunda kaç kişinin hayatı düzelmiş olacaktı?

Dudaklarımı ısırdım Karaceketliler mükemmel değildi; ama Daxton Hart ve on iki Bakanlar Birliği üyesinin reddetmekten keyif duyduğu insan hakları için savaşıyorlardı. Knox'un karanlık koridorun sonunda başka bir şifre tuşladığımı izlerken aklıma sınava girdiğim gün geldi ve omuriliğimden aşağı korku dolu bir his yayıldı. Her geçen gün yavaşça benden uzaklaşan bir hayatın hayaleti... Onlardan biri olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Her sabaha, o gün bir Korumanın kötü gününe denk gelir miyim ve sırf onun silahı var ve benim yok diye beni sokağın ortasına sürükleyip başımdan vurur mu endişesiyle uyanmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bunun başkalarının başına gelmesini

izlemenin ve sıradakinin ben olacağıma endişelenmenin ne demek olduğunu biliyordum. Dahası bunun dünyadaki en kötü şey olmadığı ihtimalini düşünmenin ne demek olduğunu da biliyordum.

Diğer seçeneğe göre bu daha iyiydi -iki ay öncesine kadar suçlular, yaşlılar ve topluma ayak uyduramayanlar için yaz kampı gibi bir yer olduğuna inanarak kendimi kandırdığım Başkayer'e gönderilmek... Daxton, Lila olarak geçirdiğim ilk gün beni yemyeşil bir ormana av gezisine götürerek bu konuyu netleştirmişti. Geyik ya da bildircin avlamamıştık. İnsan avlamıştık!

Her şeye katlanma yapma sebebim de buydu. Başlarını önüne eğerek, rütbelerinin izin verdiğince mutlu yaşamaya devam etmek isteyen insanlar için değil, hayatları artık onlara ait olmayan insanlar için... Bu dünyanın nasıl bir yer olduğunu gören ve bir çıkış yolu bulamayan insanlar için...

Knox beni cephanelerin ve Karaceketliler üyelerinin ve sığınmacıların kaldığı renksiz ranzaların olduğu bir koridordan geçirdi. Sığmağın kalbi tam merkezdeydi ve hemen hemen on iki kişinin aşınmış sandalyeler ve koltukların etrafına toplandığını, toplantıdan hemen sonra yakılacağını bildiğim kâğıtlara daldığını gördüm. Knox ve ben yanlarına gittiğimizde bazıları başını kaldırdı ve birkaçı el bile salladı. Knox ise onlara karşılık vermedi.

Ben herkesi dikkatle incelemeye çalıştım. Bazıları benden onlarca yaş büyüktü, yüzleri yılların ve endişelerin getirdiği çizgileri taşıyordu. Birkaçı yirmili yaşlarındaydı ama onlar bile *yıpranmış* görünüyordu. O an kalbim parçalandı. Olan her ne ise iyi oldukları söylenemezdi.

Ayaktakımmmm ortasında siyah-gümüş üniformalı bir memur oturuyordu. Korumaların yüksek rütbeli üyesi ve Karaceketliler'in liderlerinden biri olan Samp-son... Onunla yalnızca birkaç kez karşılaşmıştık; ama grubun en dış kısmında kendime bir yer bulduğumda bana gülümsedi. Ona karşılık verdim.

"Pekâlâ..." dedi Knox sabırsızca. "Ne oldu?"

Sampson'm gülümsemesi anında kayboldu. "Baskın başarısız oldu."

Knox yüksek sesle küfretti. "Nasıl? Her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşmuştuk..."

"Harekete geçmeden önce Celia öğrendi/' dedi Sampson. "Planı değiştirdi."

Sessizlik... Knox'un yüzü pembeden kırmızıya ve sonra da mora döndü. Son birkaç aydır benim en kötüyü yaşattığım anlarda bile, yüzünün bu hale geldiğini görmemiştim.

O an Knox'un tahminlerinin aksine Celia ve Lila'nın orada olmadığını fark ettim. Bu yüzden mi gelmemişlerdi acaba? Celia ondan uzak mı duruyordu? Yoksa kendi isyanına davet edilmemiş miydi?

"Önce bana sormadan Celia'yı dinlememen gerektiğini biliyorsun," dedi Knox sessiz ve tehditkâr bir ses tonuyla. "O ne derse desin..."

"Fikirleri kötü değildi," dedi Sampson. Knox'un bakışı karşısında sinmiş gibiydi. "Peki ne yapacaktım? Onun ordusunu ele geçirdiğini mi söyleyecektim?"

"İnsanlarımızı koruman gerekiyordu." Knox yumruğunu ahşap sehpaye çarptı ve grubun yarısı olduğu yerde sıçradı. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Birkaç gün... bu kadar vaktimiz var. Birkaç gün, Sampson. .. O cephanelere *ihtiyacımız* vardı. Celia ordu hakkında hiçbir şey bilmiyor ve tecrübesi..."

"Peki ya sen?" diye çıkıştı Sampson.

"Ben tüm hayatı boyunca bir şeyler için çalışmasına gerek kalmamış, şımarık bir VII değilim," dedi Knox.

Kendimi tutamadan öfkeyle soludum.

Tüm gözler bana döndü. Yüzüm kızardı ama asıl alev alacakmışım gibi hissetmemi sağlayan şey Knox'un bakışıydı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var Kitty?" dedi. Sesi tenime işledi, kanımı dondurdu.

Ağzımı açmamalıydım. O gece olanlardan sonra Knox'un sinirinin korunu harlamam yapılacak son şeydi ama içime sinmeyen bir şey vardı. "Eğer Celia'nın VII rütbesini ailesinden almasını eleştireceksen, VI olan rütbeni de kendi ailenden aldığını unutma. Günün birinde babanın unvanının sana geçeceğini biliyoruz ve bir sonraki Rütbe Bakanı IV ya da V olamaz, değil mi?"

Sınava girmediğinden ilk bahsedişinde kullandığı kelimelerin aynısını kullanmıştım ve Knox'un yüzü iyice düştü. Aramızdaki sessizlik âdeta kulakları tırmalıyordu. "Eğer bunların herhangi biriyle ilgili bir sorunun varsa kapı orada," dedi aldatıcı derecede sabit bir ses tonuyla. Fakat gözlerindeki karanlık bakış bana tek bir şey söylüyordu: Eğer şimdi çıkarsam, bir daha geri dönemeyecektim.

"Özür dilerim, kötü bir şey demek..." derin bir nefes aldım. Celia'yı savunduğum için ondan özür dilemek zorunda değildim, özellikle de o böyle davranırken. "Demek istediğim, rütbe sistemine inanmadığımız için buradayız. Ona kızma hakkın var ama Celia'yı rütbesinden; dolayı aşağılamaya çalışma. Rütbeni benim VII rütbesini kazandığım gibi elde ettiğinden, böyle söylemen seni ikiyüzlü gibi gösteriyor."

"Belki de," dedi Knox soğuk bir sesle, "ama aramızda kalsın, III rütbesini alan kişi sensin ve ben eğer mecbur kalsaydım VI rütbesini kazanabilirdim."

Sözleri göğsümü bir bıçak gibi saplanırken ağzım açık kaldı. Knox kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin ya da ben ona ne kadar karşı çıkarsam çıkayım, daha önce III rütbemi bana karşı kullanmamıştı.

Yüzünü pişmanlık kapladı. Ne söylediğini anlamıştı ama özür dilemek için bir girişimde bulunmadı. Saniyeler geçerken birbirimize baktık. Elimi yumruk yaptım ve ne söylemem gerektiğini düşünürken gözlerim karardı. Tabii ki haklıydı, ben bu aşağılık III rütbesini hak etmiştim. Fakat zeki olmadığımın değil. İsmimden başka bir şey okuyamıyordum ve sözel sınava girmek zorunda kalmıştım. Onu da zamanında bitirme şansım olmamıştı. Eğer olsaydı belki Benjy gibi VI olabilirdim. Belki Daxton hiç peşime düşmezdi ve belki hayatım *bambaşka* olurdu.

Fakat belkilerle yaşayamazdım, Knox da öyle. Kendini odadaki en akıllı kişi gibi görüyor olabilirdi ama bu geri kalan herkesin değersiz olduğu anlamına gelmiyordu. Ve beni de değersiz görüyorsa, ne dediğim, ne kadar iyi fikirler ürettiğim umurunda olmayacak

demekti. Hem onun VI rütbesi benim III rütbemden daha üstünken neden umurunda olacaktı ki?

Diğerlerine bakmak için başımı çevirdim. Knox'u görmezden geliyordum. Kötü bir gün olsun ya da olmasın, böyle davranmaya devam edecekse, cehenneme kadar yolu vardı. "Daxton geçen sene karısını ve oğlunu öldüren patlamada aramızdan ayrıldı."

"Kitty..."

Knox sanki hiçbir şey söylememiş gibi "Maskelendi," diye ekledim. "Yerine geçen sahtekâr, aslında V rütbeli biri. Onun kim olduğunu veya nereden geldiğini bilmiyorum ama gerçek Daxton öldü."

Sampson bir bana bir Knox'a bakıyor, şaşkınlığı yüzünün sert hatlarını gölgeliyordu. "Bu doğru mu?"

Knox istemsiz olarak başını salladı, çenesi gerildi, elini sıktı. "Evet. Ben de olaydan kısa süre sonra öğrendim. Başka kimse bilmiyor ve kimsenin öğrenmemesi gerek. Eğer Celia öğrenecek olursa..."

"Gece güne dönmeden Somerset'e doğru yol almış olurduk," dedi Sampson ciddiyetle. "Fakat ona söyle-yemesek bile bu her şeyi değiştirir Knox."

"Basına gidemeyiz. Bunu sen de biliyorsun," dedi Knox. "İrtibat içinde olduklarımızın hayatını riske atmış. .."

"Öyle yapmamızı söylemiyorum," dedi Sampson. "Ancak bu adamın gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmayı öneriyorum. Eğer elimizde kanıtımız olursa, ona baskı kurabiliriz. Korumaların bir sahtekâra boyun eğmeyeceğini biliyordur. Bakanlar Birliği ayaklanacaktır. Onun güçle olan bağlantısını kesebilecek ve ülkeyi karşısında birlik

olmaya çağıracak bir kozumuz olacak. Hepsi tek bir hamlede gerekleŒebilir."

"Neden onu öldürmüyorsunuz?" diye sordum. "Bu her Œeyi çözmez mi?"

"Onu zaten denedik, hatırlıyor musun?" dedi Sampson kaŒlarını kaldırarak. Bense kaŒlarımı çattım.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandım.

"Nasıl Kitty?" dedi Knox. "Sen olmasaydın, bu pislik aylar öncesinden çözüldü gibi mi?"

Yanağımı kanatacak kadar sert bir hamleyle ısırdım. Suikast girişiminin başarısız olmasının nedeni bendim. Celia'nın beni yardım etmek için kandırmasına izin vermiŒtim ve Daxton'a tam doz vermek yerine korkup yarısını enjekte etmiŒtim. "Bana bir Œırınga daha ver. Bu sefer onu öldüreceğim."

Sampson başını salladı. "Suikast girişimini en başından onaylamamıŒtık zaten. O, Celia'nın fikriydi."

Knox'a baktım ama o benimle göz göze gelmedi. Karaceketliler tarafından onaylanmamıŒ olsun ya da olmasın, zehri Celia'ya veren kiŒi oydu.

"Bu adamdan kurtulmak için yapabileceğimiz *bir Œey* olmalı," dedim. "O yalnızca bir insan. Yenilmez değil."

"Haklısın, o yalnızca bir insan," dedi Sampson. "ve eğer yüksek koruma duvarının arkasına sızıp iŒini bitirmeyi başarabilirsek, hükümet onsuz devam edecek. Kimse onun maskelendiğini

öğrenemeyecek. Şu anda insanların karşı çıkacağı biri olarak hayatta olması bizim için daha önemli. Ölürse şehit olacaktır ve böyle bir durumda gerçek bir değişim adımı atamayız. Onun asıl kimliği ortaya çıktığında oluşacak kaos ortamından faydalanmalıyız. Ayrıca..." diye ekledi bana yaklaşarak, "sırada Greyson var ve o tam bir bilinmez. Zayıf ve tecrübesiz bir bilinmez. Birkaç günde bakanların baskısı altında ezilir. Celia, ülkenin yönetimini üstlenmek için fazla dengesiz şu anda.

Herkesin onun öldüğünü düşündüğünü saymıyorum bile. Bütün bunlar geriye bir tek seni bırakıyor Kitty. Sen başbakan olmak istiyor musun?"

Yüzümü astım. "III rütbeli hayatıma dönmeyi tercih ederim."

"O halde, bu fazladan bilgiyi bizimle paylaştığın için sana teşekkürlerimi sunmamın ardından, işleri bir süreliğine kendi yöntemimizle devam ettirmemize izin vermek ister misin?"

Tartışmaya devam etme isteğime karşı gelerek ellerime baktım. Knox'un aksine, Sampson karşısındakine değersizmiş gibi davranmıyordu ve içimizden birinin ne yaptığını bildiğine güvenmeye ihtiyacım vardı.

Yüzünde baştan aşağıya uzanan bir yarası olan kadın, "Pekâlâ, şimdi ne olacak?" diye sordu. "Daxton'ın yerine geçen sahtekârın kim olduğunu nasıl öğreneceğiz?"

"Dört koldan araştırmalara başlayacağız," dedi Sampson. "Bir yerlerde kalan belgeler olmalı. Augusta, bir yabancıyı üzerine baskı kurmadan böyle bir güçle buluşturamaz."

"Böyle bir belge *varsa* bile, Daxton onu şimdiye kadar yok etmiştir," dedi Knox. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Mantıklı bir hareket olurdu," dedi Sampson. "Yine de araştıracağız."

"Fakat değişime dair bir kanıt hâlâ varsa..."

Sampson, Knox'un sözünü keserek, "Kitty," dedi. Başımı kaldırdım. "Seni eski hayatına bağlayacak bir şey olsaydı, onu saklar mıydın yoksa yok mu ederdin?"

Gözlerimi kırptım. Çok aptalca bir soruydu ama o bunu bilemezdi. Beni Kitty Doe gibi hissettiren şeylere, hayatım onlara bağılmış gibi sıkı sıkıya tutunuyordum. "Tabii ki saklardım," dedim. "Gizli tutardım ama var olmamın tek kanıtı onlarsa, asla yok etmezdim."

Hafifçe gülümsedi. "Aynen öyle. Eğer sahtekâr onları bulduysa, saklamış olabilir. Knox, burada sen devreye giriyorsun. Sence onları bulacak kadar yakınlaşabilir misin?"

"Denerim," dedi. Parmaklarını birbirine öyle sıkı dolamıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Denemekten fazlasını yapacaksın. Eğer onun kim olduğunu öğrenirsek, bu savaşın gidişatını tamamen değiştirecek güce sahip oluruz. Cephanelik her zaman silahlar ve bıçaklardan oluşmaz. Bazen bilgi en güçlü silahtır."

Knox kaşlarını çattı ama en sonunda Sampson'a döndü ve dedi ki: "Eğer bunun yüzünden ölürsem, seni suçlayacağım."

Ancak sözleri biter bitmez göz göze geldik. O anda ikimiz de gerçeği biliyorduk: Asıl suçlayacağı kişi bendim.

SAHTEKÂR

Toplantı bir saat kadar daha sürdü. Anlamadığım görevlerin planları üzerinde tartıştılar, tanımadığım insanlardan bahsettiler ve birkaç gün içinde harekete geçmenin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda sayısız gelgit yaşadılar. Kimse ayrıntılardan bahsetmiyordu. Her şeyi benim kaçırdığım toplantılarda konuştukları belliydi ve önemli noktaları bu sefer de bana aktarmıyor olmalarına alınmalı mıydım yoksa bana söylemeyerek doğru bir adım attıklarına katılmalı mıydım emin olamıyordum.

Olaylara dâhil olmak için yanıp tutuşsam da Samp-son ve Knox haklıydı. Onların bildiği şeyleri bilmiyordum. Benim rolüm Lila gibi davranmak ve Augusta'nın ölümünün ardından haftalarca yaptığım gibi ülkenin

dört bir yanındaki dinleyicilere seslenmekti. Asker değildim. Strateji uzmanı değildim. Politikacı hiç değildim. Sahip olduğum yüzden, benim bile olmayan bu ifadede fazlası değildim. Dakikalar geçtikçe kendimi yeniden grup evinde büyük çocukların arasında takılan; onlar kıs kıs gülüp arkamdan konuşurken neler döndüğünün farkındaymış gibi davranan küçük bir çocuk gibi hissetmeye başladım. Yancıdan başka bir şey değildim. Ve gerçekten nefret ettiğim bir şey varsa, o da işe yaramaz olmaktı.

Toplantı bittikten sonra Knox tek kelime etmeden beni Somerset'in altında uzanan kirlili tünele doğru götürdü. Sığınaktan çıkarken onunla konuşmayı denedim ama artık bize doğrultulan on iki tüfek olmadan yalnız kaldığımız için sessizlik dayanılmaz bir hâl almıştı. Artık varlığından bile emin olmadığımız kanıtı bulabilmek için hayatını riske atmak zorunda kalmasının suçlusu bendim ve

birbirimize ne kadar kızgın olursak olalım, içimi kemiren suçluluk duygusundan da kurtulamıyordum.

"Böyle olduğu için üzgünüm," dedim. "Ama bilmeleri gerekiyordu."

Knox hiçbir şey söylemedi. Onun yerine adımlarını sıklaştırdı ve ben de ona yetişmek için koşturmak zorunda kaldım.

"Knox, bekle. Lütfen ama. Bunu Celia'ya söylemenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlar. Sessiz kalacaklardır."

"Eğer *sen* anlaştığımız gibi sessiz kalsaydım, bu duruma düşmeyecektim," diye çıkıştı. Son bir saat içinde ağzından çıkan ilk kelimeler bunlardı.

Arkasından ağzım açık kalarak baktım. "Belki sen bir pislik gibi davranmasaydın ben de bunu ağzımdan kaçırmazdım. Ben III rütbesinden daha fazlası-yım, bunu sen de biliyorsun."

"Öyle mi?" Birden durdu, neredeyse ona çarpıyordum. "Bazen bundan emin olamıyorum Kitty."

Ayağımda oluşan şişkinliklere rağmen dikleştim. "Sana dokunan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bu her ne ise, bana yansıtmayı bırak. Baskının başarısız olmasına üzüldüm, partideki karışıklık için de üzgünüm ama seni günah keçisi addetmiyorum."

"O halde ne yapıyorsun Kitty?" Bana doğru bir adım atarak aramızdaki her bir santimi tüketti. Knox'un vücudundan çıkan sıcaklık âdeta benim vücuduma değiyordu ve o, bu kadar yakımdayken zar zor nefes alıyordum. "Yardım etmek için ne yaptın? Eline geçen her şansı, sadece kendini değil beni de sabote etmek için kullanıyorsun. Sen kaybedersen ben de kaybederim,

farkında mısın? Bir aydan kısa bir süre içinde evleneceğiz. Planın bu mu? Kontrolü kendi eline almak için beni öldürtmek mi istiyorsun?"

"Öyle olmayacak," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

"Daxton bana göz dağı vermek için sana zarar veremez."

"Öyle mi? Celia'mn kocasının neden öldürüldüğünü sanıyorsun?"

Duraksadım. Lila'nın babasının başma gelenler hakkında ayrıntılı bilgi edinememiştim. Yalnızca Lila'nın ve annesinin gözü önünde kurşuna dizildiğini biliyordum. Lila'nın Karaceketliler'e katılmayı ve annesinin konuşmalarını yapmayı kabul etmesinin sebebi buydu. Fakat onun dışında babasının ölüm nedeni benim için hâlâ bir muammaydı.

"Eğer böyle kıvranmaya devam edersen seni ve Benjy'yi koruyamayacak duruma gelmem an meselesi olur," dedi Knox.
"İstediğin bu mu?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Zor bir geceydi, tamam mı?"

"Her zaman zor geceler olacak Kitty. Bu olacakların yanında hiçbir şey. Bu yüzden hiçbirimizin senin yardımına ihtiyacı yokmuş gibi davranmayı bırak ve ensendeki III rütbesinden daha iyisini yapabileceğini kanıtlamaya başla."

"Nasıl? Sana körü körüne itaat ederek mi?" Ağzımdan çıkan sözcüklere hâkim olamadım.

Koyu gözleri üzerimde gezinip, beni inceledi. Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebileceğim kadar bana yakınlaştı ve "Evet. Bu aylardır yaptığın en akıllıca şey olabilir," diye fısıldadı.

İçimi bir öfke kapladı ve hissettiğim suçluluk duygusunu silip götürdü. "Eğer ben senin için işe yaramazın tekiysem, neden gerçek Lila'yla evlenmiyorsun?"

"İnan bana eğer Lila isteseydi, senden kalmanı istemezdim," dedi kısa keserek. "En azından o, oyunun nasıl oynanacağını biliyor."

"O halde öyle yap," dedim mesafeli bir sesle. "Çünkü ben bırakıyorum."

Etrafından dolaştım ve hızla tünelde devam etmeye başladım. Beni durdurmadı ve bu da beni iyice hareketlendirdi. İstenmediğim yerde kalamazdım. Onunla ya da Hartlarla alakası olmayan bir hayat geçirebilirdim ve o da bensiz devam edebileceğine inanıyorsa, onun için kendimi feda etmeyi sürdürmeyecektim.

Uzakta olmasına rağmen fenerinden yayılan ışık nereye gittiğimi görmemi sağlıyordu ve rekor bir sürede Somerset'e açılan kapıya ulaştım. Gıcırdayan tahta merdivenleri hızla çıktım ve tavandan aceleyle içeriye geçerek büyük bir gürültüyle Knox'un dolabına indim. Birinin beni duymuş olması umurumda değildi. Duyabilirlerdi. Zaten onlar anlamadan buradan gitmiş olacaktım.

"Benjy." Salona girdim ve kapıya doğru yöneldim. "Çantayı topla. Gidiyoruz."

"Ne?" Benjy koltukta kıvrıldığı yerden doğruldu. Saçları darmadağınaktı ve gözleri kıpkırmızıydı. Görünüşe göre uyuyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Burası olmayan herhangi bir yere."

"Kitty, bekle." Yerinden fırladı, odanın diğer ucuna geçti ve birkaç uzun adımla bana yetişti. "Neler oluyor? Sanıyordum ki..."

"Knox artık beni burada istemiyor ve ben de zamanımızı boşa harcamak, hayatımızı tehlikeye atmak istemiyorum."

Benjy kapakları açık olan dolaba doğru tasall bir bakış attı. Knox her an içeri girebilirdi ama bu onun için bir sorun olacaksa, yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Eğer ben onun için yeterli değilsem, kendine başka bir Lila bulmak zorundaydı. "Gidecek hiçbir yerimiz yok," dedi. "Buranın tehlikeli olduğunu biliyorum ama dışarıda, Korumalar peşimize düşecek olursa, on dakikadan uzun süre hayatta kalamayız."

"Evet kalırız," dedim sertçe. "Sampson ve Karaceketliler bize yardım edeceklerdir."

"Sampson ve Karaceketliler senin Lila olmaya devam etmeni isteyeceklerdir." Yanağıma dokundu. "Kitty, dinle beni, zor bir gece geçirdiğini biliyorum ama..."

"Sadece bu gece değil," dedim sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışarak. "Buradan gitmeliyim Benjy ve Karaceketliler tarafından tutsak edilmektense korumalardan kaçmayı yeğlerim."

"Eğer burada kalırsak Knox bize yardım edebilir," dedi. "Ancak gidersek..."

"Knox beni burada istemiyor. Bana söylediği şeyleri duymalıydın Benjy. Bana katlanamıyor. Gerçek Lila'yı bana tercih ediyor. Benim yalnızca bir yükten ibaret olduğumu ve bana güvenilemeyeceğini düşünüyor. Belki de, belki de haklıdır." Soğuk ve sert gerçeklik beni nefessiz bırakmıştı. Bunu yalnızca kendim ve Benjy için

yapmıyordum. Eğer gidersem Knox'un da endişeleneceği bir şey eksilmiş olacaktı. "Lütfen Benjy. Bunun akıllıca bir öneri olmadığını ben de biliyorum ama artık devam edemeyeceğim. Kendi hayatımı istiyorum. Yeniden ben olmak, yeniden *biz* olmak istiyorum. Ve burada ne kadar kalırsak, sonrasında canlı çıkma ihtimalimizin de o kadar düşeceğinden korkuyorum."

Benjy uzun bir süre sessiz kaldı, parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve gözlerini kırpmadan bana baktı. Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Devasa bir hata yapıyor olsak da bu işte birlikteyiz."

Ben de rahat bir nefes verdim. "Teşekkürler Benjy. Bu bir hata olmayacak." Öyle umuyordum. "Eşyalarını topla. Bir dakikaya dönerim."

Onu öpmek için parmak uçlarıma yükseldim. Ben hızla kapıdan çıkarken beni izlediğini hissedebiliyordum. Onu, kendi hakkıyla kazandığı VI rütbesiyle yaşadığı hayattan alıkoymam haksızlıktı ama söylediklerimde ciddiydim. Burada ne kadar uzun süre kalırsak ikimizden birinin ölme ihtimali de o kadar yükseliyordu. Hem bu hem de diğer şeyler beni hızla daireme doğru sürüklüyordu.

Kapıyı açtım ve içeride kısa bir süre geçirmek üzere daireme daldım. Salonum, Knox'un salonunun birebir aynısıydı ama onunki mavi renkleriyle ve ahşaplarla döşenmişken benimki bembeyazdı. Augusta'mn şöminenin önünde ölümünden sonra beyaz halı değiştirilmişti ama yine de oraya baktığımda midem bulanıyordu ve ne yazık ki şu anda, birkaç santimetre uzaktan tam da o noktaya bakan başka biri vardı.

"Greyson," dedim şaşırarak. Kapıyı kapattım. "Ne oldu?"

Daxton'ın oğlu ve Lila'nın kuzeni olan Greyson, ellerini ceplerinden sarkıtmış bir halde şöminenin önündeki tüylü halının orada duruyordu. Uzun boyluydu ama kambur durduğu için normalden birkaç santimetre kısa görünüyordu ve dağınık sarı saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Gözleri babasınınmkiler gibi koyuydu ve neredeyse on dokuz yaşında olmasına rağmen benden genç duruyordu. Eğer benim kuzenim olmasaydı onun tatlı olduğunu düşünebilirdim ama artık bunu aklımdan geçiremeyecek kadar Lila olmuştum.

"İzinsiz girdiğim için özür dilerim," dedi. "Kapıyı çalmayı denedim ama sen yoktun ve ben de gitmem gerektiğini düşündüm ama sonra kafam karıştı ve..."

Sustu. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Artık Karaceketliler'in sığınaklarında güvenle saklanan Celia ve Lila dışında, Augusta ailesinden geriye kalan tek kişiydi.

"Bana bir şey mi getirdin?" diye sordum. Geçen seferki ziyaretinde, beni Lila sandığı için bana bir hediye getirmişti. Lila onun en yakın arkadaşıydı ve benim Lila olmadığımı anlaması on saniyesini almıştı. Lila'nın ölümü zaten kaçınılmazmış gibi olanları sessizce kabullenışı kalbimi kırmıştı. Daha da kötüsü, Greyson'm gözlerindeki o hüznü bakış, ona acı veren kayıplarını unutmasına izin vermediğimi hatırlatır nitelikteydi.

Boynumdaki zincirin ucundaki gümüş yuvarlağa dokundum. Benim Lila olmadığımı anlamasına rağmen bana verdiği hediyeydi bu. Hoş bir kolye ucu gibi görünüyordu ama parçalarına ayrıldığında elektronik kapılar dâhil bütün kilitleri açabilecek bir maymuncuk oluyordu. Kolyeyi Lila'nın hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğim

zaman ona teslim etmeliydim ama bencilce bir hisle ondan vazgeçememiştim.

Greyson başını salladı ve arkasından gümüş renkli bir kâğıda sarılı bir paket çıkarttı. "Doğum günün kutlu olsun."

"Bunun benim gerçek doğum günüm olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedim küçük bir gülümsemeyle. Omuz silkti ve gülümsemem silindi. Hediye olsun ya da olmasın, Augusta'yı öldürdüğüm için beni henüz affetmemiştii. Halının üstünden geçtim ve hediyeyi aldım. Güzelce sarılmış kâğıdı dikkatlice açarak içindeki siyah kutuyu çıkarttım. Gözlerim kocaman açıldı.

Kutunun içinde köşelerine labirent deseni kazınmış olan altın renkli bir çerçeve vardı. Beni şaşırtan çerçeve değildi, içinde Lila ve Greyson'm fotoğrafının olmasıydı. Somerset'in kalbindeki kütüphanede yan yana oturuyorlardı, Greyson'm elinde bir kitap vardı ama göz ucuyla Lila'ya bakıyordu ve onun eskiz defterine ne çizdiğini görmeye çalışırken dudaklarına bir gülücük kondurmuştu.

Hayır, birden Lila'nım eskiz defteri olmadığım anladım. O benimdi. O kız da Lila değildi, bendim.

Greyson'm fotoğraftaki ifadesini anlamaya çalıştım. Rahatlamış ve mutlu görünüyordu. Rol yaparak gösterilemeyecek türden bir mutluluktan bu. "Ne zaman..."

"Daxton komadayken," dedi Greyson. Boğazını temizledi ve yanakları kızardı. "Benim hayatımı kurtarmadan hemen önce."

"Ben senin hayatını kurtarmadım," dedim. "Zaten tehlike altında değildin."

Yeniden omuz silkti. "Büyükanneme başbakan olmak istemediğimi söyleyecektim. Bunu bildiğini düşünüyordum zaten ama açıkça reddedersem..." Adem elması hareket etti ve gözleri kızardı. "Sence benim yerime de başkasım getirir miydi?"

Bir anlığına bütün olanları ve beni yakınında görmek istemediğini unutarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı boynuna doladım. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ancak seni her şeyden çok sevdiğini biliyorum."

Önce hareket etmedi ama birkaç saniye sonra ona sarılmama karşılık verdi ve etlerimi morartacak kadar sıkı sarıldı. "Ben olduğum için," diyebildi sesi çatalla-nırken, "ya da olacağım kişi için sahtekârdan kurtulup beni başbakan yapmak istedi, değil mi?"

Buna cevap veremezdim. Belki Augusta böyle biriydi: sonunda daha da güçlü olacağı için hiç düşünmeden sevdiği insanlara veda edebilen biri... Ya da belki de bu en derinlerde yatan zayıflıklarını kapatan bir zırhtı. Ben yalnızca onun kötü tarafını görmüştüm ve eğer öyle bir şey varsa da iyi tarafını gören Greyson'dı. "Artık önemli değil," dedim. "Onu istediğin gibi hatırla, geri kalanını unut gitsin."

Omuzlan sarsıldı ve en kötü anlarımda Benjy'ye sarıldığım gibi bana sarıldı. Kimsesi yoktu onun. Ebeveynleri ve ağabeyi ölmüştü, babasıymış gibi davranan adam maskelenmiş bir yabancıydı, Lila yeraltında kayıplara karışmıştı ve Knox dünyayı değiştirmekle o kadar meşguldü ki Greyson'ı bırak, bana bile ayıracak bir saniyesi yoktu. Ailesinin son ferdine yaptıklarımın sonra beni affetmiş olsun ya da olmasın, geriye bir tek ben kalıyordum. Fotoğraftaki yüz ifadesi bunu doğruluyordu. Ve ben, kendi canımı kurtarmak için buradan ayrılmak üzereydim.

Hayır, isyan bittikten sonra Lila onunla olacaktı. O ve Celia geri dönecekti ve Greyson yeniden ailesine kavuşmuş olacaktı. Eğer istemezse başbakan olması gerekmeyecekti ve sonunda her şey onun için yoluna girmiş olacaktı. Eğer bütün bunların gerçekleşmesini sağlamak için ben yanında olamazsam da Knox vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı bir dakika sonra ve geri çekildi. Özür dilemesine gerek olmadığını söylemek üzereydim ki çerçeveyi elimden alıp arkasındaki bir şeyi çekti. "İşte. Asıl göstermek istediğim buydu."

Çerçeveyi geri..aldım ve gözlerimi kırptırdım. Greyson ve benim kütüphanede yan yana oturan fotoğrafımız yerine, Benjy'nin yuvarlak yüzlü, kirli sarı saçlı ve açık mavi gözlü bir kıza sarıldığı bir fotoğraf görünüyordu.

Ağzım açık kaldı. Bir kez daha bu kız bendim, gerçek ben, Kitty Doe, Lila olarak maskelenmeden önceki halimdi. Benjy'nin kızıl saçları hiç olmadığı kadar parlaktı ve otuz iki diş gülümserken beni öpmek için başını aşağıya indirmişti. Greyson'la olan fotoğrafın aksine bunun çekilişini hatırlıyordum. Neredeyse bir yıl önceydi. Üzerimdeki yepyeni kazaktan anlamıştım. Grup evinde beraber geçirdiğimiz son Noel'di. Bakıcı annemiz olan Nina'mn Daxton tarafından Başkayer'in derin ormanlarının içinde avlanıp öldürülmesinden önceki Noel.

Camın üstünden eski yüzüme baktım. Şimdi tamamen farklıydım ve bir daha asla aynaya bakıp Kitty Doe'yu göremeyecektim.

Neredeyse kendimi tanıyamamıştım ve şimdi bu fotoğrafı, Lila olarak maskelenmeden önce çekilen bu tek fotoğrafı görünce bir kez daha içim burkuldu. O zamanlar Benjy'yle geçireceğim daha iyi bir gelecek umudundan başka hiçbir şeyim yoktu. O daha iyi gelecek III rütbesiyle kanalizasyonları temizleme görevine dönüşmüştü ve beni

yeraltm-daki kısa ve acımasız hayattan kurtaran tek şey gözlerimin tuhaf rengi olmuştu. Eğer ben bile yüzümü bu kadar çabuk unuttuysam, başkalarının hatırlamasını nasıl bekleyebilirdim? Ben hiç kimseydim. Hâlâ da öyleydim ama en azından şimdi Lila Hart'la aynı göz rengine sahip olacak kadar şanslı olmayan II ve III rütbelilerin hayatlarını değiştirebilecek güçteki bir hiç kimseydim...

Ve burada durmuş, hayatıma anlam kazandıran tek şeyden kaçmak üzereydim.

Greyson'ı terk etmenin verdiği suçluluğun ve Benjy'yi yeraltına sürükleme telaşımın yanında, kararımı değiştiren asıl şey buydu. Hâlâ gidebilirdim, Benjy'nin hayatını kurtarmak için, kendi hayatımı kurtarmak için, Knox'a ben planlarını baltalamazsam neler yapabileceğini görmesi adına bir şans tanımak için gidebilirdim. Fakat en başından beri, uğruna hayatımı tehlikeye atarak elde ettiğim,, bir şeyleri değiştirebilme ihtimalimi elimden geçirirsem da gerçekten kahrolurdum.

Fotoğrafa bakarak, "Bunu nerede buldun?" diye sordum. Bir seneden az bir zaman önce çekilmişti ama şu anda bu süre bir ömür gibi geliyordu bana. Artık hiçbir şey aynı değildi ve hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Greyson omuz silkti. "Diğer şeylerle birlikte büyükannemin eşyalarının arasında buldum."

"Diğer şeyler mi?" Aklımda bir fikir oluşmaya başladı. Eğer Greyson benim bile varlığından haberimin olmadığı bu fotoğrafı bulduysa, Sampson haklı olmalıydı. Daxton'm gerçek haline ait bir fotoğraf da muhakkak olmalıydı. ,

"Seninle ilgili koca bir dosya vardı," dedi. "Fotoğraflar, sınav sonuçları, doğum belgen..."

Beynimden vurulmuşa döndüm. "Doğum belgem mi? Bütün bunları neden toplamış ki?"

"Bilmiyorum." Greyson somurttu. "Hiçbirini okumadım ama seninle alakalı yıllık raporlar da var. Sanki bir gözü senin üstündeymiş. Bildiğini sanıyordum."

Gözlerimi kırıştırdım. Hiçbir fikrim yoktu. "Dosyanın şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Daxton onun ölümünden sonra her şeyi topladı." Yüzü düştü. "Özür dilerim, onu saklamam gerekiyordu. Aklım yerinde değildi ve..."

"Önemli değil," dedim aceleyle. Elimdeki çerçeveye sıkı sıkıya tutunuyordum ve beynim hızla çalışıyordu. "Teşekkür ederim. Bunun için, çerçeve için, her şey için..."

"Ne demek," diye mırıldandı. "Arkasında bir tuş var, bak böyle." Çerçeveyi büyük bir dikkatle eline aldı ve neredeyse görünmez olan tuşu gösterdi. "Beş saniye basılı tutarsan Benjy'yle olan fotoğrafın çıkar. Bir daha basarsan, bir anlığına, bizim fotoğrafımıza döner."

"Teşekkürler." Çerçeveyi geri aldım ve dediğini yapmayı enedim. Yüzüm bir kez daha Lila'nın hatlarına büründü. Kendi yüzümün silindiğine üzölmek yerine sevindim. Bu artık benim hayatımdı. Geçen Noel'e dönmeyi ne kadar çok istesem de artık tek yapabildiğim geleceğe doğru yürümekti. Elimizdeki tek seçenek buydu.

Greyson ayaklarını hareket ettirdi ve ellerini cebine soktu. "Önceden çok güzelmışsin."

"Teşekkürler," dedim sessizce. Bunun bir önemi yoktu artık. Ne kadar uzun ya da kısa sürecektir olsa da, hayatımın sonuna kadar Lila Hart olmaya mahkûmdum.

Boğazını temizledi. "Özür dilerim, senden uzak durduğum için. Bunu hak etmiyorsun."

Fakat hak etmiştim. "Anlıyorum. Ben de olsam aynısını yapardım."

Greyson öne doğru bir hareket yaptı, sanki bana doğru gelmek istiyordu ama sonra birden durdu.

"Büyükkannem, başına gelenleri hak etti. Sana kızgın değilim. Yaptığı her şey için asıl ona kızgıyım. Bunları yapmasına gerek yoktu ama yaptı ve... Özür dilerim."

İkinci kez ona sıkıca sarıldım. "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok, tamam mı? Sen benim arkada-şımsın. Nerede olduğumuzun ya da neler olduğunun hiçbir önemi yok, her zaman arkadaşım olacaksın."

"Sen de," diye mırıldandı. "Her şey bittiğinde ve ben... ben başbakan olduğumda yeniden o kız olman için elimden gelen her şeyi yapacağım, tamam mı?"

Boğazım düğümlendi. "Tamam."

Kollarını çekti. Yüzündeki gülümseme verdiği bu sözün ne kadar imkânsız olduğunu bana neredeyse unutturacaktı. Bir daha asla Kitty Doe olamazdım. Eğer o başbakan olursa bunun tek bir anlamı

olabilirdi: Onu ve bütün ülkeyi yarı yolda bırakmış olacaktım ve Karaceketliler de kaybetmiş olacaktı.

Vedalaşırken Greyson'm bakışları, bu gece birbirimizi son kez gördüğümüzü bildiğini söyler gibiydi. Onun daireden çıkışını izledim; bir yanım ona son kez sarılmak için can atıyor, diğer yanımsa hiç vedalaşmamış olmayı diliyordu. Fakat başka bir seçeneğim yoktu, Benjy'yi buradan götürmem lazımdı ve benim de kalmak için bir nedenim yoktu. Benjy'nin mendilin üzerine çizdiği geleceği istiyordum. Gölü, dağ evini, güneş ışıklarını, mutluluğu arzuluyordum ve bunu elde etmemin tek yolu savaş başlamadan önce ateş hattından çekilmek olurdu.

Yine de Daxton'ın sahtekâr olduğunu kanıtlayan bir belge bulmadan gidemezdim. Ben işe yaramaz değildim. Yalnızca kanalizasyonları temizleyebilecek durumda olan aptal bir III hiç değildim. Greyson'm Daxton ve Knox'un beni hapsedtiği gibi, istemediği bir hayata hapsolmasma izin vermeyecektim. O daha iyisini hak ediyordu. İkimiz de öyle...

Lila'nın dolabından en gündelik kıyafetlerini - bir kot pantolon, kaim bir kazak, bir deri ceket ve rahatlıkla yürüyebileceğim bir çift bot - seçip giydikten sonra kamp çantasının içini kıyafetle, daha kalıcı bir yer bulana kadar idare edilebilecek kadar yemekle ve kalacak yer karşılığında verilebilecek mücevher, küçük elektronik eşyalar ve diğer şeylerle doldurdum. Lila'nın bilekliklerinden birinin değeri II ve III rütbelilerin on yılda kazandığından daha fazlaydı ve onlardan kutu kutu vardı. Hartlarm gözünü kırpmadan hepsinin yenisini alabileceğini bilmesem suçluluk hissedebilirdim ama bunlar çaldıkları hayatımın bir nevi karşılığıydı.

Kapının vurulmasıyla olduğum yerde sıçradım ve inci bir küpeyi çantaya düşürdüm. Kalbim hızla çarparken, "Kim o?" diye bağırdım. Kamp çantasını lavabo musluğunun altına ittirdim.

"Benim."

Knox'tu. Kaşlarımı çattım. "Meşgulüm."

"Ne kadar meşgul olduğun umurumda değil. Seninle konuşmam gerekiyor."

Kahretsin. Knox, Benjy'yi hazırlanırken yakalamış olmalıydı ve buraya da beni durdurmaya gelmişti. Bunu denemesine izin veremezdim, şimdi olmazdı. Hele hele beni burada tutmak için ne yapacağını bil-miyorken ve Karaceketliler'in o dosyaya ihtiyacı varken bu mümkün değildi. Knox, Daxton'ın çalışma odasına gizlice girmeyi göze alamazdı ama ben alırdım. "Peki," diye seslendim. "Üzerimi değiştiriyorum. Bir dakika izin ver."

Delirmiş gibi salona bakındım. Kapının önünde duruyorken onu nasıl atlatacaktım?

Aptalca bir soruydu bu. Gözlerim odanın köşesindeki, Somerset'in dördüncü katının tamamını dolaşan havalandırma sisteminin olduğu demir tünel labirentlerine açılan ızgara kapağımın olduğu tavan bölümüne kaydı. Augusta'nın ölümünden önce görünmeden etrafta dolaşabilmek için kullanmışım orayı ama Knox ve Benjy'ye bundan bahsetmek zorunda kaldıktan sonra kullanmam yasaklanmıştı. Şimdiye dek...

Olabildiğince sessiz bir şekilde sehpayı havalandırmanın altına ittim. Kitaplığın raflarını kullanarak yukarıya tırmandım ve ızgarayı yerinden çıkarttım. Bunu yapmayalı haftalar olmuştu ama Lila

olmadan önce özellikle Heights'ın altındaki kanalizasyon labirenti ve şehrin en fakir köşelerindeki dar yerlerden gizlice girip çıkma konusunda tam bir ustaydım. So-merset oradan otuz iki kilometre uzaklıktaydı ama pek de farklı sayılmazdı.

Demir tünelin içine girdim ve ızgarayı yerine taktığımdan emin oldum. Knox beni beklemekten sıkıldıktan sonra ne yaptığımı anlaması uzun sürmeyecekti ama peşimden gelemeyecek kadar iriydi ve nereye gittiğimi bilemeyecekti. Şimdilik tek yapmam gereken olabildiğince hızlı hareket etmek ve Daxton'ın uykuda olmasını ummaktı.

On beş dakika sonra demir parmaklıktan Daxton'ın çalışma odasına bakındım. Işık azdı ve kapının yanındaki süs havuzundan gelen su sesini duyabiliyordum. Masasındaki ekran kapalıydı ama ona ihtiyacım olmayacaktı. Eğer Greyson'm eline bir fotoğraf geçtiyse, zaten okuyamayacağım birkaç bilgisayar dosyasından fazlası var demekti.

Aşağı indim. Ağır botlarım yere her vuruşunda yüzümü ekşitiyordum. Biraz soluklanmak için olduğum yerde durdum ve birinin beni duyup duymadığına dair bir işaret yakalamak için bekledim.

Sessizlik...

Daha fazla ses çıkartmamaya özen göstererek yerden kaya kaya ilerledim ve Daxton'ın gizli kalmasını istediği bir dosyanın nerede olabileceğini aramaya koyuldum. Masası en bariz yerdı ama yine de çekmeceleri açmaya çalıştım. Kilitlilerdi. Kolyemin ucunu açarak maymuncuğu çıkarttım ve her bir çekmece saniyeler içinde açıldı. Fakat içinden ne olduklarını okuyamadığım, Hart ailesini

ilgilendiren resmi belgelerden başka bir şey çıkmadı. Bir çekmecenin içinde, benim de grup evindeyken özel eşyalarımı saklamak için kullandığıma benzer bir gizli bölmede, viskiye benzeyen yarısı dolu bir şişe duruyordu. Ne kadar aransam da Daxton'm gerçek kimliğine dair sırları saklıyor gibi görünen bir belgeye rastlayamadım.

Doğrudum ve etrafa bakındım. Bu büyük çalışma odasının duvarları yerden tavana kadar kitaplıkla çevrilmişti ve her biri, bir diğerinden daha doluydu. Kapıya yakın olanı, yıllardır dokunulmamış gibi temiz ve düzenli duruyordu. Ancak raflar masaya yakınlaştıkça dağınıklaşıyordu. Bir kitabın içine saklanmış bir şeyler olabilir miydi?

Hayır... Doğru şekilde düşünmüyordum. Daxton, hiçbir şeyini kimsenin şans eseri bulabileceği bir yere bırakmazdı. Gizli ama güvenli bir yere koymuş olmalıydı. Kimsenin bakmaya cesaret edemeyeceği bir yere. Sadece onun girebileceği bir yere...

Bu da çalışma odasında *olacağı* anlamına geliyordu. Onu öldürme girişimimden sonra olaydan sonra hafızasını kaybetmiş rolü yapıyor olsa da içeriye bir tek kendisi girebiliyordu. Özel korumaları olmadan kimse çalışma odasına kabul edilmiyordu, Greyson bile. Burası Somerset'teki en özel odaydı. Eğer kanıtlar hâlâ duruyorsa, burada olmalıydı.

Her şeye dokunmaya başladım. Sandalyeler, koltuklar, şömine, lambalar, sehparlar... Çalışma odasında dokunulmayan bir şey bırakmadım. Fakat ne kadar ararsam güvenim o kadar kırılıyordu. Benim geçmişime ait o manevi jetonu saklamam onun da saklayacağı anlamına gelmiyordu. Ya hepsini yok ettiyse? O zaman Karaceketliler'in, korumaların ve bakanların desteğini kazanmak için ne yapmaları...

Klik.

Olduğum yerde durdum. Elim, bir sene evvelinde, karısı ve büyük oğluyla beraber gerçek Daxton'm ölümünden önce resmedilen Hart ailesinin tablosunun üzerindeydi. Tablonun duvarla buluştuğu köşede daha önce orada olmayan gümüş bir alan vardı. Başparmağımın altında tabloyla mükemmel bir uyum içinde olan küçük bir tuş olduğunu fark ettim.

Tablonun çerçevesini açarken kalbim hızla çarpıyordu. Tabii ki bu kocaman tablonun arkasında çelik bir kasa vardı ya da en azından ben kasa olacağını düşünüyordum. Sonunda karşıma çıkan şey de duvara gömülmüş kare şeklinde çelik bir sayfaya benziyordu. Tuş yoktu, numara yoktu, hiçbir şey yoktu.

Nasıl açılacağını gösteren bir simge aradım ama hiçbir şey bulamadım. Bu, işleri zorlaştırıyordu. Yüzümü asarak bana bir ipucu verebilecek ufacık bir çentik bulabilmek için parmak uçlarımı çeliğe sürttüm.

Birden kasanın tam ortasında kare şekilde mavi bir ışık belirdi. Başka bir şeyin olmasını bekledim ama mavi karenin şekli değişmedi. Parmak izi mi istiyordu? Ekranda herhangi bir sembol belirmedi ve o karenin ortasına sığabilecek tek şey de parmak iziydi.

Ne istediği önemli değildi. Zaten parmaklarımda Lila'nın izi olsa da Daxton'm Lila'nın kasanın içindekilere erişmesine izin vermiş olabileceğinden epey kuşkuluydum. Kolyeme o kadar sıkı tutunuyordum ki avucumda izi kaldı. Artık Greyson'ın ne kadar başarılı olduğunu görme vakti gelmişti.

Gümüş yuvarlağı algılayıcının önünden geçirdim ve nefesimi tuttum. Eğer işe yaramazsa algılayıcı kasayı açma girişimimi;

görmezden mi gelecekti yoksa Somerset'in yarısını alar mı geçirecekti? Tavandaki açıklığa baktım. Kütüphanenin raflarına basarak yukarıya tırmanıp buradan kaçmak birkaç değerli saniyemi alırdı. Eğer nöbetçiler dışarıda bekliyorlarsa ya da Daxton yakınlardaysa...

Mavi ışık beyaza döndü ve kasanın açılması beni hayretler içinde bıraktı. Görünüşe göre Greyson gerçekten çok *iyiydi*. Kapıyı açtım ve titreyen parmaklarımla içerideki bir düzine belgeyi dışarı çıkarttım.

Birkaç tanesi daha önce hiç görmediğim yerlere ait haritalardı ve onları okuyamıyordum. Bir tanesi arabanın patlamasıyla Daxton'ı ve gerçek ailesini öldürerek Greyson'ı geride bırakan kazaya dair ayrıntılı bir rapora benziyordu. Fakat bütün bunlar ne kadar ilgi çekici olursa olsun, benim asıl ilgilendiğim, aralarındaki en kalın dosyaydı.

Dosyayı açtım ve gerçek yüzüm bana gülümsedi. Ne yazdığını okuyamadığım bir rapor kartına iliştirilmiş okul fotoğrafımdı bu. Yedi ya da sekiz yaşında olmalıydım, yüzümde hâlâ çok güneşte kalmaktan çıkan çiller vardı ve ön dişlerim yerinde değildi.

Gözlerimi uzaklaştırarak diğer fotoğraflara baktım. Hayal edebileceğimden çok fotoğraf vardı, her biri hayatımın önemli anlarını yansıtıyordu. Doğduğum güne ait olan fotoğraf da bunlara dâhildi. Hayatımda ilk defa sözcüklerin bir şeyler ifade etmesini dileyerek dosyayı kabartan daktilo sayfalarını karıştırdım. Fakat hepsi gizemlerini koruyordu ve elimdeki tek ipucu fotoğraflardı.

Bazı fotoğrafların köşelerinin sararmış ve renklerinin atmış olması, onların diğerinden eski olduğunu açıkça belli ediyordu. Bu, Augusta'nın ben Lila olarak maskelendikten sonra oluşturduğu bir

dosyaya benzemiyordu. Sanki hayatım boyunca beni gözetle-mişti. Fakat neden?

Yüzüm asıldı. Bunu öğrenmeyi ne kadar çok istesem de şu anda daha önemli sorularım vardı ve cevapları avucumun içindeydi. Bakmadığım tek bir dosya vardı ve dosyanın içindekilere dokunmamaya gayret ederek sayfalarını açtım.

Benimkinden daha inceydi ama yine de içi ülkedeki herkesin on yedinci yaş gününde girdiği sınavın bir kopyasına ve tanımadığım sertifikalara benzeyen, üzerinde ne yazdığını okuyamadığım belgelerle doluydu. Ve dosyanın en altında tek bir fotoğraf vardı.

Açık renkli saçları ve koyu gözleri olan iki adam yüzlerinde özenilecek bir gülümsemeyle yan yana duruyordu. İkisi de siyah üniformalıydı ve yakalarındaki işaretler yüksek rütbeli olduklarını vurguluyordu. İçlerinden biri tuhaf derecede tanıdık geliyordu ve ikisi de aynı aileye ait olduklarını gösteren bir benzerlik içindeydi. Kardeşler miydi? Öyle olmalıydı. Aynı buruna, aynı gözlere, aynı çeneye sahiptiler ve kollarını birbirlerine dolayış tarzları, komutan ya da yüksek güvenlik memurundan fazlası olduklarını gösteriyordu.

Hangisi Daxton olarak maskelenmişti? İkisine de teker teker baktım. Soldaki adam bana bilinçaltımda Daxton'la bağdaştırdığım için mi tanıdık geliyordu yoksa onu daha önce görmüş müydüm? Ve sağdaki adam Daxton'la aynı gözlere sahipti; gözler insan vücudunda doktorların başka birininkine benzemesi için değiştiremeyeceği tek organdı. Fakat ikisinin de gözleri aynıydı.

Dışarıdan gelen yumuşak ayak sesleri irkilmeme sebep oldu ve dosyayı kapatıp geri kalanları topladım. Gereksiz dosyaları

olabildiğince sessiz bir şekilde kasaya geri koydum ve kütüphanenin raflarını kullanarak ızgaraya doğru çıkmaya başlamadan önce tabloyu kapattım. Daxton'ın dosyasım kolumun altına yerleştirmiştim.

Havalandırmaya girer girmez derin bir nefes aldım. Aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. Benjy benim dosyamın içinde ne olduğunu söyleyebilirdi. Bana her şeyi okurdu ve birkaç saat içinde Augusta'nın benden gizlediği bütün sırları da öğrenmiş olurdum.

Fakat Knox'a gidersem diğer dosya önem kazanacaktı. Onun sayesinde, Benjy'yi Somerset'in dışında güvende tutmanın bir yolunu bulmuş olurdum. Karaceketliler için bu kadar değerli olan bir şey, istediğimiz her şeyi kapsayan bir bilet niteliğindeydi. Geçmişimi değiştiremezdim ama geleceğim belirsizdi. Ve tek istediğim D.C.'den olabildiğinde uzak olmaktı.

Kararımı verdim ve dosyayı önümden ittirerek havalandırmada sürünmeye başladım. Eğer Knox, Daxton'ın gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorsa, pazarlığa hazır olmalıydı.

- [MERAK KEDİYİ ÖLDÜRÜR](#)
 - [DÖVÜŞ](#)
 - [KALP ATIŞI](#)
 - [MERHAMETLİ ÖLÜM](#)
- [KAFES](#)
- [İNFAZ](#)

MERAK KEDİYİ ÖLDÜRÜR

Daireme inerken kendi dosyama sıkı sıkı tutunuyordum. Sahtekâr Daxton'ın dosyasını benim yardımım olmadan bulunamayacağı bir yere saklamak yirmi dakikamı almıştı ve eğer Knox onu ele geçirmek istiyorsa önce bana yardım etmesi gerekiyordu.

Her şey bittikten sonra, Knox hâlâ dışarıda beni bekliyor mu yoksa kendi dairesine dönmüş müdür soruları içinde koridora açılan kapının kilidini açtım. İki şekilde de, ben gitmeden önce konuşmamız gerekiyordu ve sabahı beklemeyecektim.

"Artık havalandırmalarda gezmemen gerektiğini biliyorsun."

Olduğum yerde sıçradım ve arkamı döndüm. Neredeyse dosyayı düşürüyordum. Knox şöminemin önünde oturuyordu. Gözlerinde öfkeli bir bakış vardı ve elinde, içinde su olduğundan kuşku duyduğum bir bardak vardı.

Sanki tuhaf bir şey yokmuş gibi, "Bunca zamandır burada mı bekliyordun?" diye sordum. Lila'nın çalışma masasına doğru ilerledim ve dosyayı bıraktım.

Knox ayağa kalktı, Beni uyaran bir ses tonuyla "Neredeydin Kitty?" dedi. "Bir saat oldu."

"Korkak kıcını kurtarıyordum."

"Ben korkak falan değilim," dedi elinde bardakla bana doğru yaklaşırken. Yüzümü buruşturdum. Kesinlikle su değildi. "Nedir o?"

"Bu mu?" Dosyayı açtım ve sayfalarını karıştırmaya başladım. "Eh yani, pek önemli bir şey değil. Tüm geçmişim falan." Beş yaşımdayken çekilmiş bir fotoğrafı elime aldım. "Bunun Augusta'da ne aradığını açıklayabilir misin?"

Knox kaşların çattı ve dosyayı masanın üstünden aldı. Bir avuç dolusu fotoğraf yere saçıldı. "Bunu nereden buldun?"

"Daxton'm dosyasını bulduğum yerde," dedim ve fotoğrafları toplamak için eğildim. "Onun kim olduğuna dair kanıtlarla birlikteydi. Rica ederim."

"Sana teşekkür etmiyorum." Bir saniye sonra ona söylediğim şeyin ağırlığı içine oturmuş olacaktı ki sayfaları karıştırmaya başladı. "Sahte Daxton'la ilgili böyle bir dosya mı var elinde?"

Başımı salladım. "Yalnızca bir fotoğraf var ama diğer dosyaların içinde bir yerlerde ismi de yazılıdır."

"Nerede?"

"Bir anlaşma yapacağız," dedim. "Benjy'le güven içinde sığmağa ulaşmamıza yardım et, Karaceketliler'in bizi koruyacağına dair bir güvence ver ve ben de sana dosyanın nerede olduğunu söyleyeyim."

Ve tabii sonra da Augusta'nın neden hayatım boyunca beni izlediğini anlat."

Bana iyice sokulup, tepeden bakmaya başladı. "Karaceketliler'in o dosyaya ihtiyacı var Kitty."

"Ve benim de, sen artık işe yaramadığıma karar verip beni ve Benjy'yi öldürtmeden önce buradan gitmeye ihtiyacım var," dedim. Yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kapladı ve hakkında bu kadar alçakça bir düşünceye sahip olmama inanamıyormuş gibi gözlerini açtı.

Güzel... Artık bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Knox'un yüz ifadesi, hızla duygusuz bir maskeyle gölgelendi ve bana baktı. "Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

"Öyle mi? Çünkü son zamanlarda pek emin olamıyorum. Ben yalnızca bir yüktüm, hatırladın mı?"

Neredeyse bir dakika boyunca sessizlik oldu. Knox, hiçbir şey söylemeden dosyayı incelemeye başladı ve gözleri Benjy'nin on altıncı doğum gününde çekilen fotoğrafımıza kilitlendi. Ben pastanın yeşil kremasından büyük bir parça sıyırıp Benjy'nin burnuna sürmüştüm ve o da karşılığında beni öperek bir kısmını yanağıma bulaştırmıştı. Bu, koleksiyondaki en yeni fotoğraflardan biriydi. ,

"İkimizin de kazanacağı bir anlaşma bu," dedim. "Bana son kararını söyle ve ben de sana hem Daxton'm dosyasının nerede olduğunu söyleyeyim hem de sonsuza kadar ayağının alünden çekilmiş olayım. Bir daha benimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

İç çekti. "Eğer bu daha önce söylediklerim yüzün-dense..."

"Bu kendi kararlarımı kendi başıma alabileceğim, hayatımın nereye gittiğini bilmediğim ve sana güvenmediğim için," dedim sakince.

"Ben öyle demek istemedim," dedi. "Neden buradan gidiyorsun Kitty? Bu şekilde yalnızca kendine değil, isyana da zarar vereceksin. Sığınağa kapatılırsan hiçbir işimize yaramazsın."

"Görünüşe göre zaten bir işe yaramıyorum," dedim. "İşleri zorlaştırma, Knox. Yalnızca bana yardım et ve istediğin bilgiyi al. Eğer bunu yapmak istemiyorsan dosyada yazanları okuması için Benjy'den yardım isterim ve Karaceketliler benim yardımım olmadan Daxton'm dosyasını asla bulamaz. Seni temin ediyorum. Öyle ya da böyle, buradan *gidiyorum*."

Bana yardım etmese bile Daxton'm dosyasını Sampson'a vermeye niyetli olduğumu bilemezdi. Yaşadığımız bunca şeye rağmen, eski Knox'un gözlerindeki ışığı yeniden görmek istiyordum. Kimse inanmazken benim Lila olduğuma inanan o ışığı... Bana kendimi değerli biriymişim gibi hissettiren ışığı...

Sabırsızca ayağını sallamaya ve sonunda mırıldanmaya başladı: "Pekâlâ, buradaki şeyler, grup evinin annesinden gelen rapor kartları ve gelişim belgeleri."

Derin bir nefes verdim. "Devam et. Başka bir şey olmalı."

Knox kaşlarını çattı ve gözleri dosyanın içindeki sayfalarda gezinmeye devam etti. Her birini tek tek geçiyor, benim okuyamadığım kelimeleri okuyordu. Sayfalar birbirini takip ederken yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yavaş yavaş aklımda soru işaretleri oluşmaya başladı. Belki de bundan bir şey *çıkmayacaktı*. Fotoğraflardaki ve sayfalardaki yıllanma izlerine rağmen, Augusta bunları sonradan bulup dosyalamış da olabilirdi.

Knox bir sayfa daha çevirdi ve ayağını sallamayı kesti. Olduğu yerde kaldı ve gözleri aynı sayfayı defalarca taramaya başladı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Neye baktığını görmek için boynumu uzatarak, "Ne oldu?" diye sordum. Üzerinde resmi Hart damgası olan bir sertifikaydı bu. Ben tam olarak ne olduğunu göremeden, belgeyi benden uzaklaştırdı. Görsem de bir işe yaramazdı zaten. Her zamanki gibi sayfanın üstündeki harflerin hiçbiri bana bir şey ifade etmiyordu.

"Kimse seni gördü mü?" dedi. Sesindeki kuşku omuzlarımın dikleşmesine sebebiyet verdi.

"Tabii ki hayır. Ne yazıyor?"

Sorumu duymazdan geldi. "Güzel. Şimdi son kez soruyorum, bunu nereden aldın?"

"Seninle bu oyunu oynamayacağım Knox. *İçindekiler de ne yazıyor?*" ..

Dosyayı masanın ucuna fırlattı. "Fazla olarak doğan, okulda kötü notlar alan, sınavı tamamlayamadığı için III olan ve iş birliği yapamayacak kadar bencil olduğu için yalnızca kendine değil tüm ülkeye yardım etme fırsatını geri tepen bir kızın üzücü hikâyesini anlatıyor. Hikâyenin nasıl bittiğini bilmiyorum ama sana şunu garanti edebilirim ki böyle davranmaya devam edersen üzücü hayatın oldukça kısa sürecek."

"Üzücü hayatım zaten kısa sürecekti," dedim. "Eğer Daxton'm dosyasını istiyorsan saçmalamayı bırakıp okuduklarını anlatacaksın. *Hemen.*"

Benimle göz göze gelmeden önce gözlerini sola doğru kaydırđı. "Seni Lila'ya dönüştürürken yaptıkları bütün operasyonlarla ilgili detaylı bir rapor. Sadece düşündüğümünden uzun sürmüş hepsi bu. Augusta'nın neden seni izlediğı ya da neden seni seçtiklerine dair hiçbir şey yazmıyor, sadece raporlar ve fotoğraflar var."

Dişlerimi sıktım. Yalan söylüyordu. Lila olmam için neden beni seçtiklerini öğrenmek istediğime dair hiçbir şey söylememiştim. Cevabı zaten biliyordum: ikimizin de gözleri mavinin eşine pek rastlanmayan bir tonundaydı. Fakat Knox yaptığı bir ağız oyunuyla, bana daha fazla bir şey olmadığını söylemişti. Ve ona artık güvenemeyeceğimi de...

Aramızda yalnızca birkaç santim vardı ve Knox başını eğip dudaklarını kulağıma değdirdi. "Daxton kaybolduğunu anlamadan önce bunu nereden aldığını söyle Kitty."

"Ben yerine koyarım," dedim.

"Hayır yapamazsın." İkimiz de aynı anda uzandık ama Knox ışıık hızındaki refleksleriyle dosyayı benden önce kaptı. "Hemen Benjy'ye gideceğini ve her sayfayı ona okutturacağını biliyorum."

"Ne var peki bunda?" diye sordum. "Eğer doğruyu söylüyorsan endişelenecek bir şeyin yok demektir."

"Endişelenecek çok şeyim var, özellikle de bunu bulduğun yer aklımdan geçen yerse," dedi. "Diğer dosya da orada mı?"

Uzun bir süre düşündüm. "Evet," diye yalan söyledim. "Ve benimkini bırakmama izin verirsen, Daxton'm dosyasını sana getiririm."

"Hayatta olmaz," dedi. "Daxton'ın bu dosyanın yokluğunun farkına varması an meselesi ve senin merakın için kimsenin ölmesine göz yumamam. Eğer şanslıysan Daxton..."

Birden durdu ve yüzü beyaza döndü ve saniyeler içinde dosyayı yeniden karıştırmaya başladı. Yüzümü astım. "Ne oldu?" diye sordum.

Âdem elması hareket etti. "Senin maskelendiğini biliyor," dedi Knox. "Eğer Augusta öldükten sonra bu dosyayı sakladıysa, biliyor demektir."

"Ah" dedim. "Doğru, evet. Daxton olan her şeyi hatırlıyor, benim maskelendiğimi, onu öldürmeye çalıştığımı, Celia'nın da işin içinde olabileceğini... her * şeyi. Bunca zamandır yalan söylüyordu."

Knox dosyayı yeniden kapattı, bu sefer daha yavaştı. "Her şeyi hatırlıyor mu? Hepsini mi? Nasıl..." İyice gerilmişti, bunu hissedebiliyordum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü... çünkü Augusta'nın cenazesinde ensemdeki kabartılara dokundu ve her şeyi bildiğini belli etti. Ve..." Zorlukla yutkundum. "Ben de onunkilere dokunmuş olabilirim."

Dövmelerimizin altındaki kabartılar bizi gerçek Hartlardan ayıran tek şeydi. Benim VII rütbemin altında gerçek rütbem olan III vardı. Sahte Daxton'm VII rütbesinin altında maskelenerek başbakan olmadan önceki rütbesi olan V duruyordu. Bizim maskelendiğimizi

ortaya çıkartabilecek tek gerçek kanıt onlardı; fakat birer Hart olarak, kimsenin VII rütbemizi sorgulamaya cesaret edemeyeceği kadar şanslıydık. Birbirimiz hariç...

Knox hızla nefes verdi ve başka tarafa döndü. Omuzlarının kalkıp düşmesinden kendini toplamaya çalıştığı anlaşıyordu. Sonunda bana döndü. Her zamanki hissiz ifadesi, içinde kopan öfke fırtınalarını saklayamıyordu.

"Bunu bana daha önce söylemenin daha iyi olacağını düşünmedin mi?" diye sordu; omuz silktim.

"Ne fark ederdi ki?"

"Dünyaları değiştirirdi." Sesi çatallandı. "Akimdan hiçbir..."

"Söyle o zaman," dedim. "Bana çocukmuşum gibi davranmak ve benden sır saklamak yerine biraz olsun güvensen ne olur?"

"Senin bana bu durumda güvendiğin gibi mi?" Yüzü gölgelendi. "Bu dosyayı nereden buldun Kitty?"

"Ben..."

"Nereden buldun bunu?/"

Kaşlarımı çattım. "Daxton'm çalışma odasından, tablonun arkasından. Fakat sen gecenin bir saatinde içeriye dalıp..."

Ben sözümü bitirene kadar Knox kapıya ulaşmıştı bile. Ayağındaki ağır botlara rağmen halı ayak seslerini kesiyordu. Arkasından koştum.

"Knox... *bekle*. Bekle." Ona yetiştim ve bileğinden tuttum. "Diğer dosya..."

"Burada *kalacaksın*," dedi tehditkâr bir tavırla. "Ve bundan kimseye bahsetmeyeceksin, beni anladın mı?"

"Sorun ne? Sadece bir dosya."

"Ve sen onu çaldın," dedi. "Bu görevin sana değil de bana verilmesinin bir sebebi var. Ben, Daxton'm bunları ele geçirdiğimize dair haberi olmadan ve Karaceketliler'in Somerset'ten yardım aldığını anlamadan, bütün bilgileri toplayıp inceleyebilirim. Ve şimdi sayende her şey tehlikeye girdi. Eğer bunun arkasında senin olduğunu öğrenirse, benim de sana yardım ettiğimi öğrenir. Anlıyor musun?"

"Fakat... bunun seninle bir alakası yok," dedim. "Herkes olabilirdi..."

"Kim olabilirdi? Benjy mi?"

Ciğerlerimdeki bütün hava dışarı çıktı ve vücudumdaki tüm kan yüzüme doğru tırmanarak tenimde soğuk ve yapışkan bir his bıraktı. "Hayır. Onun bu işle hiçbir alakası yok ve sen de onu bu işe *kariştirmeyacaksın*. .."

"Eğer yakalanırsan ya o ya da ben," dedi Knox. "Bazen bir piyonun oyunu kazanması için fedakârlık yapmak gerekir."

"Yapmayacaksın," dedim. İçimi öfke kaplamıştı. "Eğer buna kalkışacak olursan Daxton'a her şeyi anlatırım. Beni öldürmesi umurumda bile olmaz."

"O halde ikimiz de bu işin içinden canlı çıkmaya çalışalım," dedi Knox soğuk bir tavırla. "Burada kal ve her şeyi düzeltmeme izin ver. Sana bunu bir daha söylemeyeceğim."

Arkasını dönüp gitti. Uzun adımlarını ne yaptığından emin bir şekilde atıyordu. Ve bir anlığına peşinden gitmemeyi düşündüm. Tek yapmam gereken sakladığım kamp çantasını kapmak ve doğruca Knox'un dairesine gitmekti. Knox ne yaptığımızı anlayana kadar Benjy'le şehrin öbür ucuna geçmiş olur, özgür kalırdık.

Kapıya iki adım kalmıştı ki kendimi durdurdum. Özgür kalamazdık. Daxton ölmeden ve Greyson, Knox, Celia ya da vazifenin başında her kimse varsa o, bizi serbest bırakmadan asla özgür kalamazdık. Korumalar bizi bulana kadar peşimizden gelirdi ve eğer şanslıysak Daxton bizi Başkayer'e göndermeden önce ikimizi de öldürürlerdi. Özgürlük diye bir şey yoktu, en azından ülkede ve eğer Knox suçları için Benjy'yi öne sürme konusunda ciddiye, Daxton'ın ona vatan hainliği suçundan yapabileceklerini saymaya gerek bile yoktu.

Knox'un ne yaptığını öğrenmeliydim. Beni çok uzun zamandır gölgede bırakmıştı ve bu sefer gösteriyi tek başına yürütmesine izin vermeyecektim.

Kararımı vermiştim. Nöbetçilerin durduğu köşe başlarından uzak durarak koridorda ilerledim. Nöbetçilerin beni göremeyeceği kadar alçakta olduğumdan emin olarak avludan ve asansörün yanından eğilerek geçtim. Adımlarım Knox'un adımları kadar sessizdi. Daxton'm dairesine açılan, giriş holünün üzerindeki birkaç odanın önünden çömerek ilerledim. Kapının önünde iki kişi nöbet tutuyordu, ikisi de tetikteydi ve gözlerini ileriye dikmişlerdi. İçimden küfrettim.

En yakındaki açık kapıdan içeriye, başbakanın misafirleri için oluşturulmuş karanlık oturma odasına sızdım. Eğilerek köşeleri kontrol ettim ve havalandırma boşluğunu görür görmez rahatlardım.

Saniyeler içinde sehpanın üzerine çıktım ve kendimi yukarı çektim. Somerset'e ilk geldiğimde bütün havalandırma sistemini ezberlemiştim ve Daxton'ın özel dairesine ulaşmak için iki dönüş yeterliydi.

Olduğum yerde durup herhangi bir hayat belirtisi var mı diye dinledim. Uzaktan hafif bir mırıltı duydum; ama sesle aramızda ne olduğunu anlayamayacağım kadar mesafe vardı. İçimi bir korku kapladı. Eğer Daxton, Knox'u dosyayı yerine koyarken yakaladıysa...

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde emekleyerek konuşmanın kaynağına ulaşmak üzere bir odadan diğerine geçtim. Yatak odası ve oturma odası boştu; aynı şekilde diğer misafir odaları da. Sonunda çalışma odasına ulaştım ve kalbim hızla çarparken havalandırma ızgarasının önüne yerleştim. Beni aşağıdan gelen iki ses karşılamıştı: Daxton'un ve Knox'un sesleri.

"...umurumda değil/' dedi Daxton. Ses tonu canımı sıkıyordu. "Sana hak ettiğinden çok şans tanıdım."

"Senden bir şans daha istemiyorum," dedi Knox. Sesi çatallandı, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi konuşuyordu. "Senden gerçeklere odaklanmanı istiyorum."

"Öyle yapıyorum," dedi Daxton, "ve gördüğüm şey bu aptallığa dur demem için birbiri ardına sıralanan uzun bir nedenler zinciri. Dosyalar sadece bir başlangıç. Sabrım taşıyor Knox ve barış yanlısı bir adam olmama rağmen benim bile kaldıramadığım bazı şeyler var."

Sessizlik... Nefesimi tutup Knox'un cevabını bekledim ama ızgaraların altında bir şeyler hareket etti. Daxton ellerini arkasında

birleştirmiş bir halde, tam altımda duruyordu. Sabaha birkaç saat kalmış olmasına rağmen üzerinde takım elbisesi vardı.

"Bu son teklifim. İster kabul et ister etme. Artık bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum ve o kızın da tutuklanması gerekiyor."

Kız. Kanım dondu. Knox'tan bahsetmiyorlardı, benden bahsediyorlardı.

"Peki ya etmezsem?" diye sordu Knox. Geriye doğru çekilmeye başladım. Tutuklanmak iki anlama geliyordu: Başkayer ya da ölüm. Knox, Daxton'ın beni, Lila'nın yanıp kül olmasına sevinecek VI'lar tarafından avlanmak üzere göndermesine izin vermeden öldüreceğine aylar öncesinde söz vermişti.

"O zaman ne olacağını biliyorsun," dedi Daxton sesi kısılırken. Umurumda değildi. Onlar beni bulmadan Benjy'yi bulmam gerekiyordu ve birlikte buradan ayrılmalıydık. Çünkü özgür ya da değil, ertesi güne de gözlerimi açmak istiyordum.

Çalışma odasından çıktıktan sonra sessiz olmaya özen göstermedim. Oturma odasına doğru tüm gücümle emekledim ve oradan aşağı inip koridor boyunca koştum. Köşelerden geçerken hiçbir şeye dikkat etmedim ama Dâxton'ın kanadını geçtikten sonra nöbetçiler azalacaktı.

Rekor sürede kendi daireme ulaştım. İçeriye dalıp lavabonun altındaki kamp çantasını kaptım ve koridora geri çıktım. Knox'un dairesinin kapısını açmaya çalıştım ama kilitliydi. Küfrederek kolyemi tuttum ve zinciri boynumdan çıkartmaya çalıştım. Parmaklarım titriyordu ama maymuncuğu çözmeyi başardım ve hızla işimi bitirdim.

Kapıyı açtım ve kolyeyi başımdan geçirdim. Benjy şimdiye kadar hazırlanmış olmalıydı. Eğer çantasını kıyafet yerine kitaplarla doldurduysa...

Olduğum yerde kaldım. Benjy odanın tam ortasında duruyordu ama yalnız değildi. Knox hemen yanıdaydı ama ilk bakışta her şey normal görünüyordu. Benjy'nin yüzü bembeyaz kesilmişti ve omuzları aşağı düşmüştü. Fakat bana arkamı dönüp kaçmam için sessizce yalvaran bir ifadesi vardı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Benjy'nin omurgasına dayanan demir parçasından yansıyan ışığı görünce kalbim ağzıma gelecek gibi oldu.

"Knox... ne..." dedim ama omzuma soğuk bir el değdi ve donakaldım.

"Merhaba tatlım," dedi Daxton. *Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"Neler oluyor?" diyebildim. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda olmadığını biliyorsun Lila," dedi ve parmaklarını ensemdeki üç kabartının üzerinde gezdirdi. "Dosyayı nereye koyduğunu söyle."

"Ne... ne dosyası?" Benjy'yle göz göze geldik ve kalbim duracak gibi oldu. Her şey iyi olacaktı. İyi olmalıydı. Sonumuz böyle *olmayacaktı*.

"Hangi dosyadan bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun," dedi Daxton. "Nöbetçiler, çantasını ve dairesini arayın."

Odanın yan tarafından yarım düzine nöbetçi çıktı ve beş tanesi koridora doğru yönelirken bir tanesi çantayı elimden aldı. Pırlanta

kaplı mücevherler, çantanın içine tıktırdığım kıyafetlerle birlikte dışarı saçıldı. Bu bile tutuklanmaya yeterdi.

"Knox, ona benim yapmadığımı söyle," dedim ama hiç hareket etmedi. "*Knox*."

"Senin için yalan söylemeyecek," dedi Daxton. "Bana doğruyu söyle Lila."

Knox'un yüzünde, bir planı olduğuna dair bir iz aradım ama teslim olmak en doğrusuymuş gibi benim boş bakışlarıma aynı şekilde karşılık veriyordu. Plan yoktu. Her şey buraya kadardı. Biz piyonduk ve Knox, oyunu kazanmak için gerekli *fedakârlığı* yapıyordu.

Oyunun canı cehennemeydi. Eğer o oyun oynamak istiyorsa, ben de oynayacaktım. "Knox çaldı dosyayı, ben değil," diye çıktım. "Ayrıca senden diğerini saklayan da o. İlk dosyayı nasıl aldı sanıyorsun? Sence ben ona verir miyim?"

"Evet," dedi Daxton rahatça, "çünkü aynen öyle yaptın. Bana karşı dürüst olacak mısın Lila yoksa seni zorla mı konuşturmalıyım?"

"Ben zaten *dürüstüm*. Knox suçu benim üstüme atmaya çalışıyor. Karaceketliler'in lideri o, o ve Celia. Bunca zamandır seni mahvetmek için birlikte hareket ediyorlar."

Daxton'dan tuhaf ve derinden bir ses çıkmaya başladı ve ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Gülüyordu. "Yine yanıldın hayatım. Bu gece tam günündesin, değil mi? Knox benim için çalışıyor, Karaceketliler'in hareketlerini rapor ediyor, bir sonraki hamlelerini bildiriyor. Bunca zamandır nasıl onların önünde olduğumuzu sanıyorsun?"

"Ben..." Kekeledim. Knox gözlerime bakmadı ama Benjy'nin omzunu daha sıkı tutmaya başladı.

Hayır, mümkün değildi. Bunca zaman sonra, bana yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra, *mümkün değildi*.

Sözcükler zar zor ağzımdan dökülürken, Daxton'ı da kendimi de ikna etmeye çabalayarak, "Yalan söylüyor," dedim. "Senin tarafındaymış gibi görünmeye çalışarak sana birkaç tüyo veriyor olabilir ama Karaceketliler'e senin hakkında bildiği her şeyi anlatıyor ve..."

"Ona söylediğim her şeyi," dedi Daxton. "Sence Karaceketliler neden hedeflerine yaklaşmayı beceremediler? Sence o baskın neden başarısız oldu? Sence daha atacakları adımı bile belirleyemeden yöneldikleri her yol neden kapanıyor? Hiç kimse, ablam bile o kadar beceriksiz değildir."

Daxton'ın deri ayakkabılarına kusmak üzereydim. "Knox?" dedim sesim titreyerek. "Doğru mu söylüyor?"

"Bu odada doğruyu söyleyen tek kişi o gibi," dedi Knox sakince.

"Burada değil," dedi nöbetçi. Kamp çantamı yırtınıştı ve çanta şu anda paramparçaydı. Diğer odada mobilyaların parçalandığını ve camların kırıldığını duyabiliyordum.

Daxton, parmaklarını gözlerim kararana dek enseme bastırdı. "İki seçeneğin var/' dedi üzerine basa basa. "Dosyayı nereye sakladığını söyleyebilirsin ya da seni hemen burada öldürürüm."

Kendimi sakince nefes almaya zorladım - yavaş yavaş, derin derin... "Pekâlâ, tamam," dedim sonunda. "Sadece bana zarar verme tamam

mı? Dosya..."

Daxton boynumu sıktı. "Evet?"

Gözlerimi sabit bir bakışla Benjy'ye kilitledim. Onu ne kadar sevdiğimi biliyordu. Onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyordu. Fakat bunu kendi hayatımı kurtarmak için yapamazdım, özellikle de Knox ve Daxton'a istedikleri şeyi vermek zo-rundayken.

Özür dilerim, dedim dudaklarımı oynatarak ve sonra yüksek sesle, "Dosya olması gerektiği yerde. Sizin kışınızdan o kadar uzakta ki bir daha gün ışığını göremeyecektir."

Odada öfkeli bir çığlık yankılandı ve Daxton beni boynumdan tutup yanağımı ahşap zemine bastırırken canımı fazlasıyla yakan bir acı hissettim.

"Son şansın küçük kız," diye fısıldadı. "Beş... dört... üç... iki..."

"Efendim!" Bir nöbetçi odaya daldı. Daxton elini yanağımdan çekti ve daha rahat nefes alabildim. "Dairesinde değil."

100

"Emin misiniz?" dedi Daxton. "Her yere baktınız mı?"

"Evet efendim. Eğer orada değilse, kimsenin bulamayacağı bir yerdedir."

"Güzel." Daxton'm sesinden gülümsediğini tahmin edebiliyordum ve beni serbest bıraktı. Fakat ben ayağa kalkmaya çalışırken ayağını sırtıma bastırdı ve omzumun tam ortasına yerleştirdi. Çığlık attım.

"Eğer bizimle iş birliği yapmış olsaydın, bu tatsız gösteriye maruz kalmak zorunda olmayacaktın," dedi. "Bu benim de hoşuma gitmiyor ama bize başka bir seçenek bırakmadın."

Yüzümün yansının yere yapışık olmasına rağmen Daxton'm şefkatle tabancasını okşadığını görebiliyordum. Gözlerim açıldı ama ağzımı kapalı tuttum. Beni yalvartmasının hazzını ona yaşatmak istemiyordum.

"Çiçeklerimin içindeki dikenden bir farkın yoktu sevgili yeğenim ve artık bahçeyi temizlemenin zamanı geldi," dedi sakince. "Seni özleyeceğimi söyleyemem."

"Daxton." Odanın diğer tarafından Knox'un bir hatırlatıcı niteliğindeki keskin sesi duyuldu.

"Her neyse." Tabancasıyla Knox'a bir işaret yaptı. "Yalnızca seni sevdiğim için. Haydi şu işi bitirelim."

Knox sırtıttı ve aklım yerinden çıkacak gibi oldu. Neden bahsediyorlardı, hangi işi...

Dan.

101

Bir el ateş sıkıldı ve tüm vücudum oracıkta donup kaldı. İlk birkaç saniye yavaş yavaş ve dayanılmaz derece acı verici geçti; ama acı düşündüğüm gibi vücuduma doğru yayılmadı. Tam tersine, canımı yakan tek şey Daxton'm ayağının baskısından ve daha önce beni sıkı sıkıya kavradığı boyun bölgemden geliyordu.

Ancak onların tek tutsağı ben değildim. Odanın diğer tarafındaki Benjy de kaskatı kesilmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Yavaş çekimde yere düşüyordu, önce dizleri vurdu yere ve sert tahta zeminde yankılanan bir *çatırtı* duyuldu sonra. Bir anlığına göz göze geldik ve yüzündeki korkuyu, acıyı ve dehşeti gördüm. Hemen sonra cansız bir şekilde yere yığıldı.

Dünyam sessizleşti. Nefes alamıyordum. Gözlerimi kırpamıyordum. Hareket edemiyordum. Augusta'yı öldürdüğümde olduğu gibi, belli belirsiz bir şekilde birinin çığlık attığını duydum ve kısa süre sonra bunun ben olduğumu anladım. Aklım bedenimden ayrılmış gibiydi; öylesine uzaklaşmıştı ki sanki kendime yukarıdan bakıyor, Daxton elindeki şırıngayı açarken ona karşı koyuşumu izliyordu. Üç metre ileride Knox, Benjy'nin bedeninin önünde eğilmiş, nabzının atıp atmadığını kontrol etmek için boynunu tutuyordu. Fakat o anda bile Benjy'nin yaşamdan, sevgiden ya da sıcaklıktan yoksun soğuk ve boş bakışından gözlerimi alamıyordum. Ne olduğunu öğrenmek için Knox'un memnuniyetle başını sallamasını görmeme gerek yoktu.

Benjy ölmüştü.

Benjy ölmüştü ve onu Knox öldürmüştü.

"İşte tatlım, beni dinleseydin her şey daha kolay olabilirdi," diye mırıldandı Daxton yukarıdan. Omuzlarımın arasındaki ayağının yerini dizleri aldı ve iğne yavaşça enseme saplandı. "Kısa hayatının geri kalanında neler göreceksin bilmiyorum ama umarım bu yaptığına değer."

Vücudumu dayanılmaz bir ağrı kapladı ve bedenim alev alev yanmaya başladı. Fakat Daxton'm damarlarıma enjekte ettiği şeyin yarattığı acı, Benjy'yi kaybetmenin verdiği derin ıstırabın yanında

bir hiç kalıyordu. Ve içim ilacın etkisiyle yanarken, Benjy'nin cansız bedenine baktım. Yaşlar gözlerimden süzülüyordu.

Çaresizce duyduğu son sesin benimki olmasını umut ederek, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Ancak bunun hiçbir anlamı yoktu; o gitmişti.

Her şey karardı.

BÖLGE X

Yakınlarda birisi şarkı söylüyordu.

Yüzüme yansıyan güneş ışığına karşı gözlerimi ellerimle kapatıp, inledim. Kalbim hızla atıyordu; boğazım, sanki günlerdir hiçbir şey içmemişim gibi kurumuştı ve kaşınıyordu. Gözlerimi kapalı tutarak yatağımın yanında duran suya doğru uzandım fakat elim sert bir duvara çarptı ve parmak kemiklerim çizildi.

Gözlerimi açıp, oturdum. Kalbim çarpmaya devam ediyordu. Altımdaki şiltenin bile zar zor sığıdığı buz gibi betondan yapılmış bir hücrenin içindeydim. İçerisinin yüksekliği boyumu geçmezdi. Yatağın köşesinde, altında boş bir kovanın durduğu bir sehpa

vardı. Odanın diğer tarafında tavana doğru küçük bir pencere boşluğu bulunuyordu. Yukarı tırmanabil-sem bile pencerenin boyutu, içinden geçemeyeceğim kadar küçüktü. Havada nem kokusu vardı. Demir kapının üstünde, dışarı bakmak için ince bir aralık bulunuyordu fakat elimi oradan geçirip, kilidi açmamın imkânı yoktu. Burası her neresiyse, Somerset'ten olabildiğince uzakta olmalıydı.

Knox'un dairesinde olanlar birden aklıma geldi ve ciğerlerimdeki bütün hava âdeta boşaldı. Kalbim ortadan ikiye bölünmüş gibi bir acı benliğimi kapladı.

Benjy gitmiş olamazdı. Saatler önce hayattaydı, gülüyordu, şakalaşıyordu, mendilin üstüne geleceğimizi çiziyordu. Böyle bitmiş olamazdı. Belki de yanıliyordum, gördüklerimi yanlış yorumlamıştım.

Fakat zihnimin derinliklerinde her şeyi çok iyi anladığımı biliyordum.

Benjy ölmüştü.

Onu bir daha göremeyecektim. Ona bir daha dokunamayacak, sarılamayacak, öpemeyecektim ve geleceğimiz, uzun zamandır birlikte hayalini kurduğumuz geleceğimiz asla gerçekleşemeyecekti. Hiçbir zaman gölün yanındaki çimenlerin üstüne oturup, güneş ışığının altında piknik yapamayacaktık. Onu ne kadar sevdiğimi ona bir daha söyleyemeyecektim. Ve fırsatım varken o dosyadan vazgeçmediğim için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyecekti.

Çünkü artık yoktu.

Keder bir bataklık gibi beni içine çekiyordu, öylesine yoğun bir histi ki boğulduğumu hissediyordum. Sıcak ve acı dolu yaşlar gözlerimden akarak yüzümde şekiller çizmeye başladığında şiltenin üstüne boylu boyunca uzandım. Eğer Daxton'm bana söylediği şeyi yapsaydım, Benjy hâlâ hayatta olacaktı. Eğer Knox'a güvenmeseydim ve şansım varken Benjy'yle kaçmış olsaydık...

Sonsuz sayıda *eğer* sarmıştı dört bir yanıma ve beni bunaltarak aklımı kullanamayacağım bir duruma getirdiler. Daxton'a kendimi

öldürtebilirdim. Kendimi de öldürebilirdim. Karaceketliler'in işe yaramaz dev-rimini hiçbir zaman Benjy'nin hayatına tercih etmemeliydim; şansları yoktu ve ben bunu en başından beri biliyordum. Sezgilerimi dinlemeliydim. Knox'un beni Lila olarak devam etmeye ikna etmesine izin vermemeliydim. Başka herhangi bir şey yapabilirdim ve Benjy de hâlâ mutlu olurdu.

Benim suçumdu. Hepsi benim *suçumdu*.

Istirap benliğimi derinden yaralıyordu. Kalbime saplanan bıçaklar yüzünden şu anda en çok istediğim şey o gün, orada ölmüş olmaktı. Tutsakların böyle şeyler yaptığına dair hikâyeler okumuştum, zihin gücüyle kendilerini öldürmeyi başarıyorlardı. Fakat ben hayatımın sona ermesini ne kadar çok istesem de, bitmeyecekti. Henüz değil... Daxton'm elinde canımı acıtma fırsatı varken, bu kadar kolay ölmeme izin vermezdi.

"Uyanma vaktin gelmişti," dedi demir kapının arkasından gelen bir ses. "Biraz daha uyusaydın komaya girmiş sayılacaktın."

Hıçkırıklarımı yuttum; her biri boğazıma düğümlendi. "Kimsin sen?" Sesim bana göre bile düzgün çıkmamıştı ve bir anlığına beni eski halime döndürüp döndürmediklerini merak ettim. En son bayılıtlıp tuhaf bir yere getirildiğimde Lila Hart olarak uyanmıştım, şimdi de tersini mi yapmışlardı yoksa?

Hayır. O kadar şanslı olamazdım. Yeniden kendim olacağım tek zaman öldüğüm an olacaktı.

Birbirine sürten demir sesi küçük hücremi doldurdu ve kapı yana doğru açıldı. Karşımda mavi gözlü ve örgülü sarı saçları omuzlarına dökülen bir kadın duruyordu. Beyaz ve gümüş renkli bir üniforma giymişti; bir elinde ilk yardım çantası vardı. Diğer eliyle ise üzerinde

yumurta, pastırma ve kızarmış ekmekle renkli meyvelerden oluşan porselen bir kâsenin yanı sıra, uzun bir bardakta portakal suyu bulunan bir tepsi taşıyordu.

"Kahvaltı saatler önceydi ama bayat bir sandviçten daha iyisini isteyeceğini düşündüm," dedi ve kusursuz bir dengeyle tepsiyi sehpanın üstüne bıraktı. Dudaklarındaki alaycı gülümsemeye rağmen eğlenceli bir ses tonuyla konuşuyor değildi. Tam anlamıyla gergin bir hali vardı. Sanki biri ona içinden gelmese de iyi davranmasını söylemiş gibiydi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Neredeyim ben?"

"Önce bana cevap ver." İşte, artık saklamaya çalıştığı sertliği duyabiliyordum. "Nasıl hissediyorsun? Ağzın kuru mu? Başın sızlıyor mu? Ağrın var mı?"

"Sence?" dedim boğuk bir sesle. "Hayatımın en güzel günü bugün!"

"Eğer dikkatli olmazsan son günün olacak," diye uyardı beni.

O an gözüm kalçasındaki tabanca kılıfına takıldı. Tek bir kurşun... Gereken tek şey buydu ve her şeyi bitirirdi. "Sana kıyak geçeyim mi? İster misin?" diye sordum. "Karşı koymayacağım. Arkadaşlarına Lila Hart'ı öldürdüğünü söyleyebileceksin."

"Çekici bir teklif." Bana bir parça domuz pastırması uzattı. "Ye."

Pastırmayı isteksizce aldım ve küçük bir parça ısırdım. Başka bir dünyada, böylesine güzel bir şey yemek için bir düzine korumayla kavga etmek zorunda kalırdım.

Yine de söylediğini yapmam kadını yatıştırmış gibi görünüyordu ve ilk yardım çantasından bir ateşölçer çıkartıp alnıma sürdü. Alet bip diye bir ses çıkarttı ve

kadın aleti çekerek yüzüne memnun bir ifade takındı. "Şimdi bana nasıl hissettiğini söyler misin yoksa zorla öğrenmek zorunda mı kalacağım?" diye sordu.

Omuz silktim. "Baş ağrısı, boğaz ağrısı, ağız kuruluğu." *Eskiden kalbimin durduğu yerde koca bir boşluk...* "Peki sen kimsin?"

Sanki onu tanımak zorundaymışım gibi dudaklarını büktü. "Hannah Mercer. Bölge X'in Başkanı."

"Nerenin Bölge X'i?"

İnce kaşları havaya kalktı ve sanki basit bir toplama işleminin cevabını soruyormuşum gibi bana baktı. "Başkayer'in Bölge X'i."

Başkayer...

Başkayer...

Saniyenin binde biri süresinde, içimdeki keder yeni bir duyguya dönüştü: saf, çocuksu bir panik. Daxton beni avlayacaktı, tıpkı Nina'yı avladığı gibi... Çığlıklar atarak, ormandaki yabani hayvanlar misali gururdan yoksun ve kaçma umudu olmadan korku içinde ölecektim.

Fakat böylece yeniden Benjy'yle olabilecektim. Bir tek bu düşünce göğsümdeki sıkışıklığı biraz olsun gevşetebilirdi ve zar zor nefes alabildim. Ölümde gurur yoktu, o yalnızca yaşarken olurdu. Benjy gururuyla yaşamıştı. Ben de öyle olacaktım.

Ne zaman ormana bırakılacağımı sormadan demir kapı bir kez daha açıldı ve bu sefer oldukça tanıdık gelen bir adam görüldü. Gözlerimi kırıştırdım, aklım adamın kim olduğunu bulabilmek için alabildiğine hızlı çalışıyordu. Adamın üzerinde neredeyse Hannah'nmkine benzer beyaz bir üniforma vardı ama başında koruma üniformalarının bir parçası olan askeri tarzda bir şapka bulunuyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti. Uzun yüzü ve köşeli çenesi, sıcak D.C. yazlarında yere çömelmiş, limandaki işlerinden şikâyet edip bir şeyler yiyen H'leri andırıyordu.

Ancak bu adama bir kere bakıldığında bile hayatı boyunca, limandaki ağır işlerde bir gün dahi çalışmadığı anlaşıyordu. Onu daha önce gördüğüme emindim ama nereden olduğunu çıkartamayacak kadar karışık bir ruh halindeydim. Ta ki...

Göz göze geldik ve sırtımdan aşağı soğuk bir his yayıldı.

Daxton'm dosyasındaki fotoğraf. O soldaki adamdı, o zaman da tanıdık gelmişti zaten.

Mercer... Aklımda ormanların içindeki bir havaalanı görüntüsü canlanana kadar isim beynimde çınladı. Bu adam, Daxton'la Başkayer'e geldiğim gün tanıştığım memurdu.

Hücremde ne işi vardı peki?

Beklemediğim bir hayranlıkla, "Bayan Hart," dedi. "Sizi yeniden görmek büyük bir onur, fakat keşke başka

şartlar altında olsaydık. Daha önce tanıştırıldığımızı hatırlamıyorum. Ben Komutan Jonathan Mercer. Buranın yönetiminden sorumluyum."

Bir şey söylememi bekler gibi sustu ama ben sessiz kaldım. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Hayatım için ona yalvarıp dil dökmeyecektim. Ondan merhamet beklemeyecektim. İkisi de işe yaramazdı ve Benjy öldüğü için bunu ben de istemiyordum. D.C./nin en kötü bölgesi olan Heights'ta büyümek, bana nasıl hayatta kalınacağını öğretmişti. Yine de ölümüne çalışan irilerin yüzündeki içi geçmiş bakışlar ve çoktan ölmüş olanların cesetlerindeki gülümseyen ifade, bana bazen ölümün rahatlatıcı olabileceğini de göstermişti.

Ben de gülümseyen cesetlerden biri olacaktım. O gün yakın olduğu sürece, bugün, yarın ya da bir hafta sonra olması umurumda değildi.

Hiçbir şey söylemeyeceğim anlaşıldığı zaman Mercer boğazını temizledi. "Peki o halde. Başlamadan önce, tutsak hücrelerinden çıkartıldığın zaman bizimle kalman için seni Mercer Malikânesi'ne davet etmek istiyorum. Orayı diğer konaklayacağın yerlerden daha iyi bulacağına eminim."

"Burada kalmayacak mıyım?" dedim kendimi tutamayarak.

Mercer koca burnunun üzerinden bana baktı ve sonunda beni konuşturduğuna sevinmiş gibi görünerek dudaklarını büktü. "Hayır, hayır, burası tutukluluk ve hazırlık bölgesi. İşimiz bittiğinde buradan çıkartılacaksın."

"İşiniz bittiğinde mi?" diye sordum. Ben konuşurken Hannah'nın yanında getirdiği ilk yardım çantasını karıştırdığını fark ettim. "Ben iyiyim/' diye ekledim. "Bir şey istemiyorum."

"Bu senin iyiliğin için değil," dedi soğuk bir tavırla. Doğrulduğunda elinde bir şırınga ve sanki kalemin ucuna takılmış bir bıçağa benzer tuhaf bir alet vardı. "Kıpırdama."

Eldivenli elini enseme dokundurur dokundurmaz yerimden zıplayarak hücrenin diğer köşesine koştum. "Bana dokunma/" dedim boğuk bir sesle ama çok geçti. Mavi gözleri iyice açılmıştı ve yüzündeki şaşkınlık ifadesini hızla silmiş olmasına rağmen enseme Lila'nın VH'sinin olması gereken yerde bulunan üç kabartıyı hissettiğini anladım.

Maskelendiğimi öğrenmişti. Gerçek bir Hart olmadığını anlamıştı ama sanki hiçbir şey olmamış gibi yavaşça yerinden kalktı ve yanıma doğru geldi.

"Canın yanmayacak, söz veriyorum," dedi ve elini, sırtımın tam ortasındaki hassas noktaya, Daxton'm botuyla omurgamı ezdiği yere koydu. Parmaklarını saçlarımın altında, enseme bir kez daha gezdirdi. Teması bu sefer daha yumuşaktı. Göz göze geldik ve bana bir ömür gibi gelen saniyeler boyunca ensemi tutmaya devam etti. Konuşması için yalvaran gözlerle ona baktım. O ise hiçbir şey söylemedi.

Sonunda beni karyolama götürdü ve saçlarımı bir tokayla tutturdu. Karşı koymak bir işe yaramayacaktı. Rahatlıkla silahına ulaşabileceğim bir mesafedeydi ama Augusta'ya olanlar, hâlâ dün gibi aklımdaydı. Her ne kadar umut ettiğim gibi hızlı bir ölüm yaşayacak olsam da, bunu yapacak durumda değildim. Eğer bunu gerçekleştiremeyeceksem, beni ormanın derinliklerinde, ülkeyi yöneten deli adam tarafından avlanarak ölmekten kurtaracak tek şey vardı. Ve o anda geri kalan zamanımda bu şeyi yapmaya karar verdim: sırrımı neden Mercer'den sakladığını öğrenmeye...

Dövmemin ortasında hissettiğim iğne acısı Daxton'ın bana sapladığı şırınganın yanında hiçbir şeydi. Bana enjekte ettiği sıvı, derimin altından yayılarak enseme hissizleştirirken gözlerimi kapattım.

"Sen ne..." diye başladım ama sözlerimi bitireme-den Hannah boynumdaki kolyeyi aldı ve Mercer'e uzattı. "Hey! Benim o!"

"Burada böyle bir şey takmak ölümüne yol açabilir," dedi kadın ve Mercer maymuncuğunu cebine attı. "Sana iyilik yapıyorum. Hareket etmeyi kes."

Dişlerimi sıktım. "Onu bana geri vereceksin," dedim ama ikisi de beni duymazlıktan geldi. Karşı çıkmak için bir kez daha ağzımı açtım ama uyuşmuş derime bir şey dokundu ve ensemden aşağı akan sıcaklık sözcüklerimi yutmama neden oldu.

Kan...

Bir anlık refleksle elimi arkama uzattım ama Han-nah elimi sıkıca tuttu. "Henüz bitmedi."

Elimi çektim. "Ne yapıyorsun bana?"

"Rütbeni söküyorum," dedi. Havayı mide bulandırıcı bir yanık kokusu kapladı ve Hannah karyoladan kalktı. "İşte."

Parmaklarım uyuşuk enseme gezinirken titriyordu. Üç kabartı hâlâ oradaydı ama şimdi üstlerini derimi buruşturan iki çapraz çizgi kaplamış, eskiden VII olan dövmemin yerinde X oluşturmuştu.

Boğazımdaki düğümü güç bela yuttum. Artık rütbemin ne olduğu önemli değildi, ölüm III ya da VII olmamı umursamazdı. Ya da bir X... Yine de VII rütbesini kaybetmek bu hücreden, üzerinde

oturduğum sert karyoladan ve hatta ayaklarımın altındaki soğuk betondan bile daha *gerçekçi* gelmişti. VII bana başka biri olma şansı tanımıştı, dünyada III olarak elde edemeyeceğim bir değere kavuşmuştum. Bana yaşamak için bir neden vermişti ve şimdi elimde kalan tek şey yaralı bir X ve her geçen saniyeyle daralan bir yaşamdı.

İçimde tutmaya çalıştığım çaresizlik hissi azar azar taşmaya başladı ve gözlerimi hızla kırparak yaşlarımı içime akıttım. Mercer'in ağladığımı görmesine izin veremezdim, özellikle de böyle aptalca bir şey için... Aslında bu benim için hiç de aptalca değildi. İçimdeki umudun ölümüydü sadece. Ve gerçekliğin acı dolu varoluşuydu. Bu sefer beni kurtaracak Benjy, Celia ya da Knox olmayacaktı. Her şey buraya kadardı ve ben hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Bunu giy, seni malikâneye götüreceğim," dedi Hannah ve kucağıma plastiğe sarılı bir kucak dolusu kıyafet attı. İçinde bir gömlek, külot, sütyen ve tulum vardı. Hepsi de kırmızının mide bulandırıcı bir tonundaydı.

Yığını yavaşça eşeleyerek, "Malikâneye gelmiyorum," diye mırıldandım. Kırmızıdan hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

Hannah cevap verecek gibi oldu ama Mercer sözünü kesti.

"Geleceksin," dedi. "Adın ve önceki rütbenle topluluğun arasına karışmak isteyeceğin son şey olabilir, buna inan."

"Umurumda değil," dedim. Neredeyse tüm hayatım boyunca önemli biri olmamıştım. VII gittikten sonra artık Lila gibi davranmama da gerek kalmamıştı. "Sizinle kalmayacağım."

Mercer alnını kırıştırdı ve kaşlarının ortasındaki derin kırışıklık ortaya çıktı. "Anlamıyorsun. Oradaki insanlar, senin benim gibi medeni değil. Onlar..."

"Eğer diğer suçlularla birlikte kalmak istiyorsa, kalsın," dedi Hannah. "Eğer geceyi atlatırsa gün doğmadan kapımızı çalar zaten."

Mercer dudaklarını sıktı ve endişe içinde bana baktı; ama söylediğini önemseyecek kadar enerjim bile yoktu. "Pekâlâ. Onu Scotia'ya götür ve gözünü üstünden ayırma."

Hannah'nm ifadesi sertleşti ve hafifçe başını salladı. "Üstünü değiştir," diye emretti. "Beş dakika içinde geri döneceğim."

Onun bu sözleri fikrimi değiştirmeme neden olacaktı. Şimdiden onlardan nefret etmiş olsam da, Mercerlerle kalmak belki de en doğru seçimdi.

Senin benim gibi medeni değil onlar. Mercer'in sesi düşüncelerimi böldü ve kararımı kesinleştirdi. Beni uyarmışlardı. *Onlar* da insandı. Mercerlerden, Hartlardan ya da Birliğin Bakanlarından farklı değillerdi. Büyük ihtimalle, IV rütbesinden aşağısını hak ettikleri anda onları kenara iten bir dünyada hayatta kalmaya çalıştıkları için buraya düşmüşlerdi. Buradaki herkes III ve aşağısı olmalıydı ama IV ve üstünün çiğneyeceği bir yasa var mıydı ki? Sistem, II ve IH'leri hayatta kalmak için dövüşmek zorunda bırakırken, onlardan üstün rütbedeki herkesin isteklerini ve ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde kurulmuştu.

Hannah ve Mercer odadan çıktı ve demir kapıyı arkalarından kapattı. Zorlukla nefes alıp verdim ve derime kazınmış X işaretine dokundum. Bölge X'deki diğer insanların rütbeleri her ne olursa olsun, hepimiz artık eşittik.

*

Benjy'nin bana verdiği mendil hâlâ cebimdeydi.

Onu bulunca neredeyse kendimi kaybedecek gibi oldum ve ağlamadan üzerimi değiştirmek için benliğimdeki bütün iradeyi kullandım. Mendili, aynı yerlerden katlamaya özen göstererek cebime koydum. Hafif kabartısı bana kendimi yalnız hissettirmemeye yetiyordu.

Hannah söz verdiği gibi beş dakika sonra geri döndü ve beni kapıdan arka taraftaki alana çıkarttı. Hücrem, beklediğim gibi beton labirentin içinde değildi. Tam tersine kapımın hemen dışındaki giriş holü daha geniş ve aydınlık bir koridora açılıyordu. Hannah'nm arkasından güçlükle devam ettim ve başım önümde, gittiği yolu ezberlemeye çalıştım.

"Bu bina toplanma alanı," dedi köşeden döndüğümüzde.

"Başkayer'in bütün vatandaşları burada toplanır. Kurallara göre hareket etmezsen, benim uygun göreceğim süre boyunca tutulacağın yer burası olacak."

Üzerinde hiçbir işaret olmayan kapılarla dolu kısa bir koridordan geçerken, "Kurallar ne?" dedim. Burada süs ya da ihtişam yoktu. İhtiyaç duyulan her neyse o vardı, ne eksik ne fazla. Heights'taki fakir grup evimizin bile buraya kıyasla bir *ruhu* olduğu söylenebilirdi.

"Sana söylediğimi yap," dedi Hannah kısa keserek. "Nöbetçileri kızdırma. Ve sakın kaçmaya çalışma. Bunu kimse başaramadı, kimse de başaramayacak. Saygılı ol, itaat et. Böylece düşündüğünden daha uzun süre hayatta kalabilirsin."

"Peki ya uzun bir hayat beklentim yoksa?" diye sordum kendimi tutamadan. Hannah bana baktı ve elini kalçasının üstünde duran tabancasına götürdü.

"O halde kısa sürede istediğin şeyi elde etmenin bir yolunu bulacağından eminim. Buradan."

Kolunu duvardaki algılayıcıdan geçirdi ve kalın, demir kapı açılarak arkasındaki güneş ışığını serbest bıraktı. Gözlerimi kısıtım ama onları elimle örtmedim. Kapının iki tarafında ellerindeki tüfeklerle hazır ol vaziyetinde duran nöbetçilerle birlikte karla kaplı bir bahçede bulunuyorduk. Gözlerim aydınlığa uyum sağladığı zaman etrafıma bakındım, Başkayer'deki Bölge X'i inceledim.

Burası düşündüğüm gibi sıkışık hapisane odaları-nın ve hücrelerinin rastgele sıralandığı bir yer değildi. Aksine, küçük bir kasaba gibi duruyor ve ana yol görebildiğimden de uzağa doğru kıvrılıyordu. Gri binaların hepsi yan yanaydı ama Heights'taki karmaşıklık hissinin aksine, buranın her bir santimi belli bir amaç için tasarlanmış gibiydi. Uzakta, yan yana duran çatıların üstünde, inanılmaz derecede yüksek bir tel örgü uzanıyordu. Yolun çevresinde de, elinde silahlarla dolaşan üniformalı nöbetçiler olduğunu fark ettim.

Her yarım blokta bir, küçük bir sokak ana caddeyle birleşiyordu. Turuncu üniformalı birkaç adamın ellerindeki demir kasalarla yol boyunca yürüdüğünü gördüm. Arkalarında benimki gibi kırmızı tulumlu bir grup kadın, bir kapının önünde sıraya girmişti. Hepsinin üzerinde Lila Hart'ın gardırobuna asla giremeyecek türden bol, haki bir ceket vardı.

Gri binaların birçoğunun kapısında nöbetçi duruyordu ama Hannah beni sokakta yürütürken hiçbirini dönüp bize bakmadı. Yerdeki diz boyu kara rağmen biri yolu açmıştı ve tuz kütleleri botlarımın altında eziliyordu. Turunculu adamlar bize doğru geldi; ama yanımızdan geçmek yerine yolun diğer tarafına ilerleyip, Hannah ve bana ihtiyacımız olmamasına rağmen yol verdiler.

"Onlar mahkûmlar mı?" diye sordum.

"Biz *vatandaş* kelimesini tercih ediyoruz," dedi Hannah. Eli hâlâ silahının üstündeydi. "Ama eyet, ya Başkayer'de doğdular ya da tutuklanarak buraya yollandılar. Burada herkesin üzerine düşen bir rol vardır ve sen de iş birliğini tercih etmelisin ki rahat bir hayat süresin. Düşündüğün kadar kötü bir yer değil burası."

Başkayer'deki tek tecrübem Daxton'ın beni spor olsun diye insan avladığı ormana götürmesinden ibaretti, insanların toplum içindeki gibi yaşadığı ve çalıştığı bir köyle uzaktan yakından alakası yoktu. "Başımı belaya soktuğumda mı VI ve VTT'lar tarafından avlanırım?"

Hannah kaşlarını öyle bir kaldırdı ki şapkasının altında kayboldular. "Bazıları, bizim kadar disiplin altında yaşıyor olsa bile, topluma uyum sağlayamadığını kanıtlıyor. Fakat biz bütün vatandaşlarımıza iyileşmeleri için bir şans vermeye gayret ediyoruz. Bizim hakkımızda her ne düşünüyor olursan ol Lila, biz barbar değiliz."

Sert bir karşılık vermemek için kendimi tuttum. Bildiğim kararıyla başka bir insanın yabani hayvan gibi avlanmasına göz yuman birinin medeni olarak sayılmasına ihtimal yoktu.

Beni kar ve tuzun arasından kıvrak adımlarla geçirdi. Ona yetişmek için neredeyse koşuyordum. Sokaklar, hatırlaması kolay, birbirinden ayırması imkânsız olan, aynı tondaki gri renkli binalarla bir ızgarayı

andırıyordu. içlerinden yalnızca ikisi kendini belli ediyordu: biraz önce ayrıldığımız toplama alanından birkaç bina aşağıda, merkezin tam ortasında bulunan, kocaman, üç katlı bina ile uzak uçlardan birinde duran eski beyaz malikâne...

Hannah binayı göstererek, "Mercer Malikânesi," dedi. "Genel topluluğun içinde yaşamakla ilgili fikrini değiştirmelisin. Kocam bizimle kalman konusunda ısrarcı."

"Ben kalmamayı tercih ederim."

"Peki. Zaten uslu durduğun sürece ne yaptığın umurumda değil."

Neden hiç vakit kaybetmeden kocasına maskelendiğimi söylemediğini sormak istedim ama sözcükler dilimde âdeta ufalandı. Burada sırların ne kadar değerli olduğunu bilmiyordum ve ona güvenme düşüncesi bile içimi ürpertiyordu. Yine de başka seçeneğim yoktu ve bu süre zarfında bunu bana karşı kullanması için eline bir koz vermeyecektim.

Beni başka bir sokağa soktu ve sonunda kapısının üstünde spreyle 23 yazılmış, iki katlı bir binanın önünde durduk. Binanın penceresi yoktu, yalnızca gri taş duvarları vardı ve Hannah, et yiyen bakterilerle temas etmekten korkarmış gibi büyük bir dikkatle kapıyı açtı.

"Yeni evin," dedi burnunu çekerek. "Diğer kızlar bir ranza bulmana yardımcı olur. Yerleştikten sonra Isabel Scotia'yı sor. Sana, içinde ihtiyacın olan temel şeylerin olduğu bir hoş geldin paketi verecektir. Eğer daha fazlasını isteyecek olursan, hepsini hak etmen gerekecek."

Mercerlerin ne yaptığını bilmek istemiyordum ve temel ihtiyaçların ne olduğunu aklımdan bile geçirmedi. Şu noktada, dış fırçam

olursa şanslı sayılacaktım.

Ve bir kez daha, eğer yeterince akıllıysam buradan olabildiğince uzak durmak isteyeceğimi bildiren bir ses tonuyla, "Eğer fikrini değiştirirsen, malikânenin nerede olduğunu biliyorsun," dedi.

İçeride beni bekleyen şeyin, rahatsızlık verici bir sessizlik eşliğinde Hannah'mn yanında durmaktan daha iyi olacağından emin bir şekilde yatakhaneye girdim. Kapıyı arkamdan hızla kapattı ve tahtanın taşa çarpmasıyla yerimden sıçradım.

Gözlerimin loş ışığa alışması biraz zaman aldı. Bölge X'in sokakları gibi her şey griydi. Yataklar gri battaniyeyle örtülmüştü. İlk bakışta yatakların arasında hiç boşluk yok gibi görünüyordu ama yaklaştığımda aralarındaki birkaç santimlik boşluğu fark ettim. Eğer yataklardan birine geçmek istersem arkadan öne doğru tırmanmam gerekecekti.

Kapının diğer tarafında, hemen hemen hücreyle aynı boyutlarda bir oda vardı ve nedense kişiye özel bir yer gibi duruyordu. Onun arkasında başka bir kapı daha vardı ve aralıktan içeriye baktığımda gri fayansları gördüm. Bir tuvalet. En azından işemek için soğuğa çıkmam gerekmeyecekti.

Güneş ışığı yatakhanein içine girdi ve arkamdan gelen bir ses, "Burada kimler varmış," dedi.

Arkamı döndüm. Dörtlü bir kız grubu kapının önünde durarak çıkışı kapatıyordu. Hepsinin üzerinde aynı kırmızı tulumdan vardı. Hemen hemen aynı yaşlardaydık, on yedi ya da on sekiz yaşında olmalıydılar ama hepsinin yüzünde de D.C./nin en belalı bölgelerindeki H'lerin yüzündeki gibi sert bir ifade vardı. Güneşin altında geçirdikleri günlerin izi şimdiden ciltlerine kazınmıştı ve

gözlerindeki ifade sertleşmiş, umutlarını yitirmişlerdi. Tek gördüğüm kötülükten zevk alan bakışlardı ve grubun önünde duran, biraz önce de konuşan, saçları koyu renkli kız öne doğru bir adım attı.

"Mercer çok *özel* bir misafirimizin olacağını söylemişti," dedi tanıyamadığım bir aksanla. "Ama bir Hart olacağından bahsetmemiştii."

Kızlar bana yaklaşıp, kapının önüne doğru etrafımı sardılar. Grup evinde büyürken böyle kızlarla uğraşmışım ancak dördü birden eve dönüş biletleriymişim gibi bana bakarken, buradan adil bir dövüş çıkmazdı.

Onu düzeltmek için, "Hart'fora," dedim sakince. "Artık değilim."

Liderleri sırtıttı ve kırık ön dişini gösterdi. "Hayır, artık değilsin," diye tekrarlardı ve başka bir uyarıda bulunmadan ilk yumruğunu sallayıp doğrudan çeneme isabet ettirdi. "Başkayer'e hoş geldin kaltak."

SCOTIA

Kızların dördü de üzerime yürüyerek vücudumun her yerini yumruklayıp çimdiklemeye başladı. Yere düşerken başımı kapıya çarptım; yüksek seste bir çatırtı sesi duyuldu ve bir anlığına her şey bembeyaz oldu.

Liderleri yumruklarıyla ciğerlerimdeki havayı âdeta boşaltarak beni hırıltılarımla baş başa bırakırken hareketsizce yerde yattım. Karşı koymadım. Bir işe yaramazdı. Ayrıca bu kızlar Daxton, Knox ve Mercerle-rin yapmayı reddettiği şeyi yapabilirlerdi; belki beni

öldürürlerdi ve her şey biterdi. Acıya rağmen içimi bir ferahlık hissi kapladı. Bu kolay bir yol olmayacaktı; ama en azından ölmüş olacaktım.

Birden yatakhanein içinde bir bağırış yankılandı ve lider çığlık attı. Kız geri çekildi ve diğler üç kız da bir yandan küfürler savurarak hızlı bir hamleyle liderlerinin peşinden kapının diğler tarafına geçtiler. Kızlardan biri yüzünün sol tarafım tutuyordu ve bulanık görüşüme rağmen yanağının üzerinde kırmızı bir bot izinin olduğunu fark ettim.

"Size yatakhaneinde kavga istemediğimi kaç kere söylemem gerek?" diye hırladı ilk kez duyduğum bir ses. Doğrudum. Önümde uzun boylu, zayıf, koyu renk tenli ve düz saçları atkuyruğı şeklinde toplanmış bir kadın duruyordu. Kızlara ters bir bakış attı. Yüzündeki ifade muhtemelen Daxton'm bile altına kaçırmamasına neden olurdu. '-Zaten şartlı tahliyesin, Maya. Kafese tıklımayı mı istiyorsun?"

Liderleri Maya, "Bir ispiyoncunun daha ortalarda gezinmesini istemiyorum," diye çıkıştı; fakat ses tonundan korktuğı anlaşılıyordu. "Zaten yeterince derdimiz var, üzerine bir Hart'm bize patronluk taslamasına gerek yok."

"Kısa vadede kimseye patronluk taslayacak gibi görünmüyor." Kadın bana doğru eğildi. Göz göze geldik ve gözlerinin içinde gördüğüm öfke kıvılcımı yüzünden Maya ve arkadaşlarının işimi bitirmiş olmasını diledim. "Kalk!"

Kalbim hızla çarpıyor, solumakta güçlük çekiyordum; ama titreyerek ayağı kalktım. Yatakhane âdeta etrafımda dönüyordu.

Zayıflık belirtisi gösterdiğim için kendimden nefret ederek dişlerimi sıktım. Daha kötü ne yapabilirlerdi ki?

Maya öne doğru tehditkâr bir adım atarak, "Beni dinle orospu," dedi. "Sen öldün. Kalbin hâlâ attığını sanıyor olabilir ama yakında buradaki ispiyonculara ne yaptığımızı öğrenecektir."

Arkamdaki kadın tehlikeli derecede kısık bir sesle, "Ve sen de, sözümü dinlemeyen orospulara ne yaptığımı öğreneceksin," dedi. "Seni haklamak üzere fikrimi değiştirmeden önce çık buradan Maya!"

Maya'nın kadını protesto etmesini, başkaldırmasını bekledim; yani arkasını dönüp gitmekten başka bir şeyler yapabilirdi. Fakat arkadaşları onu takip ederken yaptığı tek şey, kendi kendine söylenip, etrafa küfürler savurarak çekip gitmek oldu. Onlar gider gitmez gözlerimi kapadım ve çatlayan başımın ağrısını dindirmek için uğraştım.

"Beni öldürmelerine izin vermeliydin," diye mırıldandım.

"Merak etme, yakında öleceksin." Beni kollarımdan sıkıca tuttu ve sabit kalana kadar da bırakmadı. "Arkadaş edinme konusunda her zaman bu kadar başarılı mısın?"

"Sanırım yüzümü beğenmediler," dedim ona bakarak. Benden on beş santim kadar uzundu ve kırmızı tulumunun kolları belinde bağlanmış, altındaki siyah atletini ortaya çıkartmıştı. Dövmeleri, birçok korumadan daha güçlü ve kaslı olan kollarını kaplamıştı. Yalnızca gözlerindeki bakış bile yetişkin bir adamı gözyaşlarına boğabilirdi. O kızların gitmesine şaşmamalıydı.

"Buradaki çoğu kişinin Hartlarla sorunu olduğunu göreceksin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Özel ayrıcalıklar bekleme. Kimsenin sana verdiği bir şeyi yeme. Eğer biri, içine sinmeyecek bir şey yapmam söyleyecek olursa önce bana sor. Buradaki herkesin gözettiği tek bir şey vardır: kendi canını korumak, ki bu da çoğu zaman başkasını ateş hattına atmakla aynı şey sayılabilir. Burada edinebileceğin tek gerçek arkadaşın benim, bu yüzden kendini düşün ve beni kızdırma. Anladın mı?"

Hissiz bir şekilde başımı salladım ve görüşüm kararmaya başladı. "Oturmam gerek."

"Ranzan burada." Kapıya en yakın ranzadaki alt yatağı gösterdi. En azından diğerleri gibi yatakların ucundan tırmanmam gerekmeyecekti. "Ben bu odada, tam buradayım. Eğer biri canını sıkarsa beni bul, tamam mı?"

Kendimi yavaşça ince yatağın üzerine bıraktım. Yatak altımda gıcırdadı. Battaniyeyi açtığımda altında birinin onu çıkartmak için pek zahmete girmediğini belli eden tuhaf, kahverengi bir leke gördüm. *Mükemmel*. "İspiyoncu değilim."

"Bir Hart'sm. Bu çok daha kötü." Kollarını önünde kavuşturdu. "Biraz dinlen. Eğer bir yerinin kırıldığını hissedersen, sonra seni revire götürürüm."

İsteksizce ve benim için gerçekten kaygılandığına dair hiçbir belirti göstermeden konuşmuştu. Benim için endişelenmesini beklemiyordum tabii. Bugüne kadar bunu yapan tek kişi de artık ölmüştü. "İyiyim, merak etme." dedim. "Sen Isabel Scotia mısın?"

"Yalnızca Scotia," dedi. "Bana Isabel dersen seni de haklamasını bilirim. Akşam yemeğine birkaç saat var ve ne kadar hasta olduğun

umurumda bile değil. Burada yapmak isteyeceğin son şey, isteyerek bir öğünü atlamak olur."

Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü, ranzamın karşısındaki küçük odaya girdi ve arkasından perdeyi kapattı. Derin bir nefes aldım, kaburgalarım bu hareketime karşı çıktığı için yüzümü buruşturdum ve yavaşça nefesimi verdim. Demek buraya kadardı. Hayatımın geri kalanı böyle olacaktı. Beni büyük bir keyifle parçalarım ayırmak isteyen bir kadının karşısında, lekeli bir çarşafın üzerinde uyuyacaktım. Aynı zamanda, tanıştığım herkes başımın uçurulduğunu görmek için yanıp tutuşacaktı. Güç bela yutkundum ve gözlerimi kapadım. Uyandığımda işler düzelmiş olmayacaktı; ama belki de şansım yaver gider ve Maya geri dönerdi. Böylece hiç uyanmayabilirdim.

Dinlenirken aklım Benjy'yle ilgili hayallerle doldu. Gülüşünü görebiliyor, üzerimde dolaşan parmaklarını hissedebiliyor, etrafımı sarmalayan kokusunu alabiliyordum. Bütün bunlar beni hayatımın en mutlu anlarına geri götürmüştü. Bir daha asla yaşayamayacağım anlara...

Derken gözlerimi açtım ve karşımda bana bakan bir çift kahverengi gözle karşılaştım.

"Uyandı," diye fısıldadı koyu renk saçları ve çilleri olan bir kız. Arkasında heyecanla fısıldaşan birkaç kız daha vardı. Gözlerimi kırptırdım ve uyku mahmurluğunu üzerimden atabilmek için ellerimle yüzümü ovuşturarak oturdum.

Bir düzineden fazla kız ranzamın etrafını kuşatmıştı ve hepsi de bana bakıyordu. Bazıları benimle aynı yaşta görünüyordu, bazıları benden birkaç yaş daha büyük duruyordu; ama hiçbirinin yaşı yirmi

beşten fazla değildi. Çoğunun yüzünde sert bir ifade vardı; yokluğu bariz bir şekilde hissedilen Maya ve arkadaşlarının yüzlerindeki ifade gibi... Fakat yatağımın etrafını saran kızların gözlerindeki ifadede kötülük değil, merak vardı. Sanki ben şu anda burada bulunma sebepleri olan ailenin bir mensubu değil de hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi bana bakıyorlardı.

Bu boğazımı sıkmalarından daha iyiydi elbette. Yani sanırım. Yine de sinir bozucu bir durumdu.

Doğrulduğum anda birkaçı geri çekildi ama yanımda duracak kadar cesur olanlar daha iyi bir yere geçebilmek için birbirleriyle yarışmaya başladılar. Bana en yakın olan, kahverengi gözlü kız iyice yakınımaya geldi.

"Sen Lila Hart'sm," dedi. "Ben Noelle. Buraya yeni mi geldin?"

Diğerlerine şüpheyle bakarken başımı salladım. Ne kadar arkadaş canlısı görünseler de bunun bir hayatta kalma oyunu olduğunu ve benim de son sırada yer aldığımı unutmamalıydım. "Beni öldürecek misiniz?"

"Seni öldürmek mi?" diye sordu Noelle. "Neden seni öldürmek isteyelim ki? Sen bize yardım edebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Size yardım etmek mi?"

Yanımda kalan kızların hepsi aynı anda konuşmaya başladı. Sözcükleri ve sesleri, uyuşmuş beynimin içinde birbirine karıştı. Ta ki hiçbirini birbirinden ayıramaymca dek...

"— özür dilerim— "

"— tabii ki bana kumpas kurulmuştu, yoksa ben nasıl— "

"— eve gitmek istiyorum— "

Diğerlerinin üzerine çıkan bir ses, "Yeter!" diye çıktı. Scotia, tam arkalarında kapının önünde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde taş gibi sert bir ifade vardı. "Tulumunu gördünüz mü? Ne renk?"

"Kırmızı" dedi kızlardan biri.

"Aferin, Chelsea. Peki bu size ne ifade ediyor?"

Noelle söylendi ama kahverengi gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. "O artık bizden biri. Hiçbirimizin kusurunu bağışlatamaz, öyle olsa kendini affet-tirirdi ve buraya hiç gelmemiş olurdu."

"Bak sen şu işe," dedi Scotia. "İçinizden birinin aklı hâlâ çalışıyor."

Benim onları buradan .çıkartacak altın bilet olmadığının anlaşılmasıyla kızlar homurdanarak dağıldılar. Noelle hariç.

Artık kimseyle yarışması gerekmediğini anlayan kız, bakışlarını yine de üstümden çekmeden yatağımın ucuna tünedi. "Neden buradasın?"

Hâlâ kapının önünde duran Scotia, "Başka bir yerde olman gerekmiyor mu, Noelle?" diye sordu. Noelle omuz silkti.

"Büyük ihtimalle burada mutluyumdur."

Scotia, sorgulayan gözlerle bana baktı ve ben de omuz silktim. Bakışları bana sınılandığını hissettirse bile, Noelle zararsız birine benziyordu. Hayatım boyunca yeterince smanmışım ve hayatımın sonunda bir kez daha sınanmaya ihtiyacım yoktu.

"İyi," dedi Scotia. "Akşam yemeğine geldiğinden emin ol. Ve etrafta dolanmayın."

Scotia kendi odasına doğru giderek gözden kayboldu ve Noelle bana biraz daha yaklaştı. Birinin onu duymasından korkuyormuş gibi kısık bir sesle fısıldayarak, "Neden buradasın peki?" diye tekrarladı. Etrafımızdaki herkes kendi işiyle ilgileniyor gibiydi; ama ranzaların birbirine ne kadar yakın olduğu düşünüldüğünde geriye özel hayat diye bir şey kalmıyordu. Ve bizi duyabilecek kadar yakınımızda olan kızlar tuhaf bir sessizlik içinde başlarını öne doğru eğmiş bir halde duruyorlardı.

"Yanlış insanları kızdırdım," dedim kısaca. "Sanırım sen de aynı şeyi yaptın."

"Ben mi?" Noelle'in gözleri açıldı. "Ah, hayır. Ben bir Ekstra'ydım. Ailemin zaten bir bebeği vardı ve benim için kesilen cezayı ödeyemediler; ben de buraya geldim. Çoğumuzun başına gelen de bu, anlarsın ya."

"Ekstraların başına ne geldiğini biliyorum," dedim; ama doğruyu söylemek gerekirse ailem, beni Başkayer'den uzakta tutmak için cezayı ödeyememiş olsaydı, hayatımın nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Öncesinde buranın kalabalık şehirdeki insanların gönderildiği bir tür cennet olduğunu düşünür, kötü bir yer olduğunu aklımdan dahi geçirmezdim. Bana sadece gizemli gelirdi.

Fakat artık Başkayer'in nasıl olduğunu biliyordum. Hartlar halkını bu kadar mı önemsemiyordu yani?

Augusta ölmeden önce, işlerin neden böyle olduğuna dair bana nutuk çekmiş; aşırı nüfustan, herkesi doyurmaya ve korumaya yetmeyen kaynaklardan dem vurmıştu. Fakat artık buradaydım ve gerçeği biliyordum. Dolayısıyla bu açıklamalar, haklı birer gerekçe gibi gelmiyordu. Hepsi birer bahaneden ibaretti.

"Nasıl yani, hiç Başkayer'in dışına çıkmadın mı?" dedim ve yana doğru dönerken yüzümü buruşturdum. Kaburgalarım kesinlikle fenaydı; ama neyse ki kırılan bir yerim yoktü. Noelle biraz olsun doğrulmam için bana yardım etti. Ben de mırıldanarak ona teşekkür ettim.

"Hem de hiç," dedi. "Hep istemişimdir. Diğer kızlardan şehirler ve plajlar hakkında birtakım şeyler duyuyorum ve hepsi kulağa çok *büyülü* geliyor. Kim, neden kurallara karşı gelerek buraya düşmeyi göze alabilir anlamıyorum."

Hükümetin II rütbelileri açıktan öldürdüğünü, onları doyurmaya yetecek kadar bile yemek vermediğini, Korumaların sokaklarda dolaştığını ve en masum ihlallere bile acımadığını; rapor ettikleri her ihlal başına para aldıklarını ve onlara bakışımızdan hoşlanmadıkları için bile bizi tutuklayabileceklerini ve hatta vurabileceklerini söylemek istedim. Fakat Noelle'in yüzündeki hüznü bakış, bana aklımdan geçen tüm cümleleri yutturdu. Hayal kurmasına müsaade etmeliydim. Düşlerini mahvetmemin bana hiçbir getirisi olmazdı.

Üstelik burayla kıyaslandığında gerçek dünya umutlarla, hayallerle ve olanaklarla dolu, *büyülü* bir masal diyarı da *olabilirdi* pekâlâ. En

azından Noelle gibi, Başkayer'in gri duvarlarından başka bir şey bilmeyenler için...

"Aptallar da ondan," dedim ona katılarak ve parmak uçlarımla hafifçe sol gözümü okşadım. Şişmişti ve aslında dokunulamayacak kadar hassastı. Nasıl görüldüğünü bilmek dahi istemiyordum. Şu anda Lila Hart'ı geçtim, bir insana benzemem bile küçük bir mucize sayılabilirdi.

"Ah, gözün - burada dur," dedi Noelle ve yerinden sıçrayıp kirli banyoya doğru koştu. Akan suyun sesi yatakhaneı doldururken huzursuz bir şekilde diğerkızlara baktım. Çoğu, gözlerini bana dikmişti ve artık başka bir işle uğraşıyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyorlardı.

"Eğer biri işimi bitirmek istiyorsa, buyursun," dedim. İki düzine kızın neredeyse hepsi başını çevirdi ve bazıları küçük gruplar halinde kümelenerek yatağımın yanından geçerken, bana bakmaya cüret dahi edemedenden dışarı çıktılar.

Noelle bir dakika sonra geri döndüğünde oda tamamen boşalmıştı. Kıkırdadı ve buz torbasını şişen gözüme bastırdı. "Bu durum seninle alakalı değil, anlarsın ya. Yani, olabilir tabii; ama sen iyi birine benziyorsun. Senden korktuklarını sanmıyorum."

"O halde kimden korkuyorlar?" diye sordum irkilerek ve torbayı elinden aldım. Şakaklarıma uygulanan baskı biraz ağrı verse de soğuk iyi gelmişti.

Noelle, Scotia'nın odasına baktı ve endişeyle dudaklarını yaladı. "Buradayken ne söylediğine ve kimi sinirlendirdiğine dikkat etmelisin. Bazıları artık umursamıyor ama diğerkileri..." Duraksadı ve yalnız olmamıza rağmen sesini alçalttı. "Eğer Mercerlerle aranı iyi

tutarsan harika olur. Ancak bu genellikle diğerlerinin açıklarını anlatmak ve nöbetçilere, diğer vatandaşlardan daha sadık olduğunu göstermekle olur."

Scotia'nın kapısına bakarak, "Yani ispiyonculukla," dedim. İkiyle ikiyi toplamak için zeki olmaya gerek yoktu. Yoksa Scotia nasıl özel bir odaya ve Mercerle-rin ilgisine sahip olacaktı ki?

Noelle gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Ne zaman birine bir yanlış yapsak, Mercerlerin haberi oluyor. Bu yüzden dikkatli olmalısın. Nöbetçi olmak isteyen bir sürü kişi var..."

"Böyle bir şey yapabiliyor musunuz?" diye sordum.

"Tabii." Noelle, karın soğuk havada yağdığını sormuşum gibi bakıyordu bana. "Nöbetçilerimiz nereden geliyor sanıyorsun? Çoğu Ekstra olarak doğmuş ya da tutuklanmış ve kendi zirvelerine ulaşmış insanlar. Bazı dedikodulara göre..."

Duraksadı ama bir yandan ellerine bakarken konuyu değiştirmeye çalışmaması, benden soru sormamı ister gibi bir hava yaratmıştı. İçimden derin bir nefes alarak, "Hangi konudaki dedikodular?" diye sordum.

Birden yüzü aydınlandı ve daha da yakınlaştı. Ensesine dokunarak, "Bazı dedikodulara göre Hannah Mercer bizden biriymiş," diye fısıldadı ve benim daha iyi görebilmem için arkasını döndü.

Derisinin üstüne kazınmış bir X vardı. Yalan söylemiyordu; bir Ekstra olarak vatandaşlık değerini belirleyen sınava girmemişti ve hayatta Başkayer'in X'i olmaktan başka hiçbir şey de olmamıştı.

"Fakat Hannah bir mahkûmsa, nasıl bu kadar yükselmiş?" diye sordum şaşırarak. Nöbetçi olmak için ispiyonculuk yapan birini anlayabilirdim. Peki ya tüm bölgenin başındaki kişiyi?

"Sence nasıl?" Noelle bana anlamlı bir bakış attı. "Burada kendine iyi davranılması için yalnızca ispiyonculuk yapman gerekmez. Nöbetçilerle ilişki yaşamak kurallara aykırıdır; ama önemli biri senden hoşlanırsa. .."

Sustu. Resmin tamamını çizmesine ihtiyacım yoktu. Hannah önemli biriyle *yakınlaşmıştı*.

"Kim?" diye sordum sesimi alçaltarak. "Mercer mi?"

Noelle başını salladı. "Herkes öyle sanıyor, belki de doğrudur ama Mercer geçen sene Hannah'yla evlendiğinde Başkayer'in başına getirildi." Yeniden omzunun üstünden Scotia'nın odasına baktı ve sıcak nefesini kulağımda hissedebileceğim kadar dibime sokuldu. "Kimse artık bundan bahsetmiyor ama ben küçükken herkes Hannah'nın başbakanla ilişkisi olduğunu söylerdi."

Gözlerimi kırptım. "Daxton'la mı? Yani Hannah..."

"Sizin bir yerde olmanız gerekmiyor mu?" Scotia'nın sesi konuşmamızı böldü. Onu perdenin arkasından göremesem bile, söylediğimiz her bir kelimeyi dinlediğini biliyordum.

Noelle kıpkırmızı kesildi. "Tam da gidiyorduk." Kolumu tuttu ve ayağa kalkmayı bırakın, yalnızca oturmanın bile inlememe yettiğini göz ardı ederek beni yataktan çıkardı. "Haydi. Aç mısın? Bu gece peynirli hamburger var."

"Peynirli hamburger mi?" Midem guruldadı ama kırmızı et fikri bana Lila'nın önceki gece kutlanan doğum gününü hatırlattı. Ve bu anıların akabinde Benjy'nin gülümseyen yüzü ve geleceğimizi çizdiği resim aklıma geldi. Artık sahip olamayacağımız geleceğimizin resmi...

Midemdeki boşluk hissinin yerini bulantı- aldı ve ayakta sallandım. "Aç değilim."

Noelle koluma girdi. "Buranın zor bir yer olduğunu biliyorum, özellikle de en başında; ama alışırsın. Eğer yemek istemiyorsan önemli değil; fakat en azından sana etrafı gezdirmeme izin ver."

Hannah'ın bunu çoktan yaptığını söyleyecektim; ama Noelle beni çoktan sürüklemeye başlamıştı. Çok tuhaftı; Benjy'nin hayatı tehlikeyken, Augusta onu davranışlarımı sınırlamak için koz olarak kullanırken, Benjy'i kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmiştim. Seçme şansım yoktu; ama içimdeki korku okyanusunu ve önümde uzanan karanlığı, parçalanmış mutluluğumu ve umutlarımı göz ardı etmek imkânsızdı. Büyük bir bataklık gibi olacağını düşünmüştüm, ölümünü fark ettiğim ilk anda düşündüğüm gibi... Yerin altına gireceğimi ve hiç dinmeyen kederimden büyük hiçbir şey olamayacağına kanaat getirmiştim.

Fakat batmadım. Hâlâ nefes alıyordum. Hareket edebiliyor ve hayatımı sonlandırmayı ne kadar istemiş olursam olayım, yaşananları değiştiremiyordum. Bir kurşun olmadan ya da boynum kırılmadan olmazdı.

Noelle beni karlı sokaklardan geçirirken, Başkayer'de her günün birbirinin tekrarı olduğundan yakınmaya başladı. Bense aldığım nefese odaklandım. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı...

Bunu asla hayal edemezdim; ama Benjy'den sonra da *yaşam* vardı. Ve bu hayat tuhaf bir şekilde, tamamen yeni ve yabancıydı. En azından artık tanıdık bir şeylere bakıp her şey hâlâ aynıymış gibi davranmama gerek kalmamıştı.

Noelle, onu duymazlıktan geldiğimi fark etmedi ya da bu tavrımı umursamıyordu. Yataktan birkaç blok ötede ve çitlerden elli metre geride büyük ve kirli bir binaya ulaştık. Yemekhane ve diğer binaların arasındaki tek fark, mutfaktan yayılan kokuydu. Bana, Benjy'yle sık sık gittiğimiz pazarı hatırlattı: pişen etler, fırından çıkmış ekmek, kahvenin yoğun aroması... Midem bulandı, açlık ve hastalıklı bir çaresizlik içindeydim.

Bir düzine kadar insanla birlikte sırada durduk ve sıra bize geldiğinde Noelle, folyoya sarılı bir çift peynirli hamburgeri işaret etti. Aşçı da bizim gibi kırmızılara bürünmüştü ve buranın vatandaşı olduğu belli olan bir kişi hamburgerleri tepsilerimize koydu. Servis sırasındaki yolumuza devam ettik ve Noelle tepsimi içi geçmiş, gri sebzelerle, bir zamanlar meyve olan sarı şeylerle ve cam kıracak kadar sertleşmiş bir kekle doldurdu.

Noelle beni, çoğu kırmızı ve turuncu tulumlu insanlar tarafından işgal edilmiş sıra sıra masaların arasından geçirirken, "Neden yemekler bu kadar güzel kokuyor; ama hepsi çok kötü görünüyor?" diye sordum.

"Nöbetçilerin yemeklerini de burada yapıyorlar," dedi neşeyle. Bunların hiçbirisi canını sıkıyor gibiydi. "Bazen çok pişirdiklerinde, bir sonraki öğünde bize veriyorlar. Mısır ekmeği gerçekten çok güzel mesela. Sadece ısıırken biraz dikkat etmen gerekiyor, yoksa dişini kırabilirsin."

Odanın köşesindeki boş bir masaya oturduk. Yakında bir grup erkek ve kadın sessizce yemek yiyordu. Saçları griydi ve derileri güneşin altında durmaktan âdeta kalınlaşmıştı. Vücutları, tüm hayatlarını eğilerek geçirmiş gibi eğri büğrüydü. Onlar Augusta Hart'ı saymazsak, hayatımda gördüğüm en yaşlı insanlardı.

"Soğumadan yemelisin," dedi Noelle. Kendi hamburgerinden üç büyük ısırık almıştı bile. İsteksizce kendiminkini açtım ve aylardır ilk defa yememe izin verilen peynirli hamburgere baktım.

Acaba dün gece o aptal hamur işleri için Knox'la tartışmamış olsaydım her şey daha farklı olur muydu? Dosyayı öğrendiğinde Benjy'yi teslim eder miydi? Ya da ben dosyaların peşine düşmüş olur muydum?

Bir ısırık aldım. Et gibi bir tadı yoktu ve aylardır sevmediğim yemekleri yediğim için ağızımdakileri tükürmedim. Yavaşça çiğneyerek yutmak için kendimi zorladım ve sonra geri kalanını tepsiye koydum. Açlıktan ölmeyi listeye tekrar ekleyebilirdim.

Noelle sevecen bir tavırla elimi okşadı ve kek tabağını bana doğru uzattı. "Al, benimkini yiyebilirsin."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve kekin köşesinden bir parça aldım. Sertti; ama yine de yenilebilir durumdaydı. Derken fırından yeni çıkmış ekmeğin ve soslu etin kokusu duyularımı harekete geçirdi. Tabii ki mahkûmların kokusunu alabileceği yerde daha iyi yemekler pişireceklerdi. Böylesine mükemmel bir işkence yöntemini hiç harcarlar mıydı?

Gözlerim doldu ve kesik kesik nefes almaya başladım. Benjy ölmüştü. Ben Başkayer'deydim. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Yemeklerden memnun değildim. Ağlama hissine karşı gelmek için

dudaklarımı ısırdım, yanaklarım kızarmıştı. Aceleyle gözlerimi ovuşturdum. Herkesin önünde, kendimi böyle bırakamazdım. Zayıf olduğumu düşünmelerine izin veremezdim. Yanlış bir hareketimde...

"Hey," dedi Noelle yumuşak bir sesle ve elini elimin üstüne koydu. Bu iyiliği içimde taze bir çaresizlik dalgası yayılmasına neden oldu ve parmaklarımı onunkilere dolayıp sıktım.

"Ben... ben özür dilerim," diye söze girdim ve daha fazla konuşmadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Noelle, bana sert bir peçete uzattı; ellerim titreyerek yanaklarımı sildim. Maya ve arkadaşları yüzünden hâlâ acıyorlardı.

"Hayır, asıl özür dilemesi gerek kişi benim," dedi Noelle. "Aç olmadığın halde seni yemeğe getirmemeliydim. Ben düşündüm ki..." Duraksadı. "Düşündüm ki buranın çok kötü bir yer olmadığını görürsen, korkunu bir nebze olsun yenebilirsin. Umutlar tükenmiş değil."

Çatlayan sesimdeki sertliğe engel olamadan, "Öyle mi?" dedim. "Bunların amacı ne? Uyuyorsun. Bok gibi besleniyorsun. Çalışıyorsun ve sana söyleneni yapıyorsun. Sonra ne oluyor? Ertesi gün her şeyi baştan yapman mı gerekiyor? Onlar istediği sürece yaşamaya devam mı ediyorsun?" Başımı salladım. Gözyaşlarım özgürce yanaklarımdan aşağı iniyordu. O an birkaç kişinin bize baktığını fark ettim. Artık umurumda değildi. "Anlamıyorsun. Senin tüm bildiğin bu. Gerçek hayat böyle değil. Hobilerin yok, âşık olamıyorsun, bir aile sahibi değilsin. Bizler köleyiz. Kimse için bir Önemimiz yok artık."

Noelle bana baktı, gözlerini kocaman açmıştı ve yüzü renkten renge giriyordu. "Benim için önemli," dedi tiz bir sesle. "Sen de önemlisin. Burada bir aileyiz. Sen yeni geldiğin için bunu göremiyorsun; ama göreceksin. Biz birbirimizi seviyoruz. Birbirimizi önemsiyoruz. Ve ben... ben kitap okumayı severim," diye ekledi. "Kocaman bir kütüphanemiz var ve eğer iyi davranırsan kitapları okumana izin veriyorlar. Ve bazıları da bir şeyler inşa etmeyi seviyor ya da bir şeyler çizmeyi... Ne bileyim yemek yapmayı. Sen bunların hiçbirinden hoşlanmıyor musun?"

İstesem bile cevap veremezdim. Boğazım düğümlendi ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken nefes almaya çalıştım. Her şey bitmişti. Her şey tamamen bitmişti. Yalnızca Benjy'yi kaybetmemiştim, her şeyimi yitirmiştim.

Noelle ayağa kalkıp, elimi tuttu. "Haydi," dedi yine ve beni ayağa kaldırıp yemekhaneden çıkarttı. Sendeleyerek peşinden gittim, kendimi toparlamaya çalışıyordum ama artık bataklık beni içine çekmişti ve yukarı nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Soğuk hava akciğere bir yumruk gibi inmişti; nefesimi tuttum. Sokağın ortasında iki büklüm oldum ve kusmaya başladım. Yalnızca hamburgerin yarı sindirilmiş ısırığı ve kek parçaları çıktı dışarı; ama midem tekrar tekrar yediklerimi çıkarmayı denedi. Ta ki ben tekrar hıçkırıklara boğuluncaya dek...

Noelle, eliyle sırtımda daireler çizmeye başladı. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi ustalıklı saçlarımı arkada topladı. Benden önce buraya kaç kızın geldiğini ve kaçının, yeni hayatlarına ayak uydurmadan önce Noelle'in korumacı yanma güvendiğini düşündüm. Uyum sağlayabildilerse tabii...

"Bir fikrim var," dedi ben dikleştiğimde. Dizlerim tutmuyordu ve soğuk birden tulumumdan içeri girip, acı bir hisle montumu unuttuğumu bana hatırlattı. "Sana güvenebilirim Lila, değil mi?"

Tuhaf bir ses tonuyla konuşmuştu ve sözcüklerinin altında anlam veremediğim bir sorgulama hali vardı. Güven böylesine bir yerde, öyle yabancı bir kavramdı ki birbirimiz için birer soru işaretinden ibaret olup olmadığımızı düşünerek ona uzun bir müddet baktım.

Bir diğer ihtimal de şuydu: Noelle Başkayer'de büyümesine rağmen yüzümü biliyordu. Belki de, diğerleri gibi, hayatını Lila Hart'la ilgili hikâyeler okuyarak ve duyduğu dedikoduları gerçek kabul ederek geçirdiği için onu tanıdığını sanıyordu. Burada, cehennemde bile Lila'dan kaçamıyordum. Hannah, maskelendiğimi biliyordu ve bu yüzden de gerçek er ya da geç ortaya çıkacaktı. Fakat bu olana kadar, Lila gibi davranmak bana bir ayrıcalık tanıyacaksa, Scotia bu yüzden beni korumak isteyecekse, Mercer bana buranın kötü yüzünü göstermekten kaçınacaksa ve Noelle bana sırlarını açıklayacaksa, bu rolü oynamamak için aptal olmam gerekirdi.

"Bana güvenebilirsin," dedim sert bir sesle.

Noelle'in gözleri parladı ve titrek ellerimi tuttu. "Gel öyleyse," dedi. "Fazla vaktimiz yok."

DÖVÜŞ

Noelle beni labirent gibi sokaklardan ve geçitlerden, karanlık çökmeye başladığı için bir bütünmüş gibi görünmeye başlayan, sıra sıra dizilmiş gri binaların etrafından geçirdi. Kolumu tuttuğu yer acımaya başlamıştı; ama yakınmadım.

İki nöbetçi kulesinin arasındaki tel örgülerin yanma geldik ve kalbim hızla atmaya başladı. Diğer tarafta bizimkilere benzeyen gri binalar vardı, aralarındaki sınırı belirleyen tek şey bir çitti. Çitin yanma ulaşmadan, Noelle beni batan güneşin karanlığına saklanmış bir duvara doğru çekti. Eğildik, donmuş ellerimi kendi ellerinin arasına alıp onları ısıtmaya başladı.

"Ben çitin öbür tarafında büyüdüm," dedi sınıra doğru başını uzatarak. "Sonsuza kadar orada yaşayacağımı sanıyordum. Çünkü genellikle öyle olur, bir bölgeye atandığın zaman yerin hiç değişmez. Orası Bölge J," diye ekledi. "Bölgelerin çoğu orada olma nedenine göre ayrılır. Yalnızca birkaç bölge var, M ve P en kötüleridir. Onlar azılı suçlular içindir. Bölge J, Ekstralar için tasarlanmış. Bebekler için kreş var ve hatta çalışmaya başlamadan önce birkaç sene devam ettiğimiz bir okul da."

Konuşurken gülümsüyordu. Yüzü, sanki bir peri masalından bahsedermiş gibi aydınlanmıştı. Fakat hayatının en mutlu anlarını, bu demir zincirlerin arkasında, gri binaların arasında ve gerçek hayatın nasıl bir şey olduğunu bilmeyen insanların yanında geçirmişti. Ekstralar için burası bir *masaldı* belki de. Başkayer'in ardındaki olanaklardan habersiz olmaları, onlara mutlu olmak için bir neden veriyor olabilirdi.

Donmuş dilimi sözcükleri oluşturması için zorlayarak, kekeler bir halde, "Bölge X ne için?" dedim.

"Mercerler tarafından incelenen özel durumlar için," dedi Noelle. "Yakından gözlemlemek istedikleri kişiler için. Herhangi bir sebepten olabilir; bazılarımız nöbetçi oluruz ve bazılarımız..." Duraksadı. "Hızlı bir dönüşüm vardır. Çoğu birkaç yıldan fazla kalamaz."

"Onlara ne oluyor?" diyecek oldum; ama sözümü bitiremeden Noelle elini kaldırdı ve sustum.

Çitin yanında bir erkek silueti belirdi. Yere doğru eğildim, kendimi karanlıkta olabildiğince küçültmeye çalıştım. Adam ışığın yanından geçerken omzunda uzun ve ince bir şey durduğunu fark ettim - tüfeğin namlusunu görebiliyordum.

Noelle benim gibi karanlığın içine gömülmektense, neşeli bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Hoplaya zıplaya çite doğru gitti. Onu bileğinden yakalamak için son bir hamle yaptım; ama havayı avuçladım.

"Noelle!" diye fısıldadım. "O bir nöbetçi!"

Beni ya duymadı ya da duymazlıktan geldi. Çite birkaç metre kala durdu ve kimsenin izlemediğinden emin olmak adına etrafı taradıktan sonra adama selam vermek için öne çıktı.

Nöbetçinin ona kızmasını ya da daha kötüsü tüfeğini ona doğrultup onu vurmasını bekledim; ama bunun yerine adamın sert duruşu yumuşadı. Birkaç metre öteden bile, yüzünde aptal bir gülümsemenin oluştuğunu görebiliyordum.

Demir zincirlerin arasından uzanan parmakları birbirine dolandı ve aralarında çit olmasına rağmen, adam başını uzatarak kızı öpmeye başladı. Nefesimi tuttum. Bir saat önce, Noelle bana bir mahkûm ve nöbetçi arasında ilişki yaşanmasının kurallara aykırı olduğunu söylemişti ve Başkayer'de kurallara karşı gelmek ölüm anlamına geliyordu. Fakat Noelle karşımda durmuş, o tarafa bakan herhangi birinin görebileceği bir yerde onu öpüyordu.

Sonunda ayrıldılar ve Noelle bana el salladı. Dikkatlice ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olduğumda yanlarına gittim.

"Sen deli inisin?" diye fısıldadım. "Biri seni görebilir."

"Nöbetçiler şu anda vardiya değiştiriyorlar," dedi Noelle hâlâ parıldayan gözlerle bana bakarak. "Kulelerde kimse yok."

"Ve on dakika boyunca da kimse olmayacak," dedi adam. Benden yalnızca birkaç santim uzundu ve yakından bakınca aramızdaki yaş farkının çok da fazla olmadığı söylenebilirdi. Belki benden birkaç yaş büyüktü. Bebek yüzlüydü ve başındaki şapkaya rağmen kıvrıkcık, kahverengi saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Bana temkinli bir bakış attı. "Noelle bundan emin misin..."

O cümlesini tamamlayamadan, "Sizi ispiyonlamayacağım," dedim. Onları yan yana, aralarındaki çite rağmen birbirlerine olabildiğince sokulmuş bir halde görmek, içimde tarifi zor duygular uyandırmıştı ve gözyaşlarını yeniden akmak istiyordu. Benjy'yle son üç aydır böyle yaşıyorduk; ben Lila olarak maskelendiğimden beri... Birbirimize dokunacak kadar yakındık. Öpülecek kadar yakındık. Ama asla gerçek anlamda birlikte değildik. "Ben Lila Hart."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. Ses tonundaki ihtiyatlı tavır kendini göstermişti. Noelle'in elini tutan parmaklarını sıktı. "Ben Elliott."

Adamın bana onun kadar güvenmediği gerçeğini belli ederek, "Erkek arkadaşım," dedi Noelle. "Kendimizi bildiğimizden beri birlikteyiz."

Elliott endişeyle bana baktı. "İspiyoncu olmadığına emin misin?"

"Aptal değilim," dedim. "Silahı olan sensin, ben değil."

"O benim arkadaşım," dedi Noelle, bu cevap her şeyi çözmeye yetecekmiş gibi. Adam dudaklarını büktü ve başparmağıyla Noelle'in elini okşadı.

"Kendimizi bildiğimizden beri değil," dedi sonunda omuzlarını düşürerek. "On yaşımızdan beri."

Her şeyi olduğu gibi kabul ettim, adamın güvenini şimdilik bu kadar kazanabilmişim. Gülümsedim. "Uzun zaman olmuş," dedim. Boğazım yine düğüm düğümdü. Benjy'le buraya gönderilmiş olsaydık, hayatımız böyle mi olacaktı yani?

Noelle, parlayan gözlerle adama bakarak, "O terfi almadan önce Bölge J'de birlikte büyüdük," dedi. "O benim en iyi arkadaşım."

Arkamı döndüm ve kendimi kaybetmemek için zorlanarak yutkundum. "Öyle mi?" dedim. Sesim çatallıydı. "Ve şimdi..

"Şimdi Noelle'in başvurusunun onaylanmasını bekliyoruz." Elliot'm sözlerinde sert bir tavır vardı. Sanki ona meydan okumam için beni zorluyor gibiydi. "Aylardır Bölge X'de. Onayı her an çıkabilir."

"Her an," dedi Noelle heyecanla. "Ve sonra birlikte olacağız."

Yeniden öpüştüler ve tüm benliğimle kendimi tutmak için harcadığım çaba boşa gidecek gibi oldu. "Ben şurada..." devamını getirmeden sustum. Bunun yerine karanlık geçide doğru yürümeye başladım ve onlar kısık sesle fısıldaşırken yanlarından uzaklaştım. Sıcak yaşlar yanaklarımdan aşağı aktı, soğuk havayı içime çektim ve başımı bataklığın üstünde tutmak için çabaladım. Burada olmazdı. *Böyle* olmazdı.

Bir an Elliott'a silahını kullanmak için şantaj yapmayı düşündüm. Kabul etmezse, o ve Noelle'in arasında geçenleri Mercerlere anlatacağımı söyleyecektim. Eğer başımın arkasından ateş ederse, bu durum ikimiz için de çabuk ve acısız sonuçlanmış olacaktı. Tetiği çekerken onu izlemem gerekmeyecekti ve onun da gözlerimin içine bakmasına gerek kalmayacaktı. Kimse de gerçekte neden öldüğümü öğrenemeyecekti.

Fakat omzumun üstünden bakıp, onun Noelle'in kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüğümde bu fikirden vazgeçtim. Bunu ona yapamazdım, Noelle'le mutluluğa bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Ölmek için başka bir yol bulmalıyım.

Bu esnada onları izleyemedim. Çünkü ellerimi tulumumun ceplerine sokup, tanıdığım birini ya da bildiğim bir yeri görme umuduyla iki tarafın birleştiği yere doğru yürümeyi tercih ettim.

Birkaç metre yol almamıştım ki bir düdük sesi duyuldu ve tüm bölgede yankılandı.

"Lila!" diye bağırdı Noelle ve arkamı döndüm. Elli-ott ortadan kaybolmuştu ve Noelle bana doğru koştu. Ayak sesleri binaların arasında yankılanıyordu. "Gel çabuk, geç kalacağız."

"Neye geç kalacağız?" dedim. Noelle koluma girdi ve bir kez daha beni sokakların arasından sürükleyerek, gri binaların ortasına çekti.

"İkaz sesi duyulduğunda gitmemiz gerek," dedi. Yakındaki binalardan bir grup kadın ve erkek çıktı. Peşlerinden gittik.

"Nereye gitmemiz gerek?" dedim ama Noelle cevap vermek yerine sadece başını salladı. Derken birkaç vatandaş daha görüldü ve hepsi devasa bir kalabalık oluşturuncaya dek bize katıldı. Hepimiz aynı yöne gidiyor gibiydik; ama kimse neler olduğuna dair tek kelime etmiyordu. Noelle bile tuhaf bir şekilde sessizdi, yüzü beyazlamıştı ve tırnakları koluma batıyordu.

İki dakika sonra bir düdük sesi daha duyuldu ve Noelle adımlarını sıklaştırdı. Diğerlerine çarpa çarpa ilerlerken, Noelle'e yetişmekte güçlük çekiyordum.

Önümüzdeki kadınlar konuşmaya başladı ve onlara yaklaştıkça sesleri de yükseldi.

"... Darcy olamaz. Onu bu sabah götürdüler/' dedi kolunu başka birinin omzuna atmış olan kadınlardan biri.

"Bunun önemli olmadığını çok iyi biliyorsun/' dedi diğer kadın çatallı sesiyle. Gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti. "Geçtiğimiz ay Monica'yı aldıklarında birkaç saat sonra kafese atılmıştı."

"Kafes mi?" dedim Noelle'e. "Neden bahsediyorlar?"

Dudakları incecik bir çizgi halini aldı. "Orası," dedi ve başıyla, birkaç yüz metre önümüzde yüksek bir platformun üstünde duran yuvarlak yapıyı işaret etti.

YWashington D.C.'nin merkezinde, işlek bir caddenin kenarında dursa, sanat eseri olarak nitelendirilebilirdi. Fakat Başkayer kadar gri ve çıkarıcı bir yerde, her şeyin başka bir manası oluyordu. Ona doğru yaklaşıp, yapıyı daha iyi görmeye başlayınca, mideme bir ağrı saplandı ve herkesin neden bahsettiğini anladım.

Bu, insan boyutlarında bir kafesti. Platformun dibinde nöbetçiler duruyordu, her birinin elinde Elliott'un elindeki tüfekten vardı ve yüzleri beş karıştı. Noelle elimi tuttu ve kalabalığı ittirerek öne doğru geçtik. Bizi kafesten üç metre uzakta tutan soğuk demir parmaklıklara yaslandık.

"Neler oluyor?" diye sordum. Noelle elimi buldu ve soğuk parmaklarımı kıracakmış gibi iyice sıktı. Ben de onun elini sıktım.

"Alıkoyma," dedi çatlayan bir sesle. Ağzımı kapadım. Bu kelimenin D.C'deki okullarda öğretilenle aynı manayı taşıyıp taşımadığını merak ettim.

Üçüncü ve son düdük sesi kafesin üstünden duyuldu. İrkildim. Derken kalabalık sessizliğe büründü; etrafımdaki herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Metalin paslı yüzeye sürtündüğünde çıkarttığına benzer bir ses meydana yankılandı ve kafesin karşıt uçlarından iki kişi çıktı. Bana yakın olan kızın koyu renk saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı. Yüzünü etrafına bakındığında ancak görebildim.

"Maya?" dedim şaşkınlıkla. Bana saldıran kız, gözümün şişmesinden doğrudan sorumlu olan kız... Ve onu tanıdıktan sonra kafesteki diğer kızın kim olduğunu da fark ettim. O da üzerime atlayan kızlardan biriydi. "Ama anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Kimse benim çetemden biriyle kavga edip, elini kolunu sallayarak uzaklaşamaz," dedi yanımdaki kişi ve olduğum yerde sıçradım. Scotia hemen dirseğimin dibinde duruyordu ve bana hiç bakmadan omzuma kalın bir ceket bıraktı. "Bir şey unuttun."

Noelle'in elini bıraktım ve titreyerek kollarımı ceketin içine geçirdim. Ceketin sert kumaşı soğuktu;

ama tek başına olan ince tulumdan daha iyiydi. "Ne demek istiyorsun? Orada ne işleri var?"

"Kuralları ihlal ederken yakalandığımızda cezamız bu olur/' dedi Noelle yumuşak bir sesle ve şu anda bir şeyi bekler gibi birbirilerine bakan Maya ve arkadaşını tedirgin gözlerle izliyordu. "Yalnızca biri canlı çıkacak."

Başım döndü. "Ne?"

"Ne dediğini duydun," dedi Scotia. "Maya kuralları biliyordu ve paçayı kurtaracağını sandı. Artık bir seçeneği var, Poppy'yi öldürmek ya da Poppy'nin onu öldürmesine izin vermek."

İçimi bir korku kapladı ve yediğim azıcık yemek de midemde çalkalandı. "Bunu durdurmak zorundasın," dedim ve Scotia'ya bakarken sesimi yükselttim: "Nöbetçilere durmasını söyle."

Scotia burnundan soludu. "Sen görüldüğünden daha salaksın, değil mi? Öyle bir güce sahip olsaydım bile, o kızlar seni öldürmek istedi. Mercer onları bir uyarıyla gönderecek değil."

Kafesin diğer tarafındaki çatı katını işaret etti. Tırabzanların arkasında duran Mercer'i gördüm. Kafesin içindeki kızları izlerken ellerini parmaklıklara dayamıştı. Arkasında göremediğim birine

doğru eğilmiş bir şeyler söyleyen Hannah'nm örgülü saçlarını da fark ettim.

"Başlamak için on saniyeniz var/' diye çıkıştı Mercer. Sesindeki arkadaş canlısı havadan eser yoktu ve aşağıdaki nöbetçilere işaret etti.

Hepsi tüfeklerini kaldırdı ve sessiz kalabalığa doğrultmak yerine kafesi nişan aldılar.

"On," diye başladı Mercer. "Dokuz. Sekiz. Yedi..."

Poppy kafesin bir köşesine sinmiş bir haldeyken Maya, yaralı bir kuşu takip eden bir kedi gibi hareket etmeye başladı. "Lütfen," diye yalvardı Poppy. "Maya, lütfen yapma..."

Poppy'nin ricası Maya'nm onu yumruklamasıyla ve saçını çekmesiyle birden kesildi. İkisinin yere düşüp birbirlerini yumruklamaya başlamasını bekliyordum ancak Maya hızlı bir hareketle Poppy'nin boynunu kırdı.

Poppy yere düştü. Gözleri hâlâ açıktı ve direkt bana bakıyordu. Zorla yutkundum, göğsüm havaya kalkarken, tırnaklarım avuç içlerime geçti ve nefes almam zorlaştı. Sayabileceğimden fazla ölüme şahit olmuşum, Heights'ın sokaklarında, Başkayer'in av arazilerinde, Augusta'nın kanıyla kırmızıya dönen beyaz halının üstünde. .. Poppy'nin boynunun kırılmasının rahatsızlık verici sesi zihnimde yankılanıyordu ve tek görebildiğim, Benjy'nin cansız bedeni yere düştüğünde gözlerindeki bakışlarla aynı olan boş bakışlardı.

Bir nöbetçi kafesin kapağından içeri girip Poppy'nin bedenini aldığı anda kalabalıktan hiç ses çıkmadı. Maya kafeste kaldı ve bu

sefer daha yaşlı olan başka bir kadın içeri girdi. Yakınımdaki ıstırap dolu çığlık, onun Darcy olabileceğini söyledi ve kafamı Noelle'in omzuna dayayıp olacakları izlemeyi reddettim.

Maya, Mercer'in geri sayımının başlangıcından itibaren saniyeler içinde bütün rakiplerini öldürerek üç dövüşü de kazandı. Scotia, üçüncü karşılaşmadan sonra homurdanarak onayını belirtti. "Onları acısız bir şekilde öldürdü," dedi. "Güzel. Avıyla oynayacağını sanıyordum."

Midemdekileri olmaları gerektiği yerde tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti ve sonunda başımı kaldırdım. "Bu kadar mı?"

Scotia başını salladı. "Öyle olmalı. Hiçbir zaman üçten fazla olmaz/'

"Maya'ya ne olacak şimdi?" dedim kafese doğru bir bakış atarak. Maya tam ortada duruyordu, hızla nefes alırken omuzları sarkıktı ve sanki o da kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Topluluğun içinde olmak için bir şans daha kazandı," dedi Scotia. "Başka bir bölgeye gönderilebilir, seninle dalaştığı göz önünde bulundurulacak olursa..."

Birden durdu ve yanımda duran Noelle tiz bir sesle, "O ne yapıyor?" diye sordu.

Mercer, üzerine dürbün takılmış bir silahla çatı katının tirabzanlarının kenarında duruyordu. Hannah hemen yanındaydı, dudaklarında hoşnutsuz bir

ifade vardı ve birden neler olduğunu anladım. Fakat ben kafamı çeviremeden Mercer tetiği çekti ve silah sesi duyuldu.

Sıcak ve ıslak kırmızı damlalar, yüzüme ve ceketimin üzerine sıçradı. Noelle'in çılgılığı kulak zarımı âdeta deldi ve beynim şahit olduğum sahneyi tam zamanında idrak etti: Maya'nın göğsünde bir delik oluşmuştu ve bedeni ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Çatı katındaki Mercer silahını indirdi ve yanında karanlık bir figür belirdi.

Çılgınlık ve inilti arasında Mercer'in, "Yatakhanelerinize!" diye emrettiği duyuldu. "Sokağa çıkma yasağı on dakika içinde başlıyor. Dışarıda yakalanan herkes vurulacak."

"Haydi, ikiniz de acele edin," diye mırıldandı Scotia ve dirseğimi tuttu. Ancak ben hareket etmedim. Nefes bile alamadım. Gözlerimi dahi kırpmadım.

Bunların aksine Mercer'in yanında duran adama baktım. Zayıf ışıқта yüz hatlarını kestirmek imkânsızdı; fakat duruşu kendini belli ediyordu. Ve bu soğuk bakışları nerede olsa tanırdım.

O Knox'tu.

CASUS

Knox buradaydı.

Knox Başkayer'deydi.

Bana yaptıklarından, özgürlüğümün vazgeçmem için beni ikna edip sonra da Daxton'a satmasından ve Benjy'yle mutlu bir hayat yaşayabileceğime dair beslediğim bütün umutları katletmesinden sonra buraya gelmeye yüzü olmuştu demek. Ancak benim yüzüme bakmaya tenezzül dahi etmemişti.

Öfke içimi yakıp kavurdu. Geriye kör bir nefretten başka bir şey kalmadı ve Benjy'nin ölümünün göğsümde açtığı boşluğu tek bir şey doldurdu:

Knox'a cezasını çektirme arzusu...

Hiç düşünmeden bizi kafesten ayıran tırabzanların üstüne atılıp, "Knox\ " diye çılgılığı bastım. Sesim kalabalığın arasında yankılandı. Onu öldürecektim. Onu, kasaplardaki etlere benzeyene kadar çıplak ellerimle parçalayacaktım ve sonra da etleri köpeklere verecektim. Ona, Benjy'ye gösterdiği merhameti gösterecek ve zavallı hayatının geriye kalan kısa bölümünde onu bize yaptıkları için pişman edecektim.

Knox, çatı katında durduğu yerden aşağı baktı ve bir süre kalabalığı taradıktan sonra gözleri benim olduğum yere kilitlendi. Yüzünde tuhaf bir ifade oluşmuştu. Yaşadığıma şaşırılmış mıydı yoksa? Aramızda yüzlerce insan olduğundan bir tür rahatlama mı hissetmişti? Ne olduğunu anlamamıştım ama umurumda da değildi. Mecbur kalırsam oraya kadar emekler ve boyanmış tuğlalardan yapılmış çatı katma tırmanırdım. Ne pahasına olursa olsun, onu öldürecektim!

Bacaklarımı tırabzanların öbür tarafına atamadan bir çift el beni kollarımdan tuttu ve aşağı çekti. "Delirdin mi yoksa sahiden bu kadar aptal mısınız?" diye tısladı. Scotia'ydı bu. "Zamanı geldiğinde kendini öl-dürt; ama Mercer'e silahını bize doğrultacak bir neden verme."

Sonunda gözlerimi Knox'dan ayırdım. Yanında duran Noelle iyice çökmüştü, hiç olmadığı kadar beyaz görünüyordu. Kelimelerin ağzımdan dökülmesi için çabalayarak, "Knox, bu Knox!" dedim.

Dilim peltekleşmiş, dudaklarım uyuşmuştu. Her bir kelime ağzımdan zorlukla çıkıyordu. "O, o öldürdü..."

Scotia, "Kimi öldürdüğü umurumda değil," diye çıkıştı. "Umurumda olan tek şey, Mercer'in seni öldürmemesi."

Çatı katına bakarak, "Bırak da öldürsün," diye böğürdüm. Knox kaybolmuştu; ama Mercer, gözlerini bize dikmiş bir halde yerinde duruyordu. Omurgamdan aşağı bir titreme yayıldı ve Scotia'mn elini itmeye çalıştım. Bıraksaydı da Mercer beni öldürseydi...

Beynime saplanacak bir kurşun. Ne büyük bir rahatlama...

Nerede olduğum ya da kimin suratına sahip olduğum önemli olmaksızın, hayatım her zaman bir başkasının parmaklarının arasındaydı.

"Eğer ölürsen Knox'u öldüremezsin," dedi Scotia. "Gösterini başka yerde yap, prenses. Ateş hattında olmak istemiyorum ve Noelle de istemiyor. Şu andan itibaren seni saçından sürükleyeceğim."

Scotia sert bir hamleyle ikimizi de kafesten uzaklaştırıp, sessiz küfürler eşliğinde bizi yatakhaneye doğru götürmeye koyuldu. Öne doğru sendeleyerek ilerledim, ayağımın altındaki karlara bakarken beynim durmuş gibiydi. Her bir adımda beyaz, kırmızıyla lekелendi ve beynime saplanacak o tek kurşun... düşünebildiğim yalmzca buydu. Fakat bilinçaltımın derinliklerinde, mantığın işlediği bir yerde Scotia'mn sözleri âdeta kök saldı.

Eğer ölürsen Knox'u öldüremezsin.

Hayır, öldüremezdim. Ve eğer o anı görecektense kadar uzun yaşamam gerekiyorsa yaşayacaktım. Benjy için bunu yapacaktım.

Scotia bizi kapıdan içeri soktuğunda kendime ancak gelebildim. Ceketimi çıkartıp lekeli çarşafımın üzerine serdim.

Bir plan... Bir plana ihtiyacım vardı.

"O adam kimdi?" diye sordu Noelle. Ranzası benimkinden birkaç yatak uzaktaydı ve diğer kızlar ısınmak ya da benden uzak durmak için odanın bir köşesinde toplanmışken Noelle ceketini çıkarır çıkartmaz benim yanıma geldi.

Scotia özel odasının kapısının önünden "Lennox Creed. Lila'nın nişanlısı," diye yanıtladı Noelle'in sorusunu.

Noelle nefesini tuttu. "Nişanlın mı? Burada mı?"

"Eski nişanlım," dedim dişlerim birbirine vururken. "O... Mercer'le çatı katındaydı."

Noelle'in gözleri açıldı. "Ama neden onü öldürmek istiyorsun ki?"

Bataklık beni yeniden içine çekmeye başladığında, "O, benim erkek.. .erkek arkadaşımı öldürdü," dedim. Batmamak için çabalıyordum. Kimse, Knox'u Benjy'yi öldürmekle suçlayamazdı; ama ben ona cezasını çektirecektim.

"Eğer seni sevdiyse, neden böyle bir şey yaptı?" diye sordu Noelle kaşlarım çatarak.

"Bana bir ders vermek için tabii ki," Boğazıma bir acı dayandı, yine güçlkle yutkundum. "Bana söylediği şeyi yapmayı reddettim ve o da Benjy'yi öldürdü." Noelle'e baktım, gözlerim akmayan yaşlarla dolmuştu ve "O benim her şeyimdi" diye fısıldadım.

"Ya!" Noelle'in alt dudağı titredi ve bana sarıldı. "Çok üzıldüm Lila. Bu... çok çok acı."

Scotia kapının önünde kıpırdamadan duruyordu. "Ölmek de yaşamının bir parçası," dedi. "Herkes vakti geldiğinde ölecek. Buna karşı koymanın bir manası yok."

"Eğer buna gerçekten inansaydın, şu anda hayatta olmazdın," dedim sertçe. "Benim ölümle bir sorunum yok. Bu kadar uzun yaşamayı beklemiyordum zaten. Fakat Benjy... o çok iyi biriydi ve ölmeyi hak etmiyordu. Knox, bunun yanma kâr kalacağım sanıyorsa..."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Scotia bana bakarak. "Yanma gidip onu mu vuracaksın?"

"Eğer gerekirse, evet" dedim ve sessizce beni rapor etmesi için ona meydan okuyarak bakışlarına karşılık verdim. "En azından onun işini kendi başıma bitirecek kadar cesurum."

Tüm yatakhane sustu. Noelle kaskatı kesildi ve Scotia'ya gergin bir bakış atarak benden uzaklaştı. Ancak Noelle bir şey söyleyemeden Scotia, yüzüne yerleşen tekinsiz bir sakinlik ifadesiyle bana doğru bir adım attı.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye sordu.

"O kızların... Maya'nım, Poppy'nin ve diğerlerinin ölmesine gerek yoktu," dedim. "Onları ele verdiğinde başlarına ne geleceğini biliyordun."

"Ve onlar da benim bölgemde kavga ederken yakalanırlarsa başlarına ne geleceğini biliyorlardı," dedi Scotia. "Tıpkı senin Knox'a ihanet edersen, arkadaşının başına ne geleceğini bildiğin gibi."

Kanım âdeta lav halini aldı ve yaşadığım öfke patlamasıyla kendime hâkim olamayıp, bir hışım Scotia'mn üzerine atladım. Scotia'yı yere seren parmaklarım birer pençe halini almıştı,, Fakat ben onu parçalarına ayırmaya ant içmişçesine küfürler savururken, Scotia beni kıvrak bir hamleyle yakalayıp, sırtüstü yatırdı ve kollarımı, bacaklarımı yere yapıştırıp beni durdurdu.

"Geldiğin yerde insanların kıcını öpmesine ve söylediklerini yapmasına alışık olabilirsin; ama artık bir Hart değilsin, prenses," diye kükredi. "Bizden bir farkın yok."

Nefesindeki çikolata kokusunu alıp, gözbebekle-rindeki hareleri görebileceğim kadar dibime girdi. Başımı çevirmedim. Tam tersine, içimdeki öfkenin aleviyle yüzüne tükürdüm.

Scotia geri çekilmekten başka bir şey yapmadı. "Bunu bir uyan olarak say ve bu kadar cömert olduğum için şükret, seni nankör orospu," deyip ayağa kalktı ve yüzündeki tükürüğü sildi. Kızların birkaçı o an fı-sıldaşmaya başladı; ama Scotia tek bir bakışla onları susturdu ve yeniden odasına döndü.

Scotia'nın dizini yasladığı tarafım ağrırken güç bela doğruldum.

"Onu zorlamamalıydın," dedi Noelle yumuşak bir sesle. "Bunun sana bir yararı yok."

Scotia'yla bizi ayıran perdeye bakarak, "Söylediği gibi, sizden bir farkım yok," dedim. "Ama onun da bizden bir farkı yok. Benjy hakkında böyle konuşmaz!"

"Şu anda bu yüzden kendini kötü hissettiğine eminim," dedi Noelle. "Scotia gerçekten iyi biri, yemin ederim. Fakat eline, seni ele verecek bir fırsat verirsen..."

Birden yatakhanenin kapısı açıldı ve içeri elinde tüfek olan yapılı bir nöbetçi girdi. Koca vücudu kapı girişinin tamamını kapılıyordu, içeride dolaşmaya başladı. Botu ayak parmaklarımı birkaç milimetreyle sıyırmıştı. "Denetim! Ranzalarınızın yanında durun, ellerinizi başınızın üstüne koyun, hepiniz!"

Noelle, yalnızca benim kalkmama yardımcı olacak kadar oyalandıktan sonra ayağa fırladı ve hızla ranzasına doğru gitti. Diğer kızlar da ellerini başlarının üzerine kaldırmış bir halde, kendi ranzalarının yanında durdular. Kalbim hızla çarpıyordu. Yerime geçmek için zorla birkaç adım attım ve diğerlerinin duruşunu taklit etmek üzere dikkatle kollarımı kaldırırken merdivene yaslandım. Nöbetçiyle göz göze geldik ve içimi bir ürperti kapladı. Kim olduğumu bildiği için mi bakıyordu yoksa benim üzerime oynamak için mi buraya gönderilmişti? Sonunda Knox'un beni öldürmek için bir nedeni olmuş muydu yani?

Yarım düzine nöbetçi odaya doluştu ve etrafı dağıtmaya başladı. Yatakları kaldırıp, yastıkları parçaladılar. Özel eşyam pek yoktu gerçi; ama zaten nöbetçiler diğer kızların eşyalarıyla daha fazla ilgilendi. Birden çok kez kâğıt yırtılması sesi duydum ve Noelle nöbetçilerden biri yastığının altında bulunan kitabın sayfalarını yırtarken gözlerini kırptı.

Nihayetinde, koridorun biraz aşağısında bulunan sakallı nöbetçi olduğu; yerden doğruldu. Elinde çikolataya benzeyen bir şey tutarak, "Efendim," diye bağırdı. Yatağını aradığı kız arkasını döndü; ama nöbetçinin tek bakışıyla tekrar eski pozisyonunu aldı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

İlk nöbetçi kıza doğru yöneldi. *Chelsea*, diye hatırladım. Kızın adı *Chelsea*'ydi. "Kaçak mal sahibi olmanın kesinlikle yasaklandığını

biliyorsun, değil mi?" dedi iriyarı olan nöbetçi.

"Onu... onu, bir nöbetçi hediye etmişti," dedi Chelsea titreyen bir sesle. "Ben sandım ki... o bana verdiği için..."

Nöbetçi parmağını şıklattı ve çikolatayı bulan nöbetçi, paketi cebine atıp, kızın kolunu arkaya doğru bükte. "Dışarı!" dedi, midemi bulandıran, kulak tırmalayıcı tiz sesiyle. Chelsea öne doğru sendeledi, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve gözleri yaşlarla doluydu. Göz göze geldik ve o an tek gördüğüm Maya'nın göğsündeki delik oldu.

Çok aptalca olduğunu bilmeme ve Scotia'mn, beni ilk ve son kez uyarmış olmasına rağmen, önlerini kesmek için yatakların arasına geçip koridorun ortasında durdum.

"O bir çikolata," dedim. "Onu, bunun için kafese atmayacaksınız herhalde, değil mi?"

Nöbetçinin arkasındaki Noelle başını şiddetle iki yana salladı, sessizce durmam için bana yalvardı. Onu görmezden geldim. Onu da bu işe bulaştırmamak en iyisi olacaktı.

"Bu dışarıdaki bölgeden gelmiş bir madde," dedi ilk nöbetçi - bir ayıya meydan okuyup kazanabilecekmiş gibi duruyordu. "Kuralları bozarsan tutuklanırsın. Gayet net,"

Başkayer D.C gibiydi; tek fark Korumaların yerini mahkûmlar almıştı ve Başkayer'e gönderilmek yerine kafese tıkılıyordunuz. Bir çikolata için, bir portakal için... hepsi neticede aynıydı. "Bu aptal bir kural," dedim.

Nöbetçi bana doğru bir adım attı ve Chelsea'ye yaptığı gibi bana da tepeden bakmaya başladı. "Onu tutuklamamızı mı istersin?"

"Biraz nazik olmanızı ve çikolatanın yalnızca bir çikolata olduğunu anlamanızı isterim," diye ıkıştım. "Onu duydun. Bir nöbetçi vermiş. Gördüğümüz kadarıyla, bu sen olabilirsin ve bunu da yalnızca yarın geceki barbarca eğlenceniz için onu tutuklamak üzere yapmış olabilirsin."

Gözlerini kıstı ve burunlarımız birbirine değecek duruma gelene dek eğildi. "Sana şunu söyleyebilirim Lila Hart... Sana bir iyilik yapacağım. Yalnızca sen bunun haksızlık olduğunu düşünüyorsun diye onu tutuklamayacağım."

Derin bir oh çektim; gergin kaslarım biraz olsun rahatlamıştı. "Teşekkür ederim. Çok zor değilmiş,değil mi?"

"Hiç değilmiş," dedi ve doğruldu. "Onu sokağa götürün."

Kızların nefeslerini tuttuğunu hissediyordum. Derken sakallı nöbetçi Chelsea'yi koridordan ite kaka geçirdi ve kapıdan çıkarttı. Diğer nöbetçilerin hâlâ ranzaları aradığını unutarak arkalarından koştum.

Sakallı nöbetçi, Chelsea'yi sokağın ortasındaki sarı ışık huzmesinin altında zorla dizlerinin üstüne ktrd. Kız titredi ve ağzından bir hıçkırık katı. "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, sana nereden aldığımı söylerim, istediğin her şeyi anlatırım. İstedeiğin her şeyi yaparım. Lütfen..."

"Kapa eneni," dedi sakallı nöbetçi ve midesine bir tekme indirdi. ne doğru koştum; ama biri beni kolumdan yakalayıp, geri çekti.

"Aklından bile geçirme," dedi Scotia. Sesi zehir gibi içime işledi. Sakallı nöbetçi önümden geçerken ksrd.

"Scotia'yı dinlemelisin," dedi ona göz kırparak. "Kendi başının çaresine bakmayı bilir o, değil mi tatlım?"

"Ben senin tatlın değilim Williams," dedi Scotia soğuk bir ses tonuyla; ama adam hafifçe güldü.

"Bir gün fikrini değiştireceksin. Ama şimdi..." Silahını indirdi ve direkt gözlerimin içine baktı. "Belki bu, senin fikrini değiştirmene yardımcı olur Lila Hart."

Ben hareket dahi edemedim, düşünemedim, hiçbir tepki veremedim, silahını Chelsea'nin başının arkasına dayadı. Silah sesi kızın çığlığını bastırdı ve arkasında bir ölüm sessizliği bıraktı.

Kızın kanı, beyaz karı boyadı; sarı ışıkla birleşerek kahverenginin ürkütücü bir tonuna erişti. Adam soğuk bir tavırla, kızın bedenini sokağın kenarına doğru çekti ve omzuna ilştirilmiş bir alete konuştu. "Temizlik gerekiyor, Sokak 8, Blok B."

Derken nöbetçilerin yatakhaneyi terk etmeye başladığını gördüm. Scotia kulağıma eğilip, "İçeri gir," diye tısladı ve beni binanın içine doğru çekti. Karşı koyamayacak kadar uyuşmuştum. İçeri girdiğimde artık ölü olan bir kıza ait ranzaya bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştum.

Tüm gözler bana döndü. Bazıları kıpkırmızıydı, bazıları beni suçlar gibi bakıyordu. Fakat ilk kez, hiçbiri kafasını çevirmedi.

Scotia beni yatağıma ittirerek, "Kafeste olsaydı hiç şansı olmazdı," dedi. Kendimi sertçe yatağa bıraktım ve yaylar ağırlığımla tiz bir ses çıkarttı. "Anladın mı?"

Tek kelime etmeden başımı salladım ve Scotia bakışlarını diğer kızlara doğru çevirdi.

"Chelsea iyi bir insandı," dedi. "Hepiniz iyi insanlarsınız. Size Mercer'in kendisi de kaçak mal verse umurumda değil, onlara sizi öldürmek için bir neden *sunmayın*. Çünkü emin olun bu nedeni kullanırlar."

Sözleri bittikten sonra topuklarının üstünde döndü ve perdesinin arkasına doğru yol aldı. Yatakhanein öteki ucunda birkaç hıçkırık yankılandı ve ben Scotia'nın odasının girişine bakıp, diğerlerine sırtımı dönmüş bir halde yatağında uzanırken, fısıltılar kulaklarımı tırmaladı.

Nöbetçilerin dokunmadığı tek yer orasıydı.

Scotia ispiyoncuuydu.

İki saat sonra ışıklar söndüğünde bundan tam manasıyla emindim. Maya ve arkadaşlarım hiç düşünmeden ele vermişti. Ağzındaki çikolata kokusunu aldıktan sonra Chelsea'nin çikolatasını Williams'a anlattığına ve yatağını araması gerektiğini söylediğine yemin edebilirdim.

Diğerleri uykuya daldıktan, fısıltılı konuşmalar birer birer kesildikten ve odanın içi iki düzine kızın nefes alışverişleriyle dolmaya başladıktan sonra da Scotia'yı bizden ayıran perdeye bakmaya devam ettim. Diğer kızların tavırları göz önüne alındığında çelikten bir kapı da olabilirdi bu; ama benim tek düşünebildiğim bu ayrıcalığı kazanmak için en başta ne yaptığıydı.

Su götürmez gerçek şuydu: Scotia yatakhane arkadaşlarını ispiyonluyordu. Hepimizi o kadar korkutmuştu ki kimse, kafese

gönderilme korkusuyla gık çıkaramıyordum. Diğerlerinin neden birleşip sorunu çözmediğini ise bilmiyordum.

Uyumak istesem bile uyuyamıyordum. Aklım, son yirmi dört saatin korku dolu anlarını kâbus gibi bir resim gösterisi şeklinde oynatıyordu. Altı kişi... Knox bana ihanet ettiğinden beri gözümün önünde bu kadar insan ölmüştü. Benjy, Maya, Poppy, Darcy, Chelsea... Ve adını hiç öğrenmediğim biri daha...

Suçluluk ve çaresizlik içimi âdeta oyuyor; aldığım her nefesi ateşleyen intikam duygusuyla iç içe geçiyordu. Başkayer'in gerçek korku hikâyesi Daxton'ın çok keyif aldığı av değildi; o, Mercer ve diğerlerinin, mahkûmlara sunduğu çarpıtılmış umut duygusunda yatıyordu. Mantık şuydu: Arkadaşlarına ihanet et, burada sahip olduğun tek ailene ihanet et ve bir gün bizden biri olabilirsin. Bir dahaki sefere tetiği çekmene izin verebiliriz.

Verdiğim karara göre, sadece Knox'u öldürmeye-cektim. Mercerlerin de işini bitirecektim ve Scotia'mn, Williams'm ve başkalarının ölümünün üzerine kendi otoritesini kurmaya cesaret eden herkesin, her şeyin... Eğer bu insanlara yardım etmek için Başkayer'i yakıp kül etmem gerekiyorsa, bunu da yapacaktım. Dışarıdan hâlâ Lila Hart gibi görünüyor olabilirdim; ama artık Kitty Doe olma vakti gelmişti. Kim olduğumu hatırlama ve bu acımasızlıkla yüzleşebilmek için gereken cesareti kendimde bulma zamanıydı. Ve bir şekilde bu işten sağ salim çıkmalıydım.

Fakat asla, hatta Korumaların en kötü günlerinde bile, D.C.'nin sokaklarında böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Yarının bana getireceklerine karşı kendimi ne kadar hazırlamaya çalışsam da, onları daha önce yaşadığım şeylerle kıyaslayamayacağımı biliyordum. Ve bu bilinmeyen rüzgârla yüz yüze gelmek, elinde

silah olan herhangi bir huysuz nöbetçiyle karşılaşmaktan daha korkutucuydu.

Herkes uyuduktan bir saat sonra perde hışırdadı. Gözlerimi kısıtım ve karanlığın içine gizlendim. Scotia odasından çıktı, botları taş zeminde hiç ses çıkartmıyordu.

Ondan bu kadar nefret etmiyorum olsaydım hayran olacağım bir uysallıkla kapıyı açtı ve geriye dondurucu bir hava dalgası ve kar bırakarak yataktan dışarı çıktı. Hiç tereddüt etmeden kalktım, botlarımı ayaklarıma geçirdim ve bu sefer montumu almayı ihmal etmedim.

Dışarı çıktığımda, Scotia başını önüne eğmiş, ellerini cebine sokmuş bir halde bloğu yarılamıştı. Endişelenmesi gereken hiçbir şey yokmuş gibi yürüyordu. Gölgelerden yürümeye ya da her adımıyla ayaklarının altında ezilen kar ve buz kütlelerinin ses çıkartmaması için hiçbir hassasiyet göstermiyordu. Nöbetçilerin bile özel hayatına karışmayacağı kadar ayrıcalıklı bir konumdayken neden gösterecekti zaten?

Ben onunkileri duyabilirken, o da benim ayak seslerimi duyabilir diye düşünerek adımlarının ritmine ayak uydurmaya çalıştım. Scotia'nın aksine ben, gölgelerden ilerliyordum ve ortama kolaylıkla uyum sağlayabilmek için kırmızından başka bir şey giymiş olmayı diliyordum. Yolda hiçbir nöbetçiyle karşılaşmadık ve Scotia, Mercer Malikânesi'ne giden dönemeçli yolun önündeki çelik kapının önünde durduğunda bile omzunun üstünden geriye bakmadı.

Scotia beklerken ben de köşedeki binanın önünde yere çömeldim. Oradan geçen herhangi birinin görüş açısındaydım. Mercer Malikânesi yalnızca birkaç yüz metre ötedeydi. Karanlıkta bile diğer

binalarla tezat oluşturuyordu. Scotia sabırsızca ayağını yere vurdu ve otuz saniye sonra öfkeyle homurdandı. Buluşacağı kişi her kimse geç kalmıştı.

Sessiz sokaklarda başka bir çift ayak sesi yankılandı ve uzun bir silüet yoldan aşağı süzöldü. Kapının üstüne sabitlenmiş lambanın altına geldiğinde, ışık yüzünü aydınlattı. Kaşlarını kaldırdım. Bu Mercer'di.

"Geciktin," dedi Scotia rahatsız olmuş bir tavırla. "Havanın buz gibi olduğunu biliyorsun."

"Seni ısıtacak bir yol bulacağımdan eminim," dedi ve kolunu Scotia'nın beline dayadı. "Nasılsın tatlım?"

"Senin budalalar, bu gece kızlarımdan birini öldürdü." Sesindeki öfkeye rağmen kolunu adamın boynuna doladı ve vücudunu ona doğru bastırdı. "Eğer bizi yalnız bırakmalarını söylersen çok memnun olurum."

"Özür dilerim; ama bunu yapamam sevgilim," dedi Mercer ve burnunu Scotia'nın yanağına sürttü. Yüzümü ekşittim. "Eğer biri kuralları çiğnerse, elim kolum bağlanır."

"Bu saçmalık ve sen de bunun farkmdasm," dedi Scotia ve adam güldü.

"Evet, sanırım. Fakat bunu hak edecek bir şey yaptığını düşünüyorum, yapmadı mı?"

Scotia söylendi. "VWilliams onu kaçak bir malla yakaladı. Hart koca ağızını açtı ve onun tutuklanmasını engellemeye çalıştı. VWilliams da sinirini ondan çıkar-tamayacağı için Chelsea'den çıkarttı."

Mercer hoşnutsuz bir şekilde dilini çıkarttı. "Kısa süre içinde uyum sağlayacaktır."

"Bu süre zarfında ben onun bakıcılığını yapmayacağım," dedi Scotia. "Ona başka birini ver."

"Bunu maalesef yapamam tatlım," dedi Mercer ve eldivenli eliyle Scotia'nın yanağındaki karı temizledi. "Kimse onu senin gibi koruyamaz. Bu öğleden sonra yaptıklarını duydum."

Scotia ayağını yere vurdu. "Önemli bir şey değildi. Birkaç kızı başından savdım. Bu gece kafesteki kızı öldürmene gerek yoktu. Özgürlüğünü kazanmıştı."

"Tatlım, burada kimse özgürlüğünü kazanamaz." Scotia'yı öpmeye çalıştı; ama kız başını çevirdi. "İsa-bel, sevgilim, böyle yapma. Seçme şansım yoktu. Bunu sen de biliyorsun."

"Onu başka bir bölgeye gönderebilirdin," dedi Scotia. Sesinde daha önce duyulmayan bir sertlik vardı.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, ben de emir alıyorum," dedi. "Onun örnek teşkil etmesi gerekiyordu. Lila'ya saldıran herkese aynısını yapacağım. Eğer elime daha fazla kan bulaşmasını istemiyorsan, sana işini yapmanı ve onu kollamanı öneriyorum."

Scotia duyamadığım bir şey mırıldandı ve Mercer iç çekti. Akabinde kızı bırakarak, "Eğer sana bir hediye getirdiğimi söylersem işleri düzeltebilir miyim?" diye sordu. Scotia arkasını dönüp gitmek yerine kollarını önünde kavuşturarak olduğu yerde kaldı.

Mercer, eldivenlerini çıkarttı ve elini cebine sokup seçemediğim bir şey çıkarttı. Öne doğru eğilip, gözlerimi kısıtım. Bir zincirin ucunda

sarkan, küçük gümüş bir yuvarlak, lambadan yayılan ışıkla parıldadı ve ağzım açık kaldı. Kolyem... Mercer ona benim kolyemi veriyordu!

"Al bakalım," dedi ve onu boynuna geçirdi. "Bu soğuk ve yalnız gecelerde beni hatırlayabileceğin bir şey."

Öfkeden deliye dönmüştüm. O benimdi. Artık yapacağım hiçbir hamle, burada olduğumu onlara belli etmeden sonuçlanmazdı. Bu yüzden olduğum yerde kaldım. Ne de olsa Scotia'mn casus olup olmadığı hakkında herhangi bir şüphe duymuş olsam bile, onun kolyeme dokunduğunu görmek ve teşekkür için Mercer'i öptüğüne şahit olmak hepsini sonlandırmaya yetmişti.

"İçeriye geçelim/ orası sıcak," dedi Mercer. "Hannah uyuyor."

Scotia başını salladı. "Bu gece olmaz, VWilliams'm yaptıklarından sonra asla. Kızlardan birinin bana ihtiyacı olabilir."

Mercer karşı çıkacak gibi oldu; ama Scotia onu bir kez daha öptü ve susturdu. Adam rahatladı ve Scotia geri çekildiğinde bir kez daha iç çekti. "Onunla küçük bir konuşma yapmam gerekecek. Bunun bana neye mal olduğunu öğrenmesi lazım."

"Öyle yap," dedi Scotia ve elini adamın arkasına götürüp sıktı. Mide bulandırıcıydı. "Eğer kızlarımın hepsi yarını atlatırsa, geceyi seninle geçirmeyi düşüneceğim."

Son bir öpücükle birbirlerinden ayrıldılar ve Mercer kapıdan geçip malikâneye çıkan yoldan yukarı çıkmaya başladı. Scotia, adamın peşinden baktı ve Mercer karanlığın içinde tamamen kaybolduktan sonra yatakhaneye doğru yürümeye koyuldu.

Ben de, aklımdan geçen soru yağmurunu görmezden gelmeye çalışarak onun peşine takıldım. Fakat hepsini bir köşeye atamayacağım kadar çok sorum vardı. Eğer Chelsea'yi ele veren kendisiyse, neden nöbetçiler yatakhane'yi ararken bu kadar şaşırmış gibi davranmıştı? Ve neden Mercer, beni korumak için emir aldığını ima etmişti? Hartlardan ya da Bakanlar Birliği'nden kimse, benim hayatta kalmamla ilgilenmiyordu. Tabii, Daxton zamanı gelince beni avlamayı düşünmüyorsa. .. Fakat olay bundan ibaretse, neden beni direkt av bölgesine atmak yerine Bölge X'e göndermekle zaman kaybediyordu?

Knox'un birden buraya gelişinin bunlarla bir ilgisi var mıydı? Hayır, o şimdilik bir bakanın oğluydu, bakan değildi ve bu türden emirler verecek yetkisi yoktu. Buraya öldüğümü izlemeye gelmişti belki de. Beni en başından buraya atan kendisi olduğu için hayatımı kurtarmaya gelmiş olamazdı.

Düşüncelere dalmış bir halde, yatakhane'ye giden sokağa döndüm. Önünde sonunda bir yolunu bulacaktım ve o zamana kadar...

Bir el ağzımı kapattı. Sert bir ses, "Bağırırsan ölürsün," diye fısıldadı kulağıma ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Bu Scotia'ydı.

AYAZ VE UMUT

Scotia, beni gri binalardan birinin yanına doğru ittirdi, başımın arkasını tuğlalara çarptım. "Ne halt ettiğini

sanıyorsun?" diye fısıldadı sert bir ses tonuyla. Bağırmayacağıma kanaat getirmiş olmalıydı çünkü elini ağzımdan çekti.

"Chelsea'yi onlara söyleyen şendin, değil mi?" diye sordum.
"İspiyoncu sensin!"

Scotia gözlerini devirdi ve beni omzumdan tutup binanın duvarından çekti. Ona karşı koymaya çalıştım; ama ıslak botlarım soğuktan neredeyse donmuştu ve ayaklarımı hissetmiyordum.
"Kendi kendine düşünmeyi bırak Lila. Kırışıklıkların çıkacak."

Yataktan uzaklaşarak beni iki gri binanın arasındaki dar geçide doğru sürükledi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bizi öldürtemeyeceğin bir yere/" diye yanıtladı sorumu ve bir köşeden daha döndü. "Şimdi çeneni kapat ve ben senin yerine bunu yapmaya karar vermeden önce yürümeye başla."

Üzerine atlamanın denemeye değer bir şey olup olmadığını düşündüm ama sonra vazgeçtim. Çünkü yaralarım hâlâ iyileşmemişti ve dışarısı Scotia'yla kavga edip hayatta kalmaya çalışmayı bırakın, yürümek için bile çok soğuktu. Ve bulunduğumuz yer Başkayer'in geniş caddelerinden bile daha karmaşık bir labirentti. Dakikalar içinde tamamen kaybolmuş olurdum. Eğer bir nöbetçiyle karşılaşmadan yataktan dönmek istiyorsam, Scotia'nın yanında durmaktan başka çarem yoktu.

Belli belirsiz bir şekilde makine yağı gibi kokan büyük bir binanın arkasındaki dar sokakta, üzerinde hiçbir yazı bulunmayan bir kapının önünde durduk. Yemekhane... Scotia kapıyı açtı ve beni içeri itti. "Adımlarına dikkat et," dedi ve kapıyı arkamızdan sağlam bir şekilde kapattıktan sonra ışığı açtı.

Yemekhaneye inen merdivenlerin önünde duruyorduk. Kaşlarımı çattım, Scotia beni öne doğru ittirdi.

"Ne yapacaksın, beni öldürüp yarınki öğle yemeğinde servis mi edeceksin?" diye sordum.

Öfkeyle burnundan soludu. "Hadi ama, insanları beslemek bir yana, sanki millete sandviç yapacak kadar etin var da!" diye dalgasını geçti. "Şimdi, ya merdivenlerden aşağı inersin ya da seni iterim. Sen seç."

İsteksizce merdivenlerden inmeye başladım. Donmuş ayaklarıma takılıp düşmemek için her bir basamağı teker teker indim. Her nereye gidiyorsak, şu anda olmak isteyeceğim son yer orasıydı; ama korktuğumu göstermemeye gayret ettim. Ben Kitty Doe'ydum, Lila Hart değil. Ben bir korkak değildim.

Dar merdivenlerin dibinde tek bir çelik kapı vardı. Scotia arkamdan uzandı ve yanındaki klavyeye bir sayı dizini tuşladı. Kilit açıldı. Kapının kulpunu çevirip iterek, "Önden gir," dedi.

Beni neyin beklediğini bilmiyordum; ama bir grup mahkûm bulacağımı da düşünmüyordum. Hayır, yalnızca mahkûm değil, kırmızı ve turuncu tulumların arasında birkaç siyah üniforma da görmüştüm. Nöbetçiler. .. Ve her yere düzinelerce silah bırakılmıştı. Tüfekler, bıçaklar, yay ve oklar, el bombaları; değil mahkûmların sıradan bir vatandaşın elini dahi süremeyeceği şeyler...

"Neler oluyor?" dedim endişeyle ve odadaki gözler bana döndü. Çoğu benden büyüktü, yirmili ve otuzlu yaşlarındaydılar. Fakat köşede, sınava bile zar zor girecek yaşta görünen bir grup erkek çocuğu da vardı. Çürük bir masanın etrafına oturmuş yarım düzine kadar kır saçlı kadınlı-erkekli bir topluluk duruyordu. Onlardan ikisini yemekhanedeki akşam yemeğinden tanıyordum.

Scotia tepemde durarak, "Karaceketliler'in sadece dışarıda var olduğunu düşünmüyordun herhalde, değil mi?" dedi. Ağzım açık kalmış bir halde ona baktım.

"Bu Karaceketliler toplantısı mı?"

"Ben biraz önce ne dedim?" Başıyla, kapının yanındaki eski tahta kutuları işaret etti. Üzerinde, sanki biri onu oraya bırakmış ve az sonra dönecekmiş gibi öylece duran bir makineli tüfek vardı. "Otur Lila ve büyüklerin konuşmasını dinle."

Yerime oturup kalabalığa baktım. Birkaç tanesi de bana bakıyordu; ama çoğu gözlerini, odanın ortasına geçen Scotia'ya dikmişti. Neyi ya da kimi aradığımı anlamam birkaç dakikamı aldı.

Knox. Ama o burada değildi.

"İki günümüz var," dedi Scotia odanın her köşesine dağılan bir ses tonuyla. "Uğruna çalıştığımız her şey boşa çıkana kadar iki günümüz var. Eğer şifreleri alamazsak olacakları size anlatmama gerek yok. Ve biz tehlikeli bir şekilde başarısız olmaya doğru ilerliyoruz."

Nöbetçi üniformalı adamlardan biri, "İntiharı göze alsak bile, artık içeriye sızma şansımız yok," dedi. Sarı saçları upuzundu ve atkuyruğu yapılmıştı. Parmaklarıyla, yaslandığı duvarda belli

belirsiz bir ritim tutuyordu. "Bakan Creed'in oğlu, seçim yapmaya karar verdiğinden beri güvenlik arttırıldı."

Birkaç kadın huzursuzlandı ve birbirlerine baktılar. Kaşlarımı çattım. "Seçim mi?" diye sordum.

Nöbetçi kalabalığı gösterdi. "Herhangi bir şey için, kimi isterse. Çoğunlukla biraz eğlenirler, ya bir ya da iki gece kalırlar. Fakat içlerinden bazılarının çarpık zevkleri var." Kollarını indirdi ve göğsünden aşağı uzanan kırmızı yara izini gösterdi. "İyi tarafından bakılırsa, hoşuna gitmiş gibi yaparsan hayatta kalıyorsun ve bazen sana bir üniforma veriyorlar."

Dehşete kapılmış bir halde adama baktım. Knox'tan ne kadar nefret edersem edeyim, onun bu kadar acımasız olabileceğini düşünemiyordum. Fakat diğer bakanlar. ..

"Rivers, sus," dedi Scotia sert bir sesle. "Prenses, bir güne yetecek kadar gerçeklik dozunu aldı."

Haklı olmasına rağmen, "Ben, prenses değilim," dedim. Başkayer, yalnızca bir av alanı olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile oldukça kötü bir yerdi; ama daha fazla şeye tanık oldukça, Knox'un söz verdiği gibi tek bir kurşunla beni öldürmüş olmasını yeğliyordum. Şansım olduğunda, gözlerindeki yaşam kıvılcımının sönüşünü izlemek için bir nedenim daha olmuştu.

Fakat zihnimde dolaşan baş döndürücü korku girdaplarına rağmen bir şey daha açığa kavuşmuştu:

Knox'un Karaceketliler'in liderlerinden biri olduğunun farkında değillerdi. Ya da öyle bile olsa, ona güvenmiyorlardı.

"Henüz birini seçti mi?" dedi yüzünü göremediğim bir adam.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Rivers ve masmavi gözleri üzerime kilitlendi. "Kimi gözüne kestireceğini hayal dahi edemiyorum."

"Yeter," dedi Scotia bu sefer daha sert ifadeyle. "Güvenliğin arttırılmış olması, bunun imkânsız olduğu anlamına gelmiyor. *İki* günümüz var, millet. Fikir üretmeye başlayın."

Beyaz saçları örgülü, bir topuzla yukarıdan toplanmış yaşlı kadınlardan biri, "Temizlik turlarım sırasında Mercer'in çalışma odasını iyice aradım," dedi. "Eğer şifreler oraya saklandıysa kilit altına alınmıştır."

"Olabilir ama gözlerin de bok gibi görüyor," dedi Scotia. Yaşlı kadın koltuğuna gömüldü, bakışlarını yana çevirdi ve yamuk yumuk ellerini kıvırdı. "Her şeyi kendi başıma yapamam ya."

"Eğer herkese böyle davranırsan, önünde sonunda öyle yapmak zorunda kalacaksın," dedim kendimi tutamayarak. Scotia yavaşça bana doğru döndü.

"Eğer yardım etmeye bu kadar istekliysen, Mer-cerlerin teklifini kabul etmeye ne dersin?" dedi. "İşe yaramazın teki değildir."

Birden ritim tutmayı bırakarak, "Ne teklifi?" diye sordu Rivers. Bir kez daha, odadaki bütün gözler bana döndü.

"Ona Mercer Malikânesi'nde misafir olarak kalmasını teklif ettiler," dedi Scotia.

"Mercer bunu sana, dilini boğazına doğru soktuktan önce mi yoksa sonra mı söyledi?" diye sordum.

Mercer'le olan ilişkisi odadaki kimseyi şaşırtmışa benzemiyordu. Scotia omuz silkti. "Fark eder mi? Eğer şifreleri iki gün içinde ele geçiremezsek..."

"Ne şifrelerini?" diye sordum. "Neden bahsediyorsunuz?"

Ölüm sessizliği... Birkaç mahkûm birbirlerine endişe içinde baktılar ve Rivers iç çekip başını duvara dayadı. Bu sırada Scotia gözlerini kıstı. "Oyun oynayacak durumda değilim."

"Ben de öyle," diye çıktım. "Eğer ortada bir tezgâh ya da komplo varsa bile ben farkında değilim."

"Nasıl olmazsın?" dedi Scotia ve onunla tanıştığımdan beri ilk defa sersemlemiş ve şaşırmış görünüyordu. "Sen bu yüzden buraya gelmedin mi? Planın yürüdüğünden emin olmak için?"

"Daxton çalışma odasında hırsızlık yaptığımı öğrendiği için beni buraya gönderdi, bir plan yüzünden değil." Fakat ben bunu söylerken bütün parçalar yerine oturdu. Sampson ve diğerlerinin başından beri kurduğu şey buydu. "Şifre neresi için?"

Scotia kaşlarını çattı. "Eğer büyükler sana söyle-mediye..."

"Merkez cephanelik için," dedi Rivers. Scotia ona uyarır gibi bir bakış attı.

"Rivers..."

"Onunla yatıyorsun ve hâlâ şifreleri alamadın," dedi. "Bu kız son şansımız olabilir."

Scotia derin bir nefes alıp, gözlerini bana dikti. Başımı çevirmeyi reddettim ve sonunda kibarca selam verip yana çekildi ve Rivers'm odanın ortasına geçmesine izin verdi. Rivers, onun yerine geçti ve direkt bana döndü.

"Karaceketliler'in silaha ihtiyacı var ve neredeyse ülkenin üçte bir cephaneliği burada, Başkayer'de tutuluyor," dedi. "Mercerler sadece bölgelerin kontrolünü sağlamıyor. Ayrıca cephaneliği de koruyorlar. İçeri girmek, Mercerleri devre dışı bırakmak ve isyanı silahlandırmak için o şifrelere ihtiyacımız var."

Söylediklerinin önemini idrak ettim. Başım döndü. Karaceketliler herkesi serbest bırakacaktı. Binlerce eski mahkûm onlara itaat edecekti, Amerika'nın üçte bir cephaneliği onların kullanımına geçecekti. Bütün bunlar Korumalara ve Daxton'ın sahip olduğu orduya karşı gelmeye yetebilirdi.

İlk baskındaki başarısızlığın ardında Knox'un olduğunu söylemişti, peki Knox neden buradaydı? İkinciye durdurmak için mi? Daxton beni bu yüzden mi öldürmemişti? Knox'un buraya gelmek ve şüphe uyandırmadan seçim için kullanacağı bir mazeret mi olacaktım?

"Ona güvenemezsiniz," diye kaçtı ağızımdan. "Knox Creed'e... ne yaparsanız yapın ona güvenmeyin."

Scotia benimle alay edercesine konuştu. "Neden güvenelim ki? O, onlardan biri."

Evet, öyleydi. Dikkatsizce odaya saçılmış silahlara baktım.

"Başlamak için burada yeterince silah yok mu?"

"Baskayer'de Bölge X gibi yüzlerce bölge var," dedi Scotia.

"Nöbetçiler bile kaç tane olduğunu bilmiyorlar. Silahlar,

yemekhaneyi birkaç gün tutacak kadar yetebilir, ama devlere karşı gelen karıncalar gibi de olabiliriz."

"Başarmak için bir şansımız varsa, o şifrelere ihtiyacımız olacaktır," dedi Rivers. "Sadece bizim değil, tüm operasyonun. Hatta bütün isyanın... Eğer Mercer-ler sana evlerinde bir yer sundularsa..."

Scotia kollarını önünde birleştirmiş bir halde bana bakarak, "Knox Creed onun nişanlısı," dedi. "Şifrelerin nerede saklandığını biliyor olabilir."

"Nişanlımdı," dedim "ve o bunu biliyorsa bile, söyleyeceği son kişi benim. Bunun bir anlamı yok."

Scotia kaşlarını çattı. "Bugün senin canını kurtardım. En azından bana olan borcunu ödemek için bunu deneyebilirsin."

"Senden bunu istememiştim," diye çıktım. "Ve sana hiçbir şey borçlu değilim. Knox Creed bana, senin Mercer'i öperek öğrenemeyeceğin hiçbir şeyi anlatmayacaktır. Anlatsa bile, ağzından çıkan hiçbir söze güvenemezsiniz. Benim... benim en yakın arkadaşımı, Benjy'i koruyacağına söz vermişti ama o öldü. Ben Başkayer'e gönderilmeden beni öldüreceğini de söylemişti; ama buradayım. Artık ölüm onun için en iyisi ve benim ona bir kurşun borcum var."

"Eğer bırak kıdemli bir memuru, bir nöbetçiye karşı el kaldırırsan, saniyeler içinde ölürsün," dedi Rivers sessizce.

"Güzel." Yumruğumu sıktım. "Buna değecek. Knox Creed bir casus ve o en yakın arkadaşımı öldürmekle kalmadı, son baskını da sabote etti. Planladığınız her şeyi biliyor ve sizi temin ederim ki buraya sizi

durdurmaya geldi. Onu öldürmeme izin verseniz iyi olur. Hepimize bir iyilik yapmış olursunuz."

Kalabalığın içinden hafif mırıldanmalar yükselmeye başladı; ama Scotia elini kaldırınca herkes sustu. "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu tekinsiz bir tavırla. "Pekâlâ."

Hiçbir uyarıda bulunmadan montunun cebinden bir tabanca çıkarttı ve bana doğrulttu.

Dan.

İçgüdüsel olarak anında eğildim. Beton zemine düşüp makineli tüfeğe ve diğer birkaç kutuya çarptığımda, başımın yanındaki alçı duvar çoktan parçalanmış ve saçımda beyaz tozlar bırakmıştı.

Kalbim küt küt atıyordu; aklımdan beyaz ve kırmızı renkli görüntüler geçip beni kör ederken vücuduma adrenalin pompalanıyordu. Her parçam alev almış gibiydi ve kaslarım gergin bir halde, Scotia bunu bir daha denerse koşmaya hazır bir vaziyetteydi. Ona karşı kullanabilecek bir şey bulmak için etrafıma bakındım ve parmaklarım makineli tüfeğin etrafına dolandı. Nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu; fakat kavgayı karşı koymadan kaybedersem halim dumandı.

Scotia güldü. Bu, kâbus gibi karanlık ve keyifsiz bir gülüştü. İrkildim. "Onunla ne yapacaksın prenses? Beni mi vuracaksın? Sana kullanma kılavuzunu versem ve kırmızıyla işaretlesem bile güvenlik kilidini bulamazsın."

Yine de silahı göğsüme yapıştırdım. Hiç yoktan iyiydi.

Bir hışımla hareket etti ve tabancasını montunun cebine koyduğunu görebildim. "Ölmek istediğini sanıyor olabilirsin prenses; ama sen de en az bizim kadar yaşamak istiyorsun."

"Sen delisin," dedim. Sesimde biraz önce yaşadığım paniğin izleri vardı.

"*Sen* delisin." O avcıymış ve ben de avmışım gibi üzerime doğru yürüdü. "Burada her gün kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Binlerce değilse de yüzler-cesi. Onlardan kaç tanesinin senin yerine geçmek ve her şeyi durduracak şansa sahip olmak için birini öldüreceğini biliyor musun peki? İnan bana her biri..."

Zar zor ayakta durarak, "O halde bırak da onlar yapsın," diye çıktım. Makineli tüfek yere düştü ve ürperdim. Ancak tüfek sorunsuz bir şekilde betona çarpmıştı. "En azından daha iyi bir şansları olur."

Scotia, uzun bir süre buzdan yapılmış gibi sessiz, hareketsiz ve donuk kaldı. "Haklısın," dedi sonunda. "Büyük ihtimalle öyle. Ve baskına bu kadar yaklaşmışken ihtiyacımız, olan son şey başka bir sorumluluk olur. Sensiz de gayet iyiyiz."

"Ve öyle olmanız gerekiyor," diye çıktım. "Çünkü benim işim bitti."

Toplantının geri kalanında köşede durup donmakta olan bedenime sarıldım ve hissettiğim kadar yorgun değilmişim gibi görünmeye çalıştım. Başka kimse şifreleri Knox'a sormam için beni ikna etmeye çalışmadı; fakat arada birilerinin bana baktığını yakaladım. Hepsi hemen gözlerini çeviriyordu, uzun sarı saçlı nöbetçi hariç. Rivers...

Scotia yarın geceki buluşmanın emir listesini bağırırken göz göze geldik. Konuşulanları yarım yamalak dinliyor; ellerimi Knox'un

boynuna dolayıp onu boğmanın nasıl bir his olabileceğine dair hayaller kurarak kafamı dağıtıyordum. Gelgelelim Rivers'm mavi gözlerini ıskalamak mümkün değildi. Gözleri okyanus rengindeydi, tıpkı benimkiler gibi...

Bakışlarına karşılık verdim ve o da yakalandığına hiç utanmamış bir halde beni izlemeye devam etti. Yüz ifadesinde anlamlandıramadığım bir sorgu hali vardı ve Scotia toplantıyı bitirir bitirmez, yanıma gelmek için odanın bu tarafına geçti.

"Knox'dan doğrudan yardım istemek zorunda değilsin," dedi ve ona bakıp gözlerimi kırıştırdım.

"Kulakların mı çalışmıyor yoksa *hayır* kelimesini mi anlamıyorsun?"

Yalnızca benim onu duyabilmem için eğilerek, "Seni tehdit etmeye ya da yardım etmen için ikna etmeye çalışmıyorum," dedi. "Fakat sana yaptıkları yüzünden bu Knox denen piçin peşine düşmek istiyorsan, yapman gereken en iyi şey, onun olmasını istemediği şeyi gerçekleştirmek olmaz mıydı?"

Ona dik dik baktım ve o da dikleşip yanağımı hafifçe okşadı.

"Eğer senin için kaçak bir şeyler getirmemi istersen tek yapman gereken istemek," diye ekledi. "İlk tur benden."

Son cümlesinin ardından kapıdan çıkan diğerlerinin arasına karıştı ve "İkişer ve üçer, unutmayın! Eğer yasaktan sonra dışarıda yakalanırsanız olan size olur, bize değil!" diye bağırdı.

Derken Scotia bana doğru yürüdü ve dirseğimi tuttu. "Eğer bu toplantıyla ilgili birine bir şey söyleyecek olursan, kendini yarın akşam kafeste bulursun," dedi. "Lütfen dene... Ve gör."

"Kimseye söylemeyeceğim," dedim dikkatlice. "Aptal değilim."

"Tabii bana ayak da yapabilirsin," dedi ve ardından beni dar merdivenlerden çıkartıp dondurucu sokağa götürdü.

Kalabalık hemen dağıldı ve Scotia'yla yatakhaneye giden yolculuğumuzda baş başa kaldık. Scotia yolun açık olduğundan emin oluncaya dek karanlığa karışmak ve köşelerde gizlenmek konusunda hayli ustaca hareket etti. Sokaklar terk edilmişti. Acaba nöbetçiler soğuk yüzünden mi kaçmışlardı? Yoksa Scotia onları da mı haklamıştı?

Yatakhaneye yarım blok kala, "Kolyemi geri istiyorum," diye fısıldadım. Scotia öfkeyle soludu .ve nefesi dondurucu havada kendini belli etti.

"Ve ben de cephaneliğin şifresini istiyorum. Hepimiz istediğimiz an istediğimiz şeyi elde edemiyoruz, prenses."

"Onu bana bir arkadaşım verdi," dedim. "Yakın bir arkadaşım."

"Öyle mi?" Bana baktı. Koyu renk gözlerini kısmıştı. "Komik, bana da yakın bir arkadaşım verdi."

Sesindeki imayı anlamıştım. "Mercer onu benden çaldı. O benim."

"Geri mi istiyorsun? O halde bana cephaneliğin şifrelerini bul."

"Hayır."

"O halde kolye benimdir, değil mi?"

Ellerimi sıktım. "Senin için hiçbir değeri yok ama."

"Belki otuz saniye önce yoktu ama şimdi değeri büyük." Yolun ortasında durup bana baktı. "Neden bize yardım etmeyi reddettiğini bilmiyorum; ama yaptığın konuşmaları biliyorum. Geçmişteki isyan için yaptıklarını biliyorum ve sırf buraya düştüğün için hepsine kızdığını anlıyorum; fakat insanların morallerini ne kadar düşürdüğünün farkında mısın?"

"Kolyeyi bana ver!" dedim onu duymazdan gelerek. Sanki hiçbir şey söylememişim gibi konuşmaya devam etti.

"İçeriye soktukları kayıtları dinledim. New York'ta yaptığın konuşma... Buradaki insanların en az yarısının, hayatlarını tehlikeye atarak bize katılmasının sebebi sensin."

Onların aptal olduğunu söylemek için ağzımı açtım; ama sonra sustum. New York'taki konuşma...

Yalandan ölmeden önce Lila'nın yaptığı konuşma değildi. Benim konuşmamdı.

"Bu insanlar için ilham kaynağısın. Senin burada, bizim bölgemizde olman, onlara umut verdi. Bu akşamki toplantıya katılmak için her zamankinden daha fazla kişi kışını tehlikeye attı; sırf sen burada olabilirsin diye. Ve senin bize yardım etmeye gelmediğini öğrendiler. .." Scotia pişmanlıkla başını salladı. "Ve sen özgür kalabilmek için sahip olduğumuz şansı mahvettin."

"Hâlâ hayatta olmamın sebebi, Knox'un beni size karşı kullanabilmesidir," dedim. Sesim soğuktan ve öfkeden ötürü titriyordu. "Eğer ona şifreleri soracak olursam, öğrenme ihtimaliniz kalmaz."

"O halde sorma," dedi. "Mercerlerde kal. Onlar uyurken evi ara. Ne yaptığın umurumda bile değil; ama eğer prenesten fazlası olduğunu kanıtlamak istiyorsan, tüm isyan başarısızlığa uğramadan önce bize yardım etmek için iki günün var. Eğer o şifreleri alabilirsek kazanmak için gerçek bir şansımız olabilir. Fakat alamazsak yalnızca biz öldüğümüzle kalmayız, nesiller boyunca kimse ailene karşı tek bir parmak kaldırmaya bile cesaret edemez." Burunlarımız birbirine değecek kadar birbirine yakındı. "Bizim bir lidere ihtiyacımız var, Lila. Sen bu lider olabilirsin. Milyonlarca hayatı iyiye götürebilirsin. Tek yapman gereken bunu deneyecek kadar önemsemek."

Soğuk kemiklerime işler ve akciğeri buza döndürürken hiç hareket etmeden öylece kaldım. Önemsemeye çalışmışım aslında. Ama bunun sonucunda elime geçen tek şey Başkayer'e tek yön bile ve Benjy'nin ölümünü en önden izlemek olmuştu. Artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve nerede olduğumun bir önemi yoktu: Başkayer, ormandaki kulübe... Hayatım şimdikinden daha soğuk, boş ve değersiz olmayacaktı.

"İsyan başarıya ulaşsa da, başarısız da olsa benimle hiçbir alakası olmayacak," dedim. "Ve ben, koruduğunu iddia ettiği insanları ele veren birine yardımcı olmayacağım. Sen ve Daxton Hart arasındaki tek fark, onun bütün ülkeyi arkasına alması. Ve seninse, yalnızca senin için bir şeyler yapabildikleri sürece onları umursadığının dahi farkında olmayan birkaç düzine destekçiye sahip olman." Geri çekildim. "Kolye sende kalsın. Umarım ona her baktığında Maya'mn, Poppy'nin ve Chelsea'nin yüzünü görürsün. Ve umarım onların ölmesinin tek sebebinin, senin Mercer'e sadakatini göstermek için onları ele vermen olduğunu hatırlarsın."

Arkamı döndüm ve yatakhaneye gitmek üzere sokakta ilerlemeye başladım. Bunu yapamazdım, umutlarımın bir kez daha yıkılışına

şahit olmak için mi umutlanacaktım? Yatağıma girip ince örtümün altında kıvrılsam bile beynim planlar ve olasılıklarla çalışmaya devam ediyor; beni gözlerimi karanlığa dikerek, son bir hamle yapıp yapmamaya dair düşünmeye itiyordu.

AVLANMAK

Sabah zili gün doğumunda çaldı ve büyüdüğüm grup evinin aksine, kızların hiçbirisi homurdanmadı ya da yataktan kalkıp ortak banyoya doğru

ilerlerken kendi kendine söylenmedi. Onlar rutinleşmiş işlerini hallederek birbirleriyle fısıldaşıp, benimle göz göze gelmemek için ellerinden gelen her şeyi yaparken, ben de mecburen onlara katıldım. Yalnızca Noelle hafifçe kolumu sıkıp arkadaşça gülümseyerek bana selam verdi.

Yatakhane tanıdık bir sesle inlediğinde dişlerimi fırçalıyordum. "Sıraya geç!"

VWilliams, önceki gece Chelsea'yi öldüren nöbetçi... Neredeyse diş fırçamı yere düşürüyordum. Ağzım diş macunuyla dolu bir halde, "Sıra mı?" dedim. "Ne için?"

Noelle bembeyaz kesildi. "Bunu hiçbirimiz bilemeyiz," dedi titreyen ses tonuyla. "İstedikleri kadar seçerler. Bir kere seçildin mi, geri dönemezsin."

Onların kim olduğunu sormaya kalkışacaktım ki o ve diğer kızlar, aceleyle yatakhaneye geri girdiler ve ben de ağzımı silip onları takip ettim. Önceki gece gibi, herkes kendi ranzasının önünde durdu; ellerini iki yanlarına sarkıtıp dümdüz ileri bakıyorlardı. Scotia bile,

bacaklarını açmış, ellerini arkasında birleştirmiş olarak perdesinin önünde duruyordu. Göz göze geldik ve soğuk bakışları balna, bu sabah başka bir kızı daha öldürtürsem, sıradakinin ben olacağını söylüyordu.

Kendi ranzamın önüne geçerken kalbim hızla çarpmaya başladı. VWilliams kapıyı açtı ve bir grup nöbetçi daha ona katıldı. Küçük yerde kalabalık yaratmışlardı. VWilliams, bakışlarını bana döndürdü ve sırtıttı. Ben de geri çekilmeyi reddederek ona baktım.

Bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Diğer kızlar endişeyle kıvranıyorlardı. Bazıları yüzleri görünmesin diye saçlarını önüne atmıştı. Noelle'e baktım. Sanki onu görmelerini istiyormuş gibi çenesini kaldırmıştı.

Yarım dakika daha geçti. Ön kapıya uzanan merdivenlerde bot sesleri yankılandı ve Mercer yatakhaneye girdi. Hepimize tepeden bakarak teker teker yüzlerimizi inceledi; gözleri hep benim üzerimde takıldı. Gülümsemesi beni şaşırtmıştı. Ona karşılık vermedim.

"Buradaki seçeneği beğeneceğini düşünüyorum," dedi Mercer. İlk başka VWilliams'la konuştuğunu sandım ama bir saniye sonra merdivenlerden yükselen ayak seslerinin ardından Knox, siyah yün montunun üstündeki kar taneleriyle kapıdan içeri girdi.

Tüm vücudum gerildi. İçimde bir öfke alevlendi, tüm benliğimi yakıp kavurdu ve hareketsiz kalmak hiç kolay olmadı. Koridorun başında duran Knox'la aramızda bir kol boyundan daha kısa bir mesafe vardı. Yüzünde çıkmakta olan sakalları seçebilecek kadar yakındım ona. Sabunun kokusunu alabileceğim kadar yakındım.

Ona uzanıp, içerideki bütün nöbetçiler beni kurşun yağmuruna tutmadan önce boynunu sıkacak kadar yakındım...

Parmaklarım kasıldı. Başarabileceğimi bilsem buna değerdi ama bedenimin üst kısmı Knox'un ki kadar güçlü değildi. Ayrıca vücudum bir önceki günden beri ağrıyordu ve ezikler içindeydi. Ama bir gün onu öldürürsem, onunla baş başa olmayı isterdim.

"Güzel parçalar," dedi Knox sessizce. Tüm kızlara tek tek bakarak koridorda ilerledi. "Güçlüler mi?"

"Başkayer'in en güçlüleri," dedi Mercer. "Ayrıca hızlı koşuyorlar diye düşünüyorum. İstedğin meydan okumaya uygunlar."

Midem bulandı. Eğer önceki gün bir şeyler yemiş olsaydım şüphesiz Mercer'in ayakkabılarına çıkartmış olacaktım.

Knox ava çıkıyordu.

Kızıl saçlı kızın omzuna dokunarak, "Bu," dedi. "Ve bu."

Yanındaki siyahi kız tuhaf bir boğulma sesi çıkarttı ve ben de yalnızca daha fazla kişinin ölmesine neden olacak bir şey söylememek için dilimi ısırdım.

Knox keyifle koridorda bana doğru ilerlerken "Sanırım bir tane daha," dedi ve odanın benim tarafımda kalan kızlarını incelemeye başladı. Sonuncu ben olacaktım.

Kendimi rahatlamaya ve olacakları kabul etmeye zorladım. Bu bina *öylesine* seçilmemişti; Knox buraya sadece bir kişi için gelmişti. Benim için... Sonunda beni böyle öldürecekti.

Denemesine izin verecektim. Çünkü eğer ben gideceksem, onu da yanımda götürecektim.

Knox, tam da düşündüğüm gibi benim önümde durdu, göz göze geldik. Ama gözlerinde tanıdık hiçbir şey göremedim; yaşananlara dair pişmanlık bir yana, birbirimizi tanıdığımızıza dair hiçbir belirti dahi yoktu.

Bir anlığına onun da maskelendiğini düşündüm. Eğer Knox'un Karaceketliler'deki görevini öğrendiyse, Daxton'dan da bu beklenirdi. İsyanı böylece *taze* bir kan kazandırmış olurdu. Ve bu, Knox'un neden bana verdiği tek sözü de tutmak istemediğini açıklardı.

Sonra dudakları, kimsenin taklit edemeyeceği gizemli bir gülümseyişle kıvrıldı. Daha önce bana, doğru bir şey yaptığımı bildiren gülümseyişti bu. Şimdi gördüğümse alaycı bir sırıtiştan ibaretti.

Sanki benimle konuşacakmış gibi dudaklarını açtı; ama sonra kayıtsız bir tavırla "Bu," dedi.

Umdüğümün aksine hiç de sakin olmayan bir tavırla elini kaldırdı. Bense dişlerimi kıracakmış gibi kendimi geri çektim ve gözlerimi sımsıkı kapadım.

Fakat bana dokunmadı bile.

Yanımdaki kız hıçkırır gibi inledi. Gözlerimi açtığımda Knox'un elleri onun omzundaydı, benim değil.

"Siz üçünüz, benimle gelin," diye bağırdı VWilliams. "Geri kalanlar, işlerinin başına."

Knox geri çekildi ve arkasını dönene kadar gözlerini üzerimden çekmedi. Üç kız nöbetçilere katılmak için koridordan geçerken odayı bir sessizlik kapladı. Kızlardan ikisi ağlıyordu; ama üçüncüsü, *bunların hepsi senin suçun*, der gibi bana bakıyordu.

Ama yanılıyordu.

Onları daha fazla izleyemedim. Bu, kazanmamın mümkün olmadığı, hileli oyunlardan biriydi ve Knox bana işkence yapmaya devam ettikçe, boğazını parçalayıp onu kurtlara atmayı daha çok istiyordum.

Adamlar çıkarken verandada birkaç adım daha yankılandı ve bizi geldikleri zamankinden üç kişi az bıraktılar. Ben hareket etmeye fırsat bulamadan, Scotia yanındaki duvarı yumrukladı ve tüm yatakhaneyi âdeta salladı.

"Onu duydunuz," diye bağırdı. "Hemen yemekhaneye ve eğer içinizden biri işe geç kalırsa sorguya çekilmeye hazır olsun!"

Kızlar montlarını aldı ye dışarı çıkmaya hazırlandı. Ben de kendi montumu giyerken biri dirseğimi tuttu. Başımı kaldırdığımda gözleri dolu dolu bakan Noelle'i gördüm.

"Seni seçeceğini sândım," diye fısıldadı.

"Ben de." Herkesin bize bakışından anladığım kadarıyla böyle düşünen yalnızca ikimiz değildik. Öylesine sarsılmış ve sinirliydim ki hâlâ ıslak olduklarını umursaya tenezzül etmeden botlarımı giydim. "Özür dilerim."

"Ne için?" diye sordu. "Bu senin suçun değildi."

Evet, öyleydi ve insanların yalnızca iyi taraflarını görebilen Noelle'i ikna etmeye çalışmak faydasızdı. "Her zaman böyle midir? Sabah yirmi kızla uyanırsın ve öğle vaktine kadar sayı on beş kişiye mi düşer?"

"Akşam yemeğinde yirmi kişi oluruz," dedi Scotia perdenin ardından. "İkiniz de dışarı çıkm."

Akabinde Noelle'le karlı sokağa çıktık. Güneş, bulutların arkasında kalmıştı ve yemekhaneye giden yolda üzerimize zayıf ışığı düşüyordu. Diğerleri de bize katıldı. Derken Noelle koluma girdi. İlk anda beni rahatlatmak istediğini düşündüm; ama sonra kolunu göğsüme doladı ve o an işlerin düşündüğüm gibi olmadığını anladım: Aslında ben onun can simidiydim.

Yemekhane, yatakhanelen biraz daha sıcaktı. Noelle'le birlikte, diğerlerinin yanında sıradaydık; mutfaktaki fırın ve tavalardan bize ulaşan hafif sıcaklık tenime nüfuz ediyordu. Bir kadın, uçuk renkte krep ve pörsümüş pastırma servis ederken, botlarımın altında duran, hayatımda hiç görmediğim kadar silahla donatılmış odayı aklıma getirmemeye çalıştım. Eğer o el bombalarından biri patlayacak olursa, hepimiz ölürdük. Tabii henüz ölmediyse...

Noelle, plastik bardaktaki seyrek taneli portakal suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Oyuncak ev daha sıcak," dedi.

Ellerimi birbirine sürter ve parmak uçlarımı yemek yiyebilecek ısıya getirmek için nefesimle ısıtmaya çalışırken, "Oyuncak ev mi?" diye sordum.

"Çalıştığımız yer," dedi. "Sanırım orası da teknik olarak pek sıcak değil; ama giydiğimiz tulumlar bizi sıcak tutuyor."

Sonunda kahvaltı etmeye başladığımda, aklımdaki tüm sorular dudaklarımın ucunda bitiverdi. Kreplerin tadı macun gibiydi, pastırma fazla tuzluydu; ama nihayetinde yemek yemektir ve ben daha kötülerini de yemiştim.

Yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik ve başka bir zil daha çaldığında Noelle ayağa fırladı ve beni dışarı çıkarttı. Turuncu ve kırmızı üniformalı kadınlar ve erkekler, binalara giriyor ve geride sadece sokakların gri rengi kalıyordu.

"Buradan," dedi Noelle ve önceki günden tanıdığım üç katlı büyük bir binanın önünde durduk. Boyutuna rağmen, görebildiğim kadarıyla giriş tek bir kapıdan sağlanıyordu. Hiç penceresi yoktu ve içeride ne olacağına dair ipucu sunan tek şey, ince beyaz bir dumanın çıktığı bacaydı:

Kapının arkasında metal kilidi olan başka bir kapı daha vardı ve Noelle kapıyı açtığında, gri ve karanlık renklerdeki aynı iç mekânı göreceğimi umarak içeri baktım. Tersine parlak beyaz renkli bir salonla karşılaştım. Bir kadın, masanın arkasında oturmuş ekrandan bir şeyler okuyordu. Tuhaf bir şekilde tanıdık görünüyordu; onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalıştım. Ancak beynim, bedenimin geri kalanı gibi uyuşmuştu.

"Noelle, tatlım," dedi kadın sıcak bir ses tonuyla. "Geç kaldın."

"Özür dilerim," dedi Noelle yanakları kızararak. "Lila'ya etrafı göstermem gerekiyordu."

Kadının bakışları bana döndü ve gözleri açıldı. "Ah, Lila! Evet, evet, tabii. Seninle tanışmak ne hoş." Birden onu nereden tanıdığımı hatırladım. Önceki gece düzenlenen toplantıda kalabalığın içindeydi. İki kere bana baktığını yakalamıştım.

"Benimle çalışabilir mi?" diye sordu Noelle umutla. "Maya artık..."

"Tabii, tabii," dedi kadın ve ekrana bir şeyler yazdı. "Ona etrafı gezdirmek ister misin tatlım?"

Noelle, kolu hâlâ vücuduma dolanmış bir halde, beni, öncekilerden daha ağır gibi görünen üçüncü bir kapıdan geçirdi. Ancak kapı dokunuşuyla açıldı ve uzun bir koridora girdik. İçerisi, önceki salon kadar aydınlıktı ve beni tedirgin eden steril bir havası vardı.

"Nedir burası?" diye sordum. "Neden buraya oyuncak ev diyorsunuz?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum, herkes öyle söylüyor. Haydi, buradan geçeceğiz."

Üzerinde okuyamadığım uzun bir kelime yazılı olan kapıdan içeri girdik. Kapının arkasında bugüne kadar gördüğüm en tuhaf oda vardı. İki yanımızdaki duvarlar sıradan katı malzemeden yapılmıştı; ama tam karşımızda duran şeffaf plastiktendi. Duvarın diğer tarafına geçmenin tek yolu, ortasındaki ince yarıktı. Arkada tuhaf bir tünel oluşturan birkaç katman daha plastik vardı.

Çoktan montunu çıkarıp, tulumunun fermuarını çözmeye çalışan Noelle, "Soyunman gerek," dedi. Soldaki duvarda yarım düzine kilitli dolap duruyordu. Noelle'in işaret ettiğini açtım.

Grup evinde büyüdüğüm için çıplaklıktan utanmıyordum; ama bu kadar az tanıdığım birinin karşısında soyunmak beni epey geriyordu. Noelle bunun farkında değil gibiydi ya da çıplaklığın utanılacak bir şey olduğundan haberi yoktu. İkimiz de soyunup kirli tulumlarımızı dolaplara tıktırdıktan sonra Noelle beni plastik duvara doğru götürdü.

"Haydi," dedi. "Burası arınma çemberi. Yalnızca sesi biraz yüksektir ama canını yakmaz."

Bu açıklama beynimde çınlamaya devam ederken, dar plastikten içeri girdim ve plastik derime sürtündükçe yüzümü buruşturdum. Tamamen içeri girdikten sonra yarık kendi kendine kapanır gibi oldu ve başımın üstündeki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

"Noelle, ne..." Sözümü bitiremeden havasız çemberin içini yoğun bir buhar kapladı ve önümü göremeyeceğim şekilde beni de içine aldı. İçgüdüsel olarak nefesimi tuttum, tenim de karıncalanmaya başlamıştı.

Fakat buhar geldiği hızla kayboldu. Ensemdeki X sızladı; ama onun dışında canım hiç yanmadı. Ellerime baktım. Geçen günlerin tırnaklarımda bıraktığı kirler gitmişti ve tenim, Hartlarm beni maskeleyişini öğrendiğim günkü kadar el değmemiş görünüyordu.

"Benim sıram/' dedi Noelle heyecanla ve başını plastiğin içine soktu. "Bir sonraki çembere git ve üzerine bir tulum giy. Hemen geliyorum."

Diğer bölgeye açılan yarıktan geçtim. Bu seferkinde plastikten tulumlar, ayakkabılar ve maskeler vardı. Kaşlarımı çatarak girişe en yakın olanı üzerime geçirdim. Tulumun fermuarını çekmeyi bitirdiğim anda Noelle, benim hissettiğim kadar temiz görünerek içeri adım attı. "Bravo sana, kendi başına giymişsin bile," dedi ve hızla diğer tulumu giydi. "Şapkayı başına böyle geçireceksin, tek bir saç telinin bile dışarıda kalmadığına emin ol yoksa seni azarlarlar. Sonra ayakkabılarını ve maskeni giy."

İkimiz de tamamen giyindikten sonra, kendimi zehirli atık fıçısına atlayacakmış gibi hissediyordum. Fakat en azından Noelle sıcaklık

konusunda haklı çıkmıştı. Başkayer'e geldiğimden beri hiç bu kadar ısmmamıştım.

"Bütün bunlar ne için?" diye sordum.

"Hiçbir yeri kirletmeyelim diye," dedi. "Haydi, zaten geç kaldık."

Noelle son plastik parçasının içinden geçerken duraksadım. Bu seferki renkliydi ve diğer tarafa geçene kadar arkada ne olduğunu göstermiyordu. Kalbim hızla çarptı. Eğer Noelle bunu her gün yapıyorsa, sorun yok demekti. Başıma bir şey gelemeyecekti.

Hayatta kalma içgüdümü ne zaman canlandırdığımı anlayamadan plastiğin diğer tarafına geçtim. Akabinde durdum. Burası beyaz, basit bir odaydı ve beklentilerimin tamamen dışındaydı. Birkaç rafın üstüne, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş kutuların haricinde neredeyse boş sayılırdı. Ve üzerinde bizimkine benzeyen tulumu olan bir nöbetçi vardı. Tamamen plastikten yapılmış ince bir sopa tutuyordu. Duvarın ortasında, bizi arka taraftaki şeyden ayıran plastik ba-riyerli bir pencere bulunuyor ve kutu yığının hemen yanında taşıyıcı bandın bâşlangıcı duruyordu.

Fakat en tuhafı, odanın ortasındaki plastik taburede oturan, kıyafeti bizimle aynı olan erkek çocuğuydu. Ancak onun yüzünde maske yoktu ve geriye atılmış şapkası, kel kafasını ortaya çıkartıyordu.

"Günaydın Teddy," dedi Noelle neşeyle. Çocuk ona yanıt vermedi. Kaşlarımı çattım. Noelle'in sesi maskesinin ardından geliyordu; ama bana bakmıyorken bile ne dediğini anlamıştım

"Merhaba," dedim. "Ben Lila."

Teddy, bana da cevap vermedi. Noelle'e tedirgin bir bakış attım ama o rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bunun yerine kutuların arasında bir şeyler çıkartıyor, birkaçını taşıyıcı bandın yanındaki beyaz masanın üstüne koyuyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum sessizce.

"Yanlış mı? Neyi yanlış yaptığını düşünüyorsun?"

"Ben..." Duraksadım ve bakışlarımı Teddy'ye çevirdim.

"Ah!" diye kıkırdadı Noelle. "Önemli değil. Hayatı boyunca tek kelime ettiğini duymadım."

"Hayatı boyunca mı?" Yeniden Teddy'ye baktım. Hiç kıpırdamadan taburenin üstünde oturuyordu. Gözlerini, benim göremediğim bir şeye dikmişti. Dudakları kendi kendine konuşuyor gibiydi; ama hiç ses çıkmıyordu.

Noelle başını salladı. "Aynı bölgede büyüdük. Aynı sınıftaydık; ama o, hiçbir şey yapmazdı. Yalnızca öylece oturuyordu. Herkes onun I ilan edileceğini biliyordu; ama birkaç sene önce Bölge J'den ayrıldıktan sonra ne yapacağımızı öğrenirken, onun başarılı olduğu şeyin..."

Sözlerini bitiremeden bir sinyal çalmaya başladı. Olduğum yerde sıçradım; ama başka kimse gözlerini bile kırpmadı. Duvarın üstündeki tuhaf pencerenin plastik bariyeri açıldı ve içinden, ortasında çiğ bir et parçasına benzeyen, toparlak, kırmızı bir şey bulunan bir çift eldiven çıktı.

"Neler oluyor..." diyecek oldum; ama Noelle hemen öne atıldı ve o şeyi ihtiyatlı bir tavırla eldivenlerin arasından aldı ve Teddy'e baktı.

"Kutuyu aç," dedi Noelle ardından. "Çabuk!"

Parmaklarım titredi ve kilidi çözmek için iki sefer şansımı denedim. Sonunda kutunun kapağı açıldığında içinden soğuk hava dalgası çıktı ve Noelle elindeki şey her ne ise, onu nazikçe kutunun içine yerleştirdi.

"Güvende," diye bağırdı kilidi kapatırken. "Numara?"

Plastiği kapatmadan önce yarı açık kapının ardından bir kadın sesi, "M042853," dedi. Noelle metal kutunun üzerindeki boş kareyi gösterdi.

"Yazabilir misin?" Elleri kana bulanmış gibiydi. Gözlerimi kırptım.

"Nasıl yazacağım?" diye sordum.

"Parmağının ucuyla. Yazılacaktır, güven bana."

Tüm kelimeleri okuyamıyordum; ama karenin üstüne her bir sembolü yavaşça yazacak kadar şey biliyordum. Noelle'in söylediği üzere hepsi yazıldı; ama titrek ve neredeyse okunmaz bir el yazısıyla. Noelle iç çekti.

"Neyse bundan sonrasını ben hallederim. Ellerimi yıkayayım da."

Köşede duran, daha önce fark etmediğim lavaboya doğru ilerledi ve yerdeki pedalları kullanarak musluktan mavi boyalı bir su akıttı. Lila Hart olduğumdan beri ilk defa kendimi bu kadar beceriksiz ve aptal hissediyordum.

"O nedir?" diye sordum. Ellerindeki kan, mavi suyla birleşerek giderden akıp kaybolmadan önce, mide bulandırıcı mor bir renge

büründü.

"Bir kalp/' dedi. Midem büzüldü.

"Yani bir *insan* kalbi mi?"

"Daha önce kalp görmedin mi?"

Ona baktım. "İnsan kalbiyle ne işimiz var ki?"

Kutuyu taşıyıcı bandın üstüne koydu ve kutu, saniyeler içinde başka bir plastik katmanın arasında gözden kayboldu. "İşimiz bu," dedi.

"Onlar kalpleri topluyor ve biz de nakliye için hazırlıyoruz.

Dışarıdaki doktorlar, bunları ihtiyacı olan insanlara veriyor.

Oyuncak evde her türlü şey üretiliyor. Ben yalnızca kalplerle çalışıyorum; ama diğerleri ciğer, akciğer ve göz bölümlerinde görev alıyorlar. Scotia ise en şanslımız, saç bölümünde çalışıyor."

Ağzım açık kalmıştı. Gerçekten kusacak gibiydim. "Akciğer, gözler ve saçlar mı? Fakat bunlar nereden geliyor? O kimin kalbiydi?"

Omuz silkti. "Büyük ihtimalle I rütbeli birinin değildi. Doğum tarihi... 28 Nisan 2053.1 rütbeli biri, bu kadar uzun yaşayamaz. Büyük ihtimalle bir mahkûmdu."

Olanları sindirmeye çalışarak olduğum yerde durdum. Beynimin derinliklerinde bir yerde, I rütbelilerin organlarının toplandığını biliyordum. Daxton beni Başkayer'e avlanmaya getirdiğinde bundan bahsetmişti. Fakat daha önce bunu etraflıca düşünmemiş, Daxton'm beni kendi planlarına dâhil olmam için kandırmak üzere uydurduğu bir hikâyeden ibaret olduğuna inanmayı tercih etmiştim.

Artık gördüklerimden sonra bunu sürdürmezdim.

"Ve Teddy?" dedim boğazım yanarken. "O ne yapıyor?"

"iyilerini kötülerinden ayırabiliyor," dedi kaşlarını çatarak. "Nasıl yaptığını tam olarak bilmiyorum; ama nakledilen kalplerden hangisinin başarılı, hangisinin başarısız olacağını söylüyor. Bu yüzden onun yaşamasına izin verdiler."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Sesim titredi ve yeni sahiplerini bekleyen kutuların durduğu masanın üzerine yaslanmamak için kendimi zor tuttum.

"Çoğu I, diğerlerinin yapamadığı şeyleri yapıyor," dedi. "Benim grubumda her şeyi aklından çizebilen biri vardı. Binaları, yüzleri, tek bir yaprağına kadar koca bir ağacı; muhteşemdi. Dokuzuncu doğum günümdeki halimi çizmişti."

"O şimdi nerede?" diye sordum. "Teddy gibi bir işi var mı?"

Yüzü düştü ve kendini başka bir kutuyla meşgul etti. "Hayır. Bilmiyorum. Belki. Onu mezuniyetimizden sonra hiç görmedim."

Sinyal sesi yeniden duyuldu; ama bu sefer sıçramadım. Diğer çocuğun başına gelenlerle ilgili bir *belki* yoktu.

Noelle, "Haydi, bunu sen al," dedi ve plastik pencere yeniden açıldı. Başka bir çift eldiven, başka bir insan kalbini tutuyordu.

Hayır demek istedim; ama köşedeki nöbetçi gözlerini bana dikti ve ben de kalbi duvarın arkasında onu tutan şeyin üzerinden dikkatlice aldım. Hâlâ sıcaktı ve düşündüğümde daha sıkıydı. Attığını hissettiğime yemin edebilirdim. Başım dönmeye başladı; ama kalbi ona uzatarak Teddy'ye bakmak için kendimi zorladım. "Bu..." Ağzım kurumuştı. "Bu iyi mi?"

Teddy bir anlığına kalbe odaklandı ve sonra başını çevirdi. "Bu iyi demek oluyor," dedi Noelle. "Onu dikkatlice buraya koy. Köşelere değmesin."

Kutuyu çoktan açmıştı ve ben de büyük bir özenle kalbi içine koydum. Noelle kapağı kapatır kapatmaz derin bir nefes verdim ve olduğum yere çöktüm. Endişe içinde bana bakarak, "Güvenli," diye bağırdı.

Diğer taraftaki kişi ya bizi göremiyordu ya da bayılmak üzere olmamı önemsemiyordu; bir erkek sesi "F111964," diye bağırdı.

Dişi. 19 Kasım 2064.

Kutuyu taşıyıcı bandın üzerine koyarken "Ah," diye fısıldadı Noelle. Başka bir şey söylemedi ama biraz önce gönderdiği kalbin sahibini tanıdığı belliydi.

Noelle sonraki bir saat boyunca tek kelime etmedi, ben de konuşmadım. Onun rahatlaması için söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Dahası Noelle'in de bu konuda rahat hissetmemi sağlamak için söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

Teddy, yalnızca bir kere konuşacakmış gibi ağzını açtı ve tüm vücudunu kıvrarak eliyle bacağının üst kısmına vurdu. Bu Noelle'in beklediği bir işaret olmalıydı çünkü kalbi hemen plastik bariyerin arkasındaki adama uzattı.

"Kusurlu," dedi. Adam tek kelime etmedi; yalnızca kalbi aldı, plastik kapıyı kapattı ve bizi sessizlikle baş başa bıraktı. Teddy ondan sonra sakinleşti.

O insan kalbiyle ne yapabileceklerini sormak istedim; Teddy'nin haklı olup olmadığını test ediyorlar mıydı yoksa tek sözüne güvenip kalpleri çöpe mi atıyorlardı? Bir hayatın yitişini kabullenmek zaten zordu; ama geride başkasının işine yarayacak bir kalp bile bırakmamak, bu işi muhtemelen olduğundan daha da umutsuz bir hale sokuyordu.

Bu olanlardan sonra daha kötüsünün olamayacağından emindim. Fakat burası cehennemdi ve öbür taraftaki kadın bana o gün doğmuş bir bebeğe ait bir kalbi uzattığında her şeyi daha da kötüleştirmişlerdi. Bebeğin alakasız bir sebepten ötürü doğumda öldüğünü düşünerek kendimi rahatlattım; ama bunun ölmek üzere olan çocuğu için bir VI tarafından bizzat istenmiş olduğunu düşünmeden de edemedim.

Bir saat sonra, nöbetçinin kemerine takılı bir iletişim aletinden gelen cızırtı sessizliği bozdu. O ana dek, on bir kalp paketlemiştik. Ben cızırtılı konuşmadan hiçbir şey anlamamıştım ama nöbetçi her şeyi anlamışa benziyordu. "Hart," diye bağırdı. "Seni istiyorlar."

"Kim?" dedim şaşırarak ama cevap vermedi. Noelle bana korku dolu bir bakış attı. Yutkundum.

Bir şey olmayacaktı. Eğer Knox beni avlamak isteseydi, kahvaltıdan önce beni seçmiş olurdu. Ancak böylesi bir durumda bile içimde yükselen korku dalgasına engel olamıyordum. Noelle ve beni hiç olmadığı kadar görmezden gelen Teddy'yle vedalaşarak plastik duvarlardan geri çıktım.

Soyunma odasına vardığımda çırılçıplak kaldım. Yukarıdan gelen sıcak hava dalgasına rağmen titriyordum. Dolabımı açtım. İçinde

temiz kıyafetler vardı. Nöbetçilerden biri kapıyı açmadan önce iç çamaşırlarımı giyebilmişim.

"Bayan Hart?" dedi. Sırtında bir tüfek taşıyordu.

Elimden geldiğince Lila tonuyla konuşarak, "Bir dakika izin verersen," dedim. Hâlâ onun gibi konuşmayı becerebiliyor olmalıydım çünkü nöbetçi başını salladı. Kapıyı kapatmamıştı; ama beni acele de ettirmiyordu.

Bir dakika sonra temiz tulumum, kuru botlarım ve artık sırılsıklam olmadığı için beni korumaya yeminli gibi duran kaim, kışlık montumla dışarı çıktım. Nöbetçi yalnız değildi, yanında elinde tüfeği olan başka biri daha duruyordu. Derin bir nefes aldım. Her şey yolundaydı. Eğer beni öldürmek gibi bir niyetleri olsaydı, bunu çoktan yapmışlardı.

Tabii beni temizlemek zorunda olmadıkları bir yere götürmek için dışarı çıkartmayı beklemiyorlarsa...

İlk nöbetçi kibarca, "Bayan Hart, beni takip edin," dedi. Beni öldürecek olan bir kişinin böyle konuşmaya tenezzül etmeyeceğini düşündüm. Beni iyice aydınlatılmış bir koridordan girişe doğru götürdü. Kapıları bile benim için tutuyordu. Ancak beni diğer tarafta neyin beklediğini görünce durdum.

Altı kadar nöbetçi, yarım ay şeklinde duruyordu. İçlerinde çok tanıdık mavi gözlü biri vardı: Rivers.

Fakat asıl dikkatimi çeken o değildi. Onun yerine, tam ortalarında ellerini kalçasına koymuş ve kaşlarını çatmış bir halde bekleyen ve hâlâ o odada durmuş sıcak insan kalplerini taşımayı istememe neden olan kadını gördüm.

Hannah Mercer...

KALP ATIŞI

Hannah'nın memnuniyetsizlik dolu ifadesi ilk kez tanıştığımız zamanki gibiydi. Bir kedinin fareye baktığı gibi beni süzdü ve Knox'un beni kendi halime bıraktığı o sabahtan beri ilk kez berbat bir durumda olduğumun farkına vardım.

"Kötü bir gece geçirdiğini duydum" dedi. "Kocamın teklifini hâlâ kabul etmeyecek misin?"

Mercer'in teklifi, onun değil... Bu ayırım beni etkilememişti. "Burada mutluyum," dedim kasılarak.

Burnundan soludu. "Mutlu musun? Şimdiki çocuklar buna mutluluk mu diyorlar?" Başını çevirdi ve benim de takip etmem gerektiğini belirterek kapıya

doğru ilerledi. Duraksadım ama iki yanımdaki nöbetçiler, bana bir seçim hakkı bırakmamışlardı.

Dışarı çıkıp soğuk havada yürümeye koyulduğumuzda konuşmaya başladı. "Jonathan olanları duydu ve güvenliğin için bizimle kalman konusunda ısrarcı. Bu bölgedeki kızlar tehlikeli olabiliyor ve Jonathan da kimsenin sana zarar vermesini istemiyor."

Kendimi tutmayarak, "Fakat o, diğer üç kızın yabani hayvanlar gibi avlanmasından hiç rahatsızlık duymadı," dedim. Sağımda duran Rivers gerildi; ama Hannah bana bakmadı bile.

"Kendini şanslı say. Buradaki kızların her biri senin yerinde olmak için adam öldürebilir."

Bu doğru olabilirdi; ama hayatımın nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu. Gelgelelim Hannah biliyordu, VII dövmemin altındaki III'ü hissetmişti ve bildiğim kadarıyla bu konu hakkında henüz kimseye tek kelime etmemişti. Bu konunun neden aramızda kalmasını istediğine dair bir düzine neden bulabilirdim; ama en nihayetinde, Hannah'nm şu ana kadar hayatta kalmamı sağlayan sırrı bilmesi, onu en büyük tehdit haline getiriyordu.

Hannah yarım blok sonra, "Burada olanakların var, biliyorsun," dedi. "Eski hayat tarzınla karşılaştırıldığında çok büyük bir şey gibi görünmeyebilir; ama sana yardım etmemize izin verirsen, burada kendine bir hayat kurabilirsin. Bir ailen olabilir. Gerçek mutluluğa kavuşma fırsatı yakalayabilirsin. Durum o kadar da vahim değil."

"Hangimizi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordum. Hannah'mn yüzünde tuhaf bir ifade oluştu ve durdu.

"Ben de bir zamanlar senin durumundaydım/' dedi ve nöbetçilere uzaklaşmaları için işaret etti. Her biri geri çekilerek etrafımızı büyük bir halkayla kuşattı. Bize mahremiyet sunacak kadar gerilemişlerdi.

"Ne durumuymuş o?" dedim. "Dayın artık işe yaramadığını düşündüğü için seni de VII rütbesinden X'e mi dönüştürdü? Yoksa kumar oynayıp kaybettiğin için tüm benliğinle sevmeyi hak ettiğini düşündüğün kişinin öldürüldüğüne mi tanıklık ettin?"

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme oluştu. "Tek olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Dünyada sorunları olan tek insanın kendin olduğunu sanıyorsun. Uyan tatlım. Kumar oynadıkları için her şeyini kaybeden insanlarla çevrilisin. Dayının artık işe yaramaz olduklarını düşündüğü insanlardan birkaç santim uzakta uyuyorsun."

Arkasını döndü ve ben de konuşmamızın bittiğini düşündüm; ama o kaim örgülü saçını kenara itip ensesindeki silik V rütbesini kapatan X işaretini gösterdi.

"Tutuklandığımda on yedi yaşındaydım," dedi. "V rütbem bir haftalıktı. Korumalardan biri güzel olduğumu düşünmüş olmalı ve elini olmaması gereken bir yere uzattığı için dişini kırdığımda cezalandırılan ben oldum, o değil. Buraya geldiğim için şanslıydım. Korumaların çoğu beni o sokakta vurur ve ölüme terk ederdi çünkü. Ama ben de senin gibi başladım Lila. En alt basamaktan. Diğer kızların kum çuvalı olarak. Ve beni en kötüsünden koruyacak türden tanınmış bir yüze de sahip değildim."

Ben hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi bakarken o beni bilmiş bir tavırla süzdü. Eğer şimdi söylemiyorsa, bir grup nöbetçinin önünde de söylemeyecek demektir.

"Ben senden sadece birkaç yaş büyükken, biri bana yardım etti," diye devam etti sözlerine. "Benim güvenliğini sağladı. İlerlemem ve nihayetinde hayatımı yaşanılır kılabilmek için bir fırsat sundu. Bu iyiliğin karşılığını vermeme izin ver."

"Neden ben?" diye sordum. "Daxton benden nefret ediyor. Benim yüzümden sana özel muamele yapmayacaktır."

"Bunun onunla bir alakası yok," dedi kaşlarını çatarak. Yüzünde yine bir parıltı gördüğümü sandım; ama ben bundan emin olana kadar o parıltı kayboldu. "Senin yolculuğunun bizim bildiğimizden daha zor geçtiğine emin olduğum için yapıyorum bunu ve bence sende henüz ortaya çıkmamış, müthiş bir potansiyel var. Şimdi burada yaşadığından ve artık sevgili Lila Hart yerine sıradan bir tutuklu olduğundan, sana gerçekte kim olduğunu anlamak için bir fırsat

sunmak istiyorum. Ve bence yapabileceğin en doğru şey bizimle kalmak olacaktır."

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. "Bana ait olan değerli tek şey yüzüm ve adım. Gerisi kimsenin umurunda değil."

"Benim umurumda," dedi. "Jonathan, ona bir yerlerde bir ayrıcalık kazandıracığını düşündüğü için eve gelmeni istiyor olabilir; ama ben daha çok, sende kimsenin görmediği tarafla ilgileniyorum. Sana yardım etmeme izin ver Lila. Söz veriyorum ki pişman olmayacaksın."

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık ve zihnim hızla çalıştı. Noelle'i, o nemli ve tozlu yerde, Scotia'nın *merhametine* bırakmak hiç içime sinmezdi; ama Rivers'm bir önceki gece söylediği şeyleri hatırlayınca aklım karıştı.

Eğer Hannah, gözünü kırpmadan yalan söylüyorsa bile bu durum beni Knox'un boğazını kesip, kanlar içindeki halini izleme ihtimaline yakmılaştırabilirdi. Ve belki onu saf dışı bırakmam Karaceketliler'in cephaneliğin şifrelerini almasını ve gerçek bir isyan başlatmasını kolaylaştırabilirdi. Hayatım iki türlü de bitecekti. Fakat bu herkesin hayatının biteceği anlamına gelmiyordu.

"Sanırım evi görmemin bir sakıncası olmaz," dedim ve Hannah, omuzlarını tuhaf bir zafer edasıyla geriye iterek dikleşti.

"Tabii ki olmaz/" dedi. "Buradan."

Sokakta yürümeye devam ederken görev yerlerine gitmekte olan birkaç adam ve kadın durup bize baktı. Artık kim olduğumu bildikleri için bunun daha büyük bir haber olacağını düşündüm ve yemek saatinden önce Noelle'in kulağına gitmemesini umdum.

Oyuncak eve dönmediğim için meraklanacaktı ve bunu ona yaşatmak istemiyordum.

Kısa bir süre içinde Mercer Malikânesi'ne giden yolun sonuna geldik. Hannah, girişteki klavyeye bir şifre girdi ve kapıyı açtı. Nöbetçilerin çoğu uzakta durarak içeri girmedi; ama Rivers dâhil birkaçı bizimle geldi.

Kısa yokuş, diğer sokaklardaki gri ve çamurumsu karın aksine, el değmemiş karlarla kaplıydı. Biri, yukarı doğru çıkan yolu mükemmel düzgünlükte küremek için büyük bir çaba harcamış olmalıydı. Ve büyük ihtimalle yazın yeteri kadar gölge sağlayan birkaç büyük ağacın yanından geçtik. Eğer bu bahçe Başkayer'in ortasında olmasıydı, resimlere konu olabilirdi.

Ön kapıya ulaştığımızda, "İşte geldik," dedi Hannah. Başka bir klavyeye şifre girdi ve bu sefer el izini de tarattı. "Eğer kalmak istersen bu akşam sistem için el izini alacağım. Ayakkabılarını çıkart."

Etrafı kapatılmış bir verandaya girdik ve botlarımı çıkarttım. Kendimi sağıma soluma bakınmaya kaptırdığım için çoraplarımın çamurlu su içinde olduğunu farkına varamamıştım. Hannah şüpheyile bana baktı, o zaman çoraplarımı da çıkarttım.

Büyük girişe geçtiğimizde her şeyin tertemiz olduğunu anladım. Yerler beyaz mermerden yapılmıştı ve duvarlar ışıkla parıltıyor gibiydi. Tepemizde bir avize vardı ve Hannah kapıyı kapattığında hafifçe sallandı. Burası, Hartların mülkleri kadar güzeldi. Girişteki mermerin üzerine işlenmiş altın H'yi gördüğümde, bu mekânın da sözde aileme ait *olabileceğine* dair bir şüphe duydum.

Büyük bir merdiven, tam ortadan ayrılarak farklı yönlere doğru ikinci kata uzanıyordu. Girişin sağ tarafında kapalı, ikili bir kapı vardı ve sol tarafında açık, havadar bir oturma odası bulunuyordu. Hemen ardında yemek odası olduğunu fark ettim ve uzaktan tabak sesleri duyar gibi oldum.

"Öğle yemeği birazdan servis edilecek," dedi Hannah. "Bize katılmalısın. Gel, seni biraz gezdireyim."

Bana önce birinci kattaki büyük salonları gösterdi. Malikânenin derinliklerinde daha rahat bir salon da vardı. Evin koridorları birbiri içinde dönerek labirentler oluşturuyordu ve bu yüzden, tıpkı sokaklarda olduğu gibi gerildim. Hannah, yalnızca alt katta üç tuvalet gösterdi ve sonrasında beni, en az elli kişilik oturma kapasiteli bir odaya götürdü.

"Ailen, Bakanlar Birliği'nin üyeleri ve aileleri ile burada birçok kez yemek yedi," dedi ve koyu renkli ahşapları ve gümüş mumlukları işaret etti. Duvarları pahalı tablolar süslüyordu ve içlerinden bir tanesinin üzerindeki adamı tanıdım: yeni Birleşik Devletlerin gerçek yöneticisi, Daxton'ın büyükbabası. Rütbe sistemini getiren ve Augusta'ya göre devleti ekonomik çöküntüden kurtaran adam.

Tarihin en karanlık günlerinde bile, dışarısı burası kadar barbar değildi.

"Burası aileme mi ait?" dedim evin arka tarafına doğru ilerlerken. Hannah sertçe başını salladı.

"Daxton, Başbakan, mahkûmlara göz kulak olurken burada kalmamıza izin verdi," dedi. "Bizimle kalmanın doğru olacağını düşündüren nedenlerden biri de bu oldu. Sana burada göstereceğim bir oda daha var."

Başka bir kapıyı açtı ve büyük ihtimalle evin en sade odası olan yere girdik. Ancak neden burayı en sona sakladığını hemen anladım. Üç duvar da camdan yapılmıştı, tavan eğriydi ve apaçık bir gökyüzü manzarası sunuyordu. Bir dizi ağaç, Başkayer'in görünmesini engelliyor ve insanı güzel bir orman içindeymiş gibi hissettiriyordu.

Hannah, sanki utanç verici bir sırrını açıklıyormuş gibi, "Buraya solaryum diyoruz. En sevdiğim yer," dedi kısık bir sesle. "Özellikleri geceleri çok güzel oluyor."

"Öyle duruyor," dedim çabucak. Burada gerçek bir güzellik olması dışarıdaki çirkinlik ve korkuya o kadar tersti ki, aklımda böyle bir şeyi canlandıramıyordum bile. Fakat belki de asıl amaç buydu. Belki de Hannah böyle zirvede kalmıştı. Eğer bana söyledikleri doğruysa, onu suçlayamazdım.

Bir dakika daha evin içinde gezindikten sonra beni arka tarafta yukarıya uzanan merdivenlerden çıkarttı. "Üçüncü kat benim ve Jonathan'm," dedi. "İkinci kat misafirler için. Jonathan sana yukarıda bir oda hazırlattı. Umarım pembeyi seviyorsundur."

Beni koridordan geçirerek Augusta Dairesi isimli bir odaya doğru götürdü. Augusta'nın uyuduğu yerde kalma fikrine gülecek gibi oldum; ama Hannah kapıyı açtığında mide bulantım şiddetlendi.

Kapının arkasında, pembe ve altın renklerinde döşenmiş, duvarlarına üç boyutu kelebekler yapıştırılmış, Lila Hart'tan bile daha ergen bir kıza uygun bir oda vardı. Altın varaklı yatak, simli bir örtünün altına gizlenmişti ve mozaik cam, günbatımını duvardaki aynaya yansıtıyor, odayı renkten renge sokuyordu.

"Burası... senin alıştığından daha çocuksu; ama kendi banyon var. Ayrıca hizmetçilere bebekleri toplamalarını söyledim." Hannah'ın

sesinde bir gerginlik vardı. Sanki bu odanın yarısı büyüklüğünde bir yerde yirmi kızla uyuduktan sonra burayı ağır bir dille eleştireceğimden korkuyor gibiydi.

"Çok güzel," dedim. "Teşekkür ederim. Bir kızınız mı var?"

Hannah başını hayır dercesine salladı. "Jonathan ve benim hiç çocuğumuz yok."

Yüzündeki hüznü ifade bana Hannah'nın eskiden çocuk istemiş olabileceğini düşündürttü. Ya da eskiden çocukları vardı ve sonradan onları kaybetmişlerdi. Böyle bir şeyi doğrudan sormak, aramızda oluşmaya başlayan güveni sarsabilirdi. Neyse ki o an aklıma başka bir soru geldi.

"Eğer çocuğunuz olsaydı," dedim, "Başkayer'i terk edip toplumun bir parçası olmalarına izin verilir miydi?"

Dudaklarını büktü ve gözlerini kaçırdı. "Eğer Başkayer'de doğarsan, Başkayer'de kalırsın. Jonathan ve diğer görevli memurların dışında kimse özel emir olmadan dışarı çıkamaz."

"Öyleyse sen..."

"Hayır. Tutuklandığımdan beri hiç." Odanın içine girdi ve çekmeceleri açtı. "Eski kıyafetlerimden bazılarını ayırmıştım. Biraz bol olabilirler ama sana uyacağından eminim. Eğer burada kalacaksan, seni bu aptal tulumla görmek istemiyorum."

Yere baktım. Kırmızı renk, bir önceki gün kapıya sıkıştırılmış parmak gibi göze batıyordu ve burada başka kimse sıradan kıyafet giymiyordu. Hannah'nın üstünde bile beyaz üniforması vardı.

"Üzerimi sonra değiştiririm. Yatakhaneye dönüp... eşyalarımı almam gerek."

"Eşyalarım mı?" dedi Hannah kaşlarını kaldırarak. "Hangi eşyalarını?"

Benjy'nin üzerine çizim yaptığı mendili, güvende olması için yatağımın altına sıkıştırmıştım. Ancak bundan daha da önemlisi, Noelle'e iyi olduğumu söylemem gerekiyordu. "Sadece... manevi şeyler," dedim. "Gerçek değeri yok. Yanımda olmalarını istiyorum, o kadar."

Derin bir nefes aldı. "Eğer ısrar ediyorsan. En azından öğle yemeğinden sonrasını bekle ama."

Daha sonra pişman olacağım bir şey söylememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. "Teşekkürler," diyebildim ve pembe-altın rengindeki odadan çıktım. "Ne taraftan?"

Hannah, beni koridorun derinliklerine, büyük ihtimalle başka bir merdivene doğru götürdü. Fakat merdivene ulaşmadan açık bir kapının önünden geçtik ve içeri şöyle bir baktım.

Başka bir misafir odasıydı ve kapının üstünde Edward Dairesi yazıyordu. Mavi ve gümüş renkleri hâkimdi. Karyola ve diğer maun mobilyalar odaya hükmederken, Augusta Dairesi'nin aksine, içeride hiç mozaik cam yoktu. Oldukça rahat bir havası vardı; ama hiçbir süs ya da kişisel dokunuş yoktu.

Tek bir şey hariç - başucu sehpasının üzerinde, labirent desenli bir altın çerçeve duruyordu. Grey'in bana Lila'nın doğum günü için verdiği çerçevenin aynısıydı.

Kapının önünde durdum. Burası Knox'un kaldığı oda olmalıydı; benimkinden yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Odasına girmek ve gecenin köründe boğazını kesmek oldukça kolay olacaktı. Eğer doğru hareket edebilirim, ondan beni bağışlamasını istemeye geldiğimi bile düşünebilirdi. Çok basit olacaktı. Mozaik camın bir parçası, boğazındaki bir yırtık...

"Seni özlüyor," dedi Hannah omzumun üstünden.

Şaşkınlığımı gizleyemeden, "Knox mu?" dedim. "Beni özlemiyor. Beni hiç sevmemişti zaten. Hepsi çarpık bir politik anlaşma içindi."

"Belki öyle başlamış olabilir, senin için de öyle olabilir ama ben sevgiyi gördüğüm yerde tanırım. Bu adam senin güvenliğin için dünyayı yerle bir edebilir."

Sözlerindeki saçmalık, beni tuhaf bir şekilde cesaretlendirdi ve odaya girip direkt altın kaplamalı çerçeveye yöneldim. Çerçeveyi elime aldım ve Greyson'la benim fotoğrafımıza baktım. Parmaklarım arkadaki düğmeye doğru yöneldi. Gerçek yüzümle Bejrjy'nin fotoğrafını gösteren düğmeye... Ancak Hannah ar-kamdayken bunu göze alamazdım. Bir anlığına bile.

"Burada olma sebebim Knox," dedim ve parmağımı altın labirentin üstünde gezdirdim. "O benim... benim en yakın arkadaşımı öldürdü ve beni artık kontrol edemeyeceği için buraya gönderdi. Eğer beni senin düşündüğün gibi seviyor olsaydı, şu anda D.C./de olurum ve sen de benim için bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmazdın."

"Ben her zaman bebek bakıcılığı yapıyorum. Bu arada o kim?"

"Greyson. Kuzenim." Bir an sonra ağabeyinin geçtiğimiz sene öldürüldüğünü ve Greyson'ın yedek olarak halkın gözlerinden

uzakta bir yaşam sürdüğünü hatırladım. Ben bile Lila olarak maskelenmeden önce onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Kaldı ki Başkayer'deki biri onu hiç tanımamış olabilirdi. "Bir sonraki başbakan o olacak, Daxton'dan sonra."

"Doğru." Hannah duraksadı. "Onunla yakın zamanda tanışacağımızı düşünüyorum."

"Umarım tanışmazsınız." Çerçeveyi dikkatlice yerine koydum. Bu fotoğrafın arkasında yatan şeyi bilmek bile şu anda yeterliydi. Belki daha sonra, Hannah peşimden gelmiyorken içeriye girmek ve Benjy'nin yüzünü son kez görmek için bir şansım olurdu.

Hannah beni dışarı çıkartmak yerine gözlerini gözlerime dikerek uzun bir süre olduğu yerde kaldı. "Knox'la aranızda her ne olduysa... Eminim bir nedeni vardır ve umarım onu affetmenin bir yolunu bulursun. Böylesine bir sevgiye dünyada az rastlanır ve eğer bunu yakalayacak kadar şanslıysan..." Dudaklarını büktü ve bir anlığına başını çevirdi. "Aptal bir hata yüzünden onu ziyan etmemelisin."

Yaşananların bir hata olmadığı ve Knox'un, tetiği çekip Benjy'yi öldürürken ne yaptığının farkında olduğunu söylemek için ağzımı açtım; ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadı. Hannah dikkatini, bu odadan çok uzaktaki bir şeye vermişti ve artık Knox'la benden bahsetmediğimiz çok açıktı.

Bu durumu gerçekten düşünüyormuş gibi, "Yerleştikten sonra onunla konuşacağım," dedim. İçimden, Hannah'nın bildiğimden fazlasının farkında olup olmadığını geçirdim. Düşündüğü her kimse, kocası olmadığı açıktı.

Sonunda beni büyük merdivenlere götürdü. Basamaklar dikti; mermerden yapılmışlardı ve üstlerinde onları koruyacak bir halı yoktu. Hannah'nın peşinden büyük girişe doğru inerken Knox'u merdivenlerden aşağıya ittiğimi hayal ettim. Bu da boğazına saplayacağım cam parçası kadar iş görürdü ve böylece masum olduğumu *da* iddia edebilirdim. Hannah'nın benden şüphe edeceğine hiç kuşku yoktu ama elinde kanıt olmadan ne yapabilirdi ki?

Hannah, ev gezimiz boyunca kapalı duran ikili kapıyı çaldı. "Jonathan, Lila geldi." diye seslendi.

"Gelin," dedi boğuk bir ses. Hannah kapıyı açtı ve odanın tam ortasında misafirlere ayrıldığı belli olan, iki tane rahatsız koltukla, uzun bir masa bulunan çalışma odasına girdik. Mercer, ahşap dosya dolabının önünde duruyordu ve orta çekmecelerden birini hızla kapatıp, kablo ucuna bağlı bir şeyle çekmeceyi kilitletti ve kabloyu boynundan geçirip, hemen gömleğinin içine soktu.

"Ah Lila," dedi Mercer ve bizi öpmek için masasının etrafından dolaştı. Hannah'yı yanağından öptü ve bana dönmeden önce, onu sahiplenircesine beline sarıldı. Yakından yüzündeki derin çizgileri ve gözlerinin altındaki torbaları görebiliyordum. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. "Bize katılmaya karar vermene çok sevindim."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

"Öğle yemeği birazdan servis edilir," dedi Hannah. Mercer'in ağırlığı altında büzülmüştü ve kolunu adamın beline dolamış olmasına rağmen eli yumruk şeklindeydi. "Knox avdan döndü mü?"

O sabah yaşananları hatırlayınca midemde bir ekşime oldu. Hannah, yatakhane mi paylaştığım üç kız avlamaya çıkmış bu adamın beni sevdiğini nasıl iddia edebiliyordu?

"İptal etti," dedi Mercer iç çekerek. "D.C./den önemli bir haber geldi ve hemen onunla ilgilenmesi gerekti. Gün içinde kullanması için ona senin çalışma odanı verdim."

Hannah'nm hoşnutsuzluğu yüzünden okunurken, ben de şaşkınlığımı gizleyemedim. Onu bu işten vazgeçirmek için konuşacak vaktim hâlâ vardı. Knox,

benim yanımda ölmeden ölmek istemiyordum ama o kızların hayatını kurtarabileceksem, buna değeri.

"O halde öğle yemeğinde bize eşlik edeceğini düşünüyorum," dedi Hannah.

Arkamdan gelen bir ses, "Edeceğim," dedi. Knox'tu bu. Kasıldım ve arkamı dönmeyi reddederek olduğum yerde durdum. "Gördüğüm kadarıyla tek misafiriniz ben değilim."

"Lila sizin cazibenize karşı koyamadı sanırım." dedi Mercer.

Knox güldü. Sıcaklığını hemen arkamda hissedebiliyordum. Ellerini omzuma koydu. İrkilmemek için kendimi zor tuttum. "Bunun, benimle olan bağlantısından ziyade, sıcak yer ve yemekle alakası olduğundan eminim." dedi.

Mercer çok komik bir espriymiş gibi kahkaha attı; sanki bu bölgedeki kadın ve erkekler geceleri soğuktan donmuyormuş ve yüksek rütbelilerin evcil hayvanlarına bile vermeyeceği türden yemekler yemiyormuş gibi... Mercer bizi yemek odasına götürürken

Hannah gülümsemedi bile. İçeride hindi, patates, kızartılmış sebze ve et suyuna batırılmış ekmeklerin olduğu sıcak bir öğle yemeği bizi bekliyordu. Kahvaltıda yediğim krepler ve ne olduğu belirsiz pastırmadan sonra krallara layık bir sofraydı bu.

Knox masada yanıma oturdu. Yemek boyunca bana birkaç kez baktığına emin olsam da başımı tabağımdan

kaldırmamaya özen gösterdim. O ve Mercer, avcılıktan bahsediyorlardı ve bir dakika sonra konunun geyik avı olduğunu anladığımda rahatlamıştım. Ardından Mercer'in son zamanlarda Başkayer'de yaşadığı çeşitli olaylardan konuştular.

"Herkes nöbetçi olmak istiyor," dedi Mercer. "Seçimlerimizi dikkatli yapmalıyız, silahını bize doğrultabilecek birinin eline tüfek veremeyiz."

Knox, bir parça hindi ve patatesi et suyundan yapılmış sosa batırırken, "Yaptığınız bir sınav ya da tarama var mı?" diye sordu. "İsyankârları sadıklardan nasıl ayırıyorsunuz?"

"Onları izliyoruz." Mercer şakağına dokundu. "Burada yaptığımız şey bu, izlemek. Olan biten her şeyden haberim var. Eğer biri parmağının ucunu sınırın dışarına çıkartacak olursa yanında bitiveriyorum. Sürüyü azaltmak önemlidir, öyle yapmazsak nüfus artar, yeteri kadar yemek ve yatak olmaz."

"Ve dolayısıyla gecelik eğlence de," dedi Knox. Mercer başıyla onayladı.

"Özellikle soğuk aylarda çok önemli. Bakanların çoğu eksi derecelerde ava çıkmak istemiyor, bu yüzden bunu biz hallediyoruz. Ayrıca yılın bu *döneminde* insan akını da yaşıyoruz. Hannah bunun

insanların kendilerini kışın daha çaresiz hissetmelerine bağlıyor. Bu yüzden yaratıcı olmaya çalışıyoruz. Nadir ya da istenen kan grubuna sahip kişileri işlenmeye gönderiyoruz tabii ama kalanlar, ne kadar çaresizlerse uslu durmak için o kadar istekli oluyorlar. Birkaçım örnek gösteriyoruz ve kalanı da onları izliyor."

Bütün bunları, yaşayan ve duyguları olan insanlardan değil de büyükbaş hayvanlardan bahseder gibi anlatmıştı. Masanın üstünden atlayıp, gözüne saplama arzuma karşı koyarak çatalımı sıktım. Karşımda oturan Hannah'nın yüzü beyazlamıştı.

"Onlara karşı kanıt olması için güvenlik kameraları kurdunuz mu?" diye sordu Knox.

Mercer homurdandı. "Kanıt ihtiyacımız yok. Buraya adım attıklarından itibaren hepsinin hayatı, ayrıcalıkları oluyor, doğal, hakları değil. Ama evet," diye ekledi. "Yönetim ve üretim alanlarına kameralar kurduk ve yaşam alanlarında devriyeler geziyor. Ayrıca muhbirlerimiz var, elimizdeki bilgilere onlar sayesinde ulaşıyoruz."

Chelsea, Maya, Poppy ve diğerlerini ispiyonladığı için mutlu olan Scotia gibi muhbirler... "Onlar karşılığında ne alıyor?" diye lafa atladım.

Mercer'in bakışları bana döndü ve gözlerinin kenarları seyirdi. "Benim desteğimi tabii ki. Diğerlerinin sahip olmadığı ayrıcalıkları. Av için seçilmemelerini sağlıyoruz. Ve nöbetçilerimizi bilgi havuzumuzdaki kişilerden seçiyoruz. Bu yüzden de bu onlar için ayrıcalıklı bir seçenek oluyor. Çoğu zaman o kadar çok bilgi akışı oluyor ki güvenliğe gerek bile kalmıyor."

"Doğruyu söylediklerini nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

Mercer gözlerini kırptı. "Hangi konuda doğruyu söylediklerini?"

"Gördükleri hakkında. Senin desteğini kazanmak için bir şeyler uydurmadıklarından nasıl emin oluyorsunuz?"

Omuz silkti ve çatalını bir havuca batırdı. "Fark eder mi? İki türlü de sürünün azaltılmasına yardımcı oluyorlar. Dediğim gibi hayatları, bizim kararımızla her an ellerinden alınabilecek bir ayrıcalık. Bir nedene ihtiyacımız yok. Çoğu zaten suç işlemiş."

Yani olan biten buydu. Mahkûmlar, Mercerler için insan değildi. Onlar idare edilmesi gereken bir şeydi -bir ürün gibi ve sonunda parçalanarak, bir portakal ya da bir somun ekmek çalacak kadar çaresiz olmayan insanların hayatlarını kurtarmak üzere topluma kazandırılıyorlardı.

Birden ayağa kalkarak, "Yata Khaneme gitmem gerek," dedim. "Diğer kızlardan önce eşyalarımı almalıyım."

"Alırlarsa da onları buluruz. Merak etme," dedi Mercer ama başımı salladım.

"Hemen dönerim."

"Ben onunla giderim," dedi Knox ve mendilini katlayarak ayağa kalktı. "Zaten etrafı nöbetçiler tepemde dikilmeden gezmek istiyordum. Mahkûmların gerçek durumunu görmem gerek."

Mercer, "Tabii," dedi ama endişeli bir hali vardı. "Eğer biri canınızı sıkarsa, hemen icabına bakılacaktır."

Birinin Knox'a, bir bakanın oğluna sataşması için canına susamış olması gerekiyordu ama o yine de başını salladı. Bana tekrar

dokunmasmdansa parmaklarımı çiğnemeyi tercih ederdim ama Knox elini omzuma koydu ve beni odadan dışarı çıkarttı.

Montlarımızı ve botlarımızı sessizlik içinde giydik ve Mercerlerin bahçe yolunu yarıladığımızda konuşmaya başladı. "İyi misin? Berbat görünüyorsun."

Ona ters bir bakış attım. "İyi miyim? Bugün, yatakhane arkadaşlarımın arasından avını seçmeni izledikten sonra avuçlarıma on bir insan kalbi bırakıldı. Ve hepsi de hâlâ sıcaktı. Dün bir grup kız beni dövdü ve nöbetçilerden biri, sırf ona yardım etmek istediğim için Chelsea adındaki kızı başından vurdu. Dünden önceki gün, sözde nişanlım erkek arkadaşımı öldürdü ve başbakan omurgamı kırmaya çalıştı. Sence bunlar-dan hangisi kendimi bok gibi hissetmeme aykırı?"

Mercerlerin bahçe kapışma vardığımızda Knox, tam karşıya bakıyordu. Nöbetçiler gitmişti ve etrafta başıboş dolaşan kimse yoktu. "Kızlar iyi. Ava gitmedim."

"Evet çünkü Daxton sana daha önemli bir iş verdi," diye çıkıştım. "Neden beni seçmedin?"

Kaşlarını kaldırdı ve sonunda bana baktı. "Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Söz vermiştin. Sonumun burası olmasındansa beynimin ortasına bir kurşun sıkacağına yemin etmiştin."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"İstediğim şey oyun oynamayı kesmen ve bana gerçekleri anlatman." Gözlerim yanmaya başladı ve öfkemi dindirmek için elimden geleni

yapmaya çalışsam da boğazım acıyordu. "Neden yaptın bunu? Eğer beni cezalandırmak istiyorsan öldürmeliydin. Benjy sana hiçbir şey yapmadı. O, ölmeyi hak etmiyordu."

Knox kapıyı ittirerek açtı ve başını sivri uçlardan birine geçirme isteğime karşın tüm benliğimi zorlayarak kendimi tuttum. "Hayatını kurtarmak için gerekeni yaptım."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve öfkeyle yaşlarımı sildim. "Sence artık hayatımı önemsiyor muyum?"

"Önemsemelisin," dedi. "Elinde kalan tek şey bu."

Kendimi tutamadan elimi geriye attım ve tam kalbinin üstüne bir yumruk indirdim. Bileğim, çarpışmanın etkisiyle büküldü. Acı koluma yayıldı. "Sen hastasın," dedim çatallaşan sesimle. "Diğerlerinden hiçbir farkın yok. Kendinden başka kimseyi önemsemiyorsun, değil mi? Sen yalnızca Benjy'yi öldürmedin, Karaceketliler'e de ihanet etin. Senin yüzünden kaç kişi öldü Knox? Bir düzine mi? Yüzlerce mi? Binlerce mi? Sen değersiz hayatını, milyonlarca insanın özgürlüğünden daha çok önemsedığın için her şey sona ermeden daha kaç kişi ölecek?"

Yüzünde bomboş bir ifade vardı. "İstediğine inan ama tek seçeneğim buydu. Bazen oyun için piyonların feda edilmesi gerekir."

"Ben bir piyon değilim ve benim hayatımı sen feda edemezsin."

"Evet, edemem," diye onayladı. "Kaderini kendin mühürleme konusunda mükemmel bir iş çıkarttın. Ve Benjy'ninkini de."

"Eğer onun adını bir kere daha ağzına alırsan, fedakârlığı göreceksin."

Knox iç çekti. "Özür dilerim Kitty. Gerçekten üzgünüm. Keşke başka bir yol izlemiş olsaydım..

"Ama izlemedin," dedim. "Ve benim hayatım artık bu. Teşekkür ederim ayrıca. Bunun karşılığını ödemenin bir yolunu bulacağımdan eminim."

Beklemediğim bir kabullenmeyle, "Eminim bulacaksın," dedi. Gözlerimi ona diktim ve birkaç saniye geçti. Parmaklarım soğuktan donmuştu, ellerimi ceplerime koydum.

"Neden buraya geldin Knox? Eğer beni öldürmek istiyorsan hemen yap. Avinla oynamayı bırak."

Başını iki yana salladı ve merak dolu gözlerle bana baktı. "Beni böyle mi görüyorsun? Onlardan biri gibi mi?"

"Sence?"

Knox deri eldivenli ellerini saçında gezdirdi. "Buraya gelmek için bir sebebim olmalıydı Kitty. Daxton'm güvenini kazamp seni D.C.'den çıkartabileceğim bir fırsat yakaladığım zaman bunu değerlendirmem gerekti. Seni güvende tutmak için başka bir seçeneğim yoktu."

"Beni güvende tutma şeklin bu mu?" Delirmiş gibi etrafı gösterdim. "Geçen bir gün içinde kaç kişinin beni ölümle tehdit ettiğinden haberin var mı?"

"Ama öldürmeyeceklerdir çünkü sen Lila Hart'sm ve senden nefret etseler bile kendi hayatlarına daha çok önem veriyorlar/' dedi Knox. "Mercerler, seni benim ricamla kabul ettiler. Her şey bitene kadar seni güvende tutacaklar."

"Ne bitene kadar?" dedim. "Knox, neler oluyor? Neden Augusta'mn elinde benimle ilgili bir dosya vardı? Dosyanın içinde, beni tutukladıktan sonra bile bakıcılığımı yapmanı gerektirecek kadar önemli olan ne?"

Başını salladı. "Seni korumamın nedeni en başta Lila'nın yerine geçmen için seçildiğin nedenle aynı. Ama bu senden daha önemli bir şey Kitty ve şu anda tek bilmen gereken şey, burada olmamın sebebi sensin."

"Neden? Karaceketliler'e bir kez daha ihanet edebilmen ve Daxton'ın gözüne girebilmen için mükemmel bir fırsat mı geçecek eline?"

Bana baktı. "Sana bunu kim söyledi?"

Dudaklarımı ısırdım. Scotia'ya ne kadar kızgın olsam da, onu ve buradaki Karaceketliler'i Knox'a anlatamazdım. "Önce bana cevap ver. Neler oluyor? Benjy'nin hayatına mal olacak kadar önemli olan bu büyük plan ne?"

Knox başını salladı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Derin bir nefes verdim ve burnumu koluma sildim. "Seninle hiçbir yere gelmem."

"Gelirsin." Siyah yün montunun cebinden bir mendil çıkarttı ve bana Uzattı. "Burada olman bir Hart değilmiş gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor."

"Ben bir Hart değilim, yoksa unuttun mu?" diye çıkıştım ve mendili elinden kaptım. Fakat kullanmak yerine cebime koydum.

"Sen diğerklerinin birleşiminden daha Hart'sm," dedi. "Şimdi gel. Sonsuza kadar bekleyemez."

Elimi tutmasına çok şaşırdım. Parmaklarımı sıkıca kavramıştı ama acıtacak kadar sıkılmıyordu. Yalnızca benim kaçıp gitmeyeceğimden emin olacak kadar güç uyguluyordu. Birden olay çıkartmayı düşündüm ama bu savaşı kazanmamım imkânı yoktu.

Beni yatakhanelere doğru götürmek yerine sağa dönerek, önceki gece Elliott'la tanıştığım Başkayer'in sınır bölgesine doğru sürükledi. Tel örgülere ulaşmamız kısa sürdü. Akabinde beni en yakındaki nöbetçi kulesine çıkarttı. Kule, taş ve metalden yapılmıştı ve Başkayer'in en üst noktasına kadar yükselerek çevrede dolaşan nöbetçilere neler olup bittiğine dair açık bir görüş açısı sunuyordu.

Knox, beni sallanan basamaklardan yukarıya çıkartırken "Yukarıdan da, aşağıdan olduğu kadar kötü görüldüğüne eminim," dedim.

"Şaşıracaksın," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Kulenin tepesine açılan kapıya ulaştığımızda durdu. "Yaptığım her şey daha iyisi için Kitty. Umarım bunu anlarsın çünkü bana güvenmen gerek."

"O halde şansını tükettin demektir çünkü sana bir daha güveneneğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun," dedim. Omuz silkti.

"Belki de ama ne olursa olsun yanılma payı bırakmanı istiyorum."

Ben cevap veremedenden kapıyı açtı. Yoğun bulutlara rağmen ılık gözlerimi yaktı ve gözlerimi kırptırdım.

Ve bir daha kırptırdım.

Ve üçüncü defa...

"Ne?" dedim nefes nefese ve bu sefer gözyaşlarımı tutmam mümkün değildi.

Yuvarlak bir platformun üstüne, üzerinde turuncu tulumuyla Benjy duruyordu.

KORUNAN

Platformun üstünden bilinçsizce geçtim. Az evvel Knox'la kapının önünde dururken bir an kendimi Benjy'nin kollarına atılmış, kollarında ağlar bir halde buldum.

"Şşt, tamam. Geçti," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Buradayım. Her şey iyi olacak."

Sesini yeniden duymak, geçen iki günde yaşanan her şeyi unutmaya yeterdi. Ve birden, Knox'un Benjy'nin kafasına kurşunu sıktığı anda hislerini kaybeden tarafım yeniden canlandı. Ve anlam veremediğim kontrolsüz bir duygu seline kapıldım. Rahatlama, sevinç, onu yeniden elimden alabileceğinin korkusu ve Benjy'nin burada, Başkayer'de olduğunun ve onu

koruyacak bir Hart yüzüne sahip *olmadığının* çarpıcı gerçekliği.

Yarım dakika sonra hıçkırıkla, "Ne... neler oluyor?" diyebildim. Kafamı, Benjy'nin göğsünden kaldırmadan Knox'un durduğu tarafa

doğru baktım. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Onu öldürdüğünü gördüm. Kendi gözlerimle *gördüm*."

"Gördüğün şey, Daxton senden temelli kurtulmaya karar verirse diye aylar önce tasarladığımız bir plandı," dedi Knox. "Seni öldürmek' yerine kabul edebileceği tek şeyin, senin Benjy'nin ölümünü izlemeni ve bu hatırayla yaşamaya devam etmen olduğunu biliyordum."

"Özür dilerim," dedi Benjy. Kollarını bana öylesine sarmıştı ki zar zor nefes alıyordum ama ne zaman olursa olsun, onu oksijene tercih ederdim. "Başka seçeneğimiz yoktu."

Benjy'nin de işin içinde olduğunu bilmek öfkemi biraz dindirmişti ve Knox'a baktım. "Bana söyleyebilirdin."

"Hayır, söyleyemezdim," dedi. "Tepkinin doğal olması gerekiyordu. Sana söylemiş olsaydım, istemeden de olsa belli ederdin. Sana ilk karşılaştığımızda söylemeyi denedim. Buraya geldiğimde Mercerlerde olacağını umuyordum ama tabii ki onları dinlemeyecek kadar inatçısın."

Başımı salladım ve Benjy'ye sarılıp kokusunu içime çektim. Burada bile ev gibi kokuyordu. "Madem beni ve Benjy'yi kurtaracaktın, neden Daxton'la aynı tarafa geçtin?"

"Çünkü Daxton'm, birinin onun tarafında olduğunu düşünmesi gerekiyordu," dedi Knox ve tirabzanlara yaslandı. "En iyi aday benim. Bana güveniyor ve bu güven çok değerli. Bu savaşı kaybetmek ve kazanmak arasındaki farkın anlamı bu."

"Ama Karaceketliler'e ihanet ettin," dedim.

Duraksadı. "Celia'nın emirleriyle, evet. Sampson bilmiyordu ama baskının başarısız olması gerekiyordu."

Ona baktım. "O insanları ölüme mi gönderdin?"

"Eğer bu Daxton'ın güvenini kazanmak anlamına gelecekse bir daha yaparım."

Ona karşı olan donuk duygularımın çözülmeye başlayan kısmı tekrar buz tuttu. "Neden buradasın Knox?" diye sordum soğuk bir tavırla. "Karaceketliler, Başkayer'dekileri senin yardımın olmadan da dışarı çıkartamazlar mı?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Karaceketliler kimseyi dışarı çıkartmayacak Kitty."

Kaşlarımı çattım. "O halde neden?"

"Karaceketliler içeri sızacak."

Doğrulup bize doğru bir adım attı ve sanki biri duyabilirmiş gibi eğildi. İki nöbetçi, yuvarlak platformun uzak köşesinde duruyordu, kapının arkasından zar zor görünüyorlardı ama içlerinden biri, bize doğru baktığında yüzünü Karaceketliler toplantısından tamdım. Belki Knox'un kim olduğunu bilmiyorlardı ama Knox onların kim olduğunu biliyordu.

"Savaşa giriyoruz Kitty. Bu seferki gerçek bir savaş, yalnızca rastgele atılan bombalar ve gece karanlığında yapılan saldırılarından ibaret bir savaş değil. Eğer Başkayer'in kontrolünü ele geçirirsek, gerçek bir şansımız olabilir. Kaynağımız, silahımız ve ordunun tümü hizmetimizde olacak..."

"Mahkûmları savaşa sokmayacaksınız, değil mi?" dedim korkuyla.

"Kimse hiçbir şeye zorlanmayacak," dedi. "Ama bu onlar için normal hayat şansı olacak. Aralarından yeteri kadarı silahlanacak ve Karaceketliler'i zirveye taşıyacak sayıya ulaşacağız."

Duraksadım. "İçeridekilerin hepsi yemek çaldığı ya da vergileri ödeyemediği için gelmemiş buraya. Bazıları..."

"Buraya geldiğimizde hepsini çözeceğiz," dedi Knox. "Şu anda insana ve silaha ihtiyacımız vâ. Burası ikisine de sahip ve mahkûmları içeride tutmak için tasarlanmış bir yer, vatandaşları dışarı salmak için değil. Burası en iyi şansımız ve ben de bundan emin olmak için buradayım."

Dişlerimi sıktım. "Cephaneliğin şifrelerini aldınız mı peki?"

Bunu bildiğime şaşırmış gibi görünmeyerek güldü. "Henüz değil. Ama çalışıyoruz."

"En azından nerede olduklarını biliyor musun?"

"Mercer'in çalışma odasında, köşedeki çekmecedeki. Siyah bir dosyanın içinde. Şifreler, üç günde bir değişiyor, bu yüzden son ana kadar beklememiz gerekiyor."

Benjy, ellerini saçlarımın arasında gezdirerek, "Ne düşündüğünü biliyorum Kitty ve bunu yapmayacaksın," dedi. "Kendini tehlikeye atamazsın, özellikle de son bu kadar yaklaşmışken."

"Başka bir seçeneğim yok," dedim. "Eğer Knox onları alamıyorsa..."

"O halde senin de şansın yoktur," dedi. "Hayatında bir kez olsun beni dinler misin?"

Knox boğazını temizledi. "Benjy haklı. Mercerler bana saygı duyuyor. Evin içinde dolaşma hakkına sahibim ve eğer beni gece yarısı dolaşırken görürlerse de şüphelenmeyeceklerdir. Diğer taraftan sen varsın. Hart olabilirsin ama bu seni en az benim kadar koruyacaktır. Savaşta yeteri kadar insan kaybedeceğiz. Başka birini daha gereksiz yere riske atmayacağım."

"Kaç kişi..." Yutkundum. "Gerçekten bir şansımız var mı? Ülkenin tamamına karşı Başkayer mi?"

"Sana şu anda söyleyeceğim herhangi bir şey ancak varsayım olabilir. Daxton, benim haberimin olmadığı kaynaklara sahip olabilir. Cephaneliğin içi boşaltılmış olabilir. Tam anlamıyla emin olamıyoruz."

O ve Benjy birbirlerine baktılar ve Benjy omzuma daha sıkı sarıldı.

"Ne?" diye sordum ikisine de bakarak. "Fazlası olduğunu söylemeyin."

"Katliamı bir şekilde engelleyebiliriz," dedi Knox. "Kesin değil ama senin de büyük bir kıvraklıkla bahsettiğin gibi, bu Daxton'ı olabildiğince sorunsuz gönderebilmek için en iyi şansımız."

Ağzımı açıp kapattım. Daxton'un dosyası, benim tutuklanmama ve Benjy'nin ölmesine neden olan dosyaydı. "Hâlâ bulamadınız."

"Bulamadığımızı biliyorsun," dedi Knox. "Haklıydın Kitty. Eğer o dosyayı alıp, Daxton'ın gerçek başbakan olmadığını kanıtlarsak, ona verilen desteği kesebiliriz. Ordu, Deniz Kuvvetleri, Generaller,

Bakanlar Birliği, sıradan vatandaşlar, eğer onun düşündükleri kişi olmadığını öğrenirlerse bizimle birlikte isyana katılabilirler. Daxton da saatler içinde tutuklanır."

"Ve Greyson başbakan olur," dedim. "Hayır."

Knox bana doğru uzandı ve eline bir tokat indirdim. Benjy'yi öldürmemiş olabilirdi ama ikimizi de bu işe o bulaştırmıştı. "Greyson yalnızca biz işleri yoluna koyana dek birkaç günlüğüne başbakan olmasın diye sayısız insanın ölmesini mi istiyorsun?"

"Karaceketliler onu öldürür," dedim. Knox ağzını açtı ama sözünü kestim. "Karaceketliler'in ona zarar vermemesini istiyor gibi davranabilirsiniz. Ancak o, Karaceketliler'den biri değil, bir Hart. Onu da Daxton'la birlikte ipe dizecekler. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Ben de öyle."

"O halde bunu kanıtla. Greyson'm güvenliğini sağla, doğruyu söylediğinden emin olmam için buraya getir ve ben de dosyanın nerede olduğunu söyleyeyim."

Knox'un suratı iyice düştü ve birden olduğundan daha yaşlı göründü. "İnsanları öldürteceksin."

"Sen de öyle. Sanırım eşitleniyoruz."

Homurdandı. "Peki. Başkayer'i ele geçirdikten sonra Greyson'ı buraya getireceğim ve sen de onun güvende olduğunu kendi gözlerinle görmüş olacaksın. O gelir gelmez de bana dosyanın nerede olduğunu söyleyeceksin. Anlaştık mı?"

"Ve sen de bana benim dosyamın içinde ne olduğunu söyleyeceksin."

Alçak sesle inledi ama kısa süre sonra başını salladı. "Anlaştık."

Üçümüz sonraki birkaç saati nöbetçi kulesinde geçirdik. Benjy'yle duvar dibinde birbirimize sarıldık ve olan biten şeyleri konuşurken birbirimizi ısıttık. Knox bizi dinlemiyormuş gibi yapıyordu ama biz fısıldaşırken başını bize doğru uzatışı gözümünden kaçmamıştı ve Hannah'nm Mercer Malikânesi'nde söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ettim. Knox, onun iddia ettiği gibi beni gerçekten seviyor muydu?

Bu çok saçmaydı. Ben onun kazanmak istediği oyundaki bir piyondum ve inandığı şey uğruna beni feda etmeye istekli olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Bu noktada, herhangi bir şeyi bundan daha çok sevebileceğinden emin değildim ve seviyorsa bile, o şey ben değildim. Benjy benim evimdi. O, benim diğer yarımdaydı ve benim uğruna savaştığım aşktı. O benim inandığım aşktı.

Güneş, ufuk çizgisinin altına inmeye başladığı zaman gitme vaktimiz geldi. Benjy, hemen yanıımızdaki, Noelle'in Bölge X'e gelmeden önce büyüdüğü bölgedeydi. Ben, Benjy'ye son kez sarılırken, "Burası daha güvenli," dedi Knox. "Nöbetçiler daha kibar ve bölge liderleri çocukların önünde herhangi bir şiddet olayının yaşanmasına izin vermiyorlar."

Benjy başımın üstünü ovuşturarak, "Bana bir şey olmaz," dedi. "Sen kendine dikkat et, olur mu? Aptalca bir şey yapma. Seni bir daha kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin," dedim kararlı bir tavırla ve parmak uçlarıma kalkıp onu öptüm. Dudakları sertleşmişti ama uğruna dağları

geçebileceğim öpücüğü hâlâ aynıydı. O, maskelenmemiştir.

Nöbetçilerden biri, önce Benjy'yi merdivenlerden indirdi ve o gözden kaybolduktan sonra içim sızladı. Kendime tekrar tekrar bunun son birlikteliğimiz olmayacağını söyledim ama artık neye inanabileceğim-den emin olamıyordum.

Bir dakika sonra merdivenleri inmeye başladığımızda Knox'a dönüp "Eğer onu bir sonraki görüşümde üzerinde tek bir çizik olursa boğazım keserim/" dedim.

"Biliyorum," dedi. "Haydi, Mercerlere dönmeden önce yatakhane uğrayalım. Şimdiye kadar nerede kaldığımızı merak etmişlerdir."

Kolumu tutmasına engel oldum. "Yolu biliyorum. Akşam yemeğine kadar dönerim."

"Kitty..."

"Biz arkadaş değiliz," dedim ve geriye doğru yürüyerek aramızdaki mesafeyi açtım. "Bana ve Benjy'ye yaşattıklarından sonra asla arkadaş olamayacağız. Bu yüzden rol yapmayı kessen iyi olur, tamam mı? Artık bir anlamı kalmadı."

Arkamı döndüm ve hızlandım. Ellerimi ceplerime sokup, başımı da önüme eğdim. Knox arkamdan seslenmedi ve omzumun üstünden arkama bakacak cesareti topladığımda da gitmişti.

Başkayer'in gri, çamurlu sokaklarında yürürken onu düşünmemeye, Benjy'nin hayatta olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım.

Kollarının vücudumdaki sıcaklığını hatırladığım her an kalbim hızla çarpmaya başlıyordu. Kendimi tutabilmek için elimden gelen bir tek buydu. Hâlâ bir şansımız vardı. İstedığımız geleceği elde edebilmek

için bir şans... ve bu sefer kimsenin, özellikle de Knox Creed'in bunu elimizden almasına izin vermeyecektim.

Yemekhaneye vardığımda önceki geceden hatırladığım dar sokağa açılan köşeyi döndüm. Fakat neredeyse duvarın dibinde yere yığılmış bir kızın üzerine basıyordum.

"Ben... Özür dilerim," dedim ama bana baktığında hemen yere çöktüm. "Noelle? Ne oldu?"

Koyu renk saçları kaim bir perde gibi önüne düşmüş, yüzünü gizliyordu ve onu görebilmek için saçlarını geri ittim. Yanakları kızarmış ve yaşlarla ıslanmıştı. Konuşmak için kendini zorlarken, tüm vücudu titriyordu. "Elliott," diye bağırdı. "O... bugün tel örgülerde değildi. Sanırım... Sanırım..."

Narin vücuduna sarıldım. "Her şey yolunda. Eminim ki o iyidir. Belki nöbet saati değişti ya da onun gibi bir şey. Belki bir olay oldu ve seninle buluşacak vakti olmadı."

Başım salladı. "Anlamıyorsun. Gelmediği bir gün hiç olmadı. Hiç. Başına bir şey geldi. Biliyorum."

"Ama o bir nöbetçi. Kimse ona zarar veremez."

Yine hıçkırdı. "Bazen, nöbetçiler kötü şeyler yaparken yakalandıklarında, onlar... onlar..."

"Elliott kötü bir şey yapar mı?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Burnunu çekti ve gözlerini koluna sildi. "Hayır. Bilmiyorum. O tanıdığım en iyi insan."

"O halde iyi olduğuna eminim," dedim. Fakat söylediğim şey onu daha da kötü etkiledi ve elleriyle yüzünü kapatırken vücudu titremeye başladı.

Ona iyice yaklaştım, sıcaklığımı ona geçirebilmek için vücudumu vücuduna bastırdım ve parmaklarımı saçlarında gezdirip onu tekrar tekrar sakinleştirmeye çalıştım. Fakat ne kadar çok konuşursam o kadar çok ağlıyordu. Sonunda durdu ve "Her şeyin iyi olacağını nereden biliyorsun? Sen de bizim gibi buradasın. Hiçbir şeyden emin olamazsın."

Dudağımı ısırdım. Haklıydı ama en azından ben yanıldığımda, en kötü kâbuslarım henüz gerçekleşmemiş demek oluyordu. "Burada, onların düşünmemizi istediği kadar yalnız olmadığımızdan eminim," dedim sessizce. "Dışarıda bizim neler yaşadığımızdan haberi olan insanlar var, güçlü insanlar. Yardım etmek istiyorlar ve edecekler. Birazcık sabretmen ve Elliott'un başına hiçbir şey gelmeyeceğine inanman gerekiyor."

"Öyle mi?" Yeniden burnunu çekti ve sonunda bana baktı. Yüzü kızarmıştı ve gözleri şişmişti ama en azından bir anlığına ağlamayı kesmişti. Bu fırsatı değerlendirerek başımı salladım.

"Dışarıdaki herkes Başkayer'in bir çeşit..." duraksadım. Daxton, beni buraya avlanmaya getirmeden önce Başkayer'in nasıl bir yer olduğunu bildiğimi sanıyordum ama kimse bana burayı tam olarak anlatmamıştı. Burası uydurmaca gibi yerdi. Şansımız yaver gider ve hareketlerimize de dikkat edersek hiç göremeyeceğimiz uzak bir diyardı. Aynı zamanda da aklımızın bir köşesinde duran, her an hayatımızı elimizden çekip alacak bir tehditti. "Kimse buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyor," diye itiraf ettim. "Burası yalnızca bir yer. Bazıları, yaşlılar gönderildiği için sıcak bir yerde olduğunu sanıyor.

Diğerleri... sanırım nasıl bir yer olduğunu tahmin ediyorlar. Fakat ava çıkmayan kimse buranın ne kadar korkunç bir yer olduğunu bilmiyor. Ve o zaman da..."

"Av mı?" dedi. Sessizce kendime küfrettim.

"Öyle değil. Neyse," dedim hızlıca. Noelle yeterince korkmuştu zaten. "Dışarıda, buranın ne kadar berbat bir yer olduğundan haberdar olan insanlar var, diğerlerine de anlattılar. İnsanlar başbakana karşı ayaklanmaya başladı. Bizi buradan çıkartmak istiyorlar ve hepsi yakında gerçekleşecek. Biraz dayanman gerekiyor, tamam mı?"

Boş gözlerle bana bakıyordu ama onu suçlayamazdım. Ben de kendime inanmazdım. "Kim?" dedi. "Kimse bizi önemsemiyor."

"Evet önemsiyorlar," dedim ciddiyetle. "Ben önemsiyorum. Ben buraya gelmeden önce de önemsiyordum ve diğerleri de öyle. Güçlü insanlar gidişatı değiştirebilir ve bize yardım edebilirler. Gerçekten yardım edebilirler." Sesimi alçalttım. "Karaceketliler'i daha önce duydun mı?"

"Karaceketliler mi?" Kaşlarını iyice çattı. "Nedir onlar?"

"Bizi buradan çıkartacak grup," dedim. "Ben de onlar yüzünden buradayım çünkü onlara yardım edeceğim. Ve sana da yardım edeceğim Noelle. Söz..."

"Lila," dedi omzumun üstünden bir ses sertçe. Olduğum yerde sıçradım. Scotia, söylediğim her şeyi duyabilecek mesafede duruyordu. Yüzüm kızardı.

"Başkasını gizlice dinlemenin ayıp olduğu söylenmedi mi sana?" diye çıkıştım.

Beni duymazlıktan geldi. Gözlerini arkama dikmiş, doğrudan Noelle'e bakarak, "Noelle'le konuşmam gerek," dedi. "Mercer Malikânesine geri dön Lila ve akşam yemeğinin keyfini çıkart."

"Ben..." dedim ama Scotia kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Parmakları kolumu morartmıştı. Çılgılık attım.

"Bu bir rica değildi," dedi. "*Git*."

Noelle kasıldı ve gözlerini sildi. Hafifçe gülümseyerek, "Önemli değil Lila," dedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim ve Scotia'ya baktım. Bu iş, burada kalmayacaktı. Yüzüme bile bakmadı ve Noelle'in kalkmasına yardım etti. Ona, bana karşı olduğundan daha kibar davrandığını fark ettim. Birlikte sokağın derinliklerine doğru gittiler.

Köşeden dönüp gözden kaybolana dek onları izledim ve iç çekerek ellerimi cebime sokup yola koyuldum. Yatakhane çok uzak değildi ama tulumumun paçaları kardan sıırılsıklam olmuştu ve sert rüzgâr her zamankinden beter esiyordu. Ne kadar zorunda kalmış olsam da Mercerlieriri davetini kabul ettiğim için kendimden nefret ediyordum ama daha rahat olacağımı da inkâr edemezdim.

Yine de bu, diğer mahkûmların sorunlarını çözmeyecekti. Onlara yardım etmenin tek yolu cephaneliğin şifresini öğrenmek ve Karaceketliler'e, Başkayer'i ele geçirebilmek için savaşacakları bir şans yaratmaktı. Knox ve Benjy haklıydı, eğer şifreleri ararken yakalanırsam saniyeler içinde öldürülürdüm. Bu kez yüzümün bir faydası olmazdı. Özellikle de herkes Lila'nın isyanının başında

olduğunu düşünürken. Ancak bunların hepsi yakalanmamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ve dosyaların durduğu dolabı açıp, şifreleri alabilmem için kolyeme ihtiyacım vardı. Scotia'ya olan biteni açıklayarak kibarca kolyemi geri vermesini istediğimde kabul etme ihtimali düşüktü. Ayrıca ona pek güvenmiyordum. Özellikle de yaptıklarından sonra... Karaceketliler'in tarafında olabilirdi ama bu kendi çıkarları için Mercerlerin dikkatini dağıtmak üzere saniyeler içinde beni satmayacağı anlamına gelmiyordu. Beni satmak, Knox ve Benjy'yi de satmak anlamına gelirdi ve buna izin veremezdim.

Buraya kadardı. Şifreleri kendi başıma almalıydım. Eğer Knox bunu yapabilseydi zaten yapardı ve Scotia hiç şansı olmadığını bizzat söylemişti.

Kolyemi çalmak zorundaydım.

Yatakhaneye girdim ve içeride kimse olmadığını görünce rahatlardım. Herkes yemekhanede olmalıydı. Benjy'nin bana verdiği mendil bıraktığım yerde, ince yatağın altındaydı. Mendili cebine soktum. Orada kuru kalma ihtimali daha yüksekti.

Boş olduğundan emin olmak için tuvalete göz gezdirdim ve Scotia'nın odasını bizimkinden ayıran perdenin önünde durdum. Kalbim hızla çarpıyordu ama ne zaman döneceğini bilmiyordum ve daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Ya şimdi ya hiçbir zaman...

Perde, beklediğimden ağırdı ve odası neredeyse sıcaktı. Küçük bir odaydı, yatak, küçük bir masa ve sandalyeyle başucu sehpa, içeriye zar zor sığmıştı. Yine de yatakhanenin kalanıyla karşılaştırıldığında saray gibi kalıyordu.

Grup evinde hiçbir şeye burnumuzu sokmama kuralımız vardı. Başkasının eşyalarını karıştırırken yakalanan kişinin özel eşyaları kalanların ortak kullanımına geçiyordu. Ve ben elimdeki az eşyadan vazgeçecek kadar salak değildim. Daxton ve Lila'nın eşyalarını karıştırırken bile hiç zorlanmamıştım ama Scotia yanımda değilken burada olmak canımı sıkıyordu.

Fakat buraya görevimi yerine getirmeye gelmiştim. Kolyeyi sokaktayken Scotia'nın boynunda görememiştim ama tulumunun içine saklamış olabilirdi. Sessizce burada olması için dua ettim.

Aramaya, masadaki küçük çekmeceyle başladım. Üzerinde yazılanları okuyamadığım birkaç kâğıt parçası dışında çekmece boştu. Her biri dibine kadar açılmış bir avuç kalem buldum ama başka bir şey yoktu. Başucu sehpasına yöneldim.

Üst çekmece küçüktü ve içi tanımadığım kızların fotoğraflarıyla doluydu. Hepsinin üzerinde kırmızı yerine başka bölgeden olduklarını gösteren beyaz tulumlar vardı ve gülümsüyorlardı. Gözlerim daha genç olan, saçları uzun bir örgü yapılmış ve kocaman gülümseyen Scotia'ya takıldı. Bir yanım, Başkayer'de bu kadar mutlu olan birine rastladığı için sevinmişti ve diğer yanım da Scotia'nın kalpsiz bir canavar olmadığını gördüğü için rahatlamıştı. Onun da önemseydiği insanlar vardı ve en azından şimdi neden kendi güvenliğini ve rahatını riske atarak Karaceketliler'e yardım ettiğini anlamıştım. Hepimizin uğruna savaştığı birileri vardı. Bu kendimiz olsak bile...

Kolyemi ararken başucu sehpasındaki hiçbir şeyin yerini bozmamaya dikkat ettim. İkinci çekmece fazladan tulum ve yün çorapla doluydu. Onların içinde, eski bir ayakkabı bağcıyla birbirine bağlanmış notlar buldum. Her bir sayfanın üstünde ve

altında yazılı isimleri okumaya çalıştım ama harfler tanıdığım bir kelime oluşturmuyordu. Çok zor olmamalıydı. Dudağımı ısırdım. Eğer bunları alırsam, Scotia takası kabul edebilirdi.

Ya da beni öldürürdü. Bunun gerçekleşme ihtimali daha yüksekti.

Yatakhanein kapısı birden açıldı ve olduğum yerde kaldım. İçimi bir panik dalgası kaplarken, bir an hareket edemedim ama sonra yana çekildim. Scotia'nın gelmiş olma ihtimali düşüktü ama göze alamayacağım bir riskti bu. Olabildiğinde sessiz bir şekilde çekmeceyi kapattım ve yatağın altına girdim.

Kapının önünden düzensiz ayak sesleri yükseldi, sanki gelen her kimse dengesini kuramıyor gibiydi. Perdenin altından baktığımda mahkûm botlardan gördüm ve sessizce perdeden uzaklaşmasını diledim. Atacağı bir adım rahatlamama yeterdi.

Ancak aksine bana doğru döndü ve eldivenli bir el perdeyi açtı. Scotia göründü.

Nefes almaya bile cüret etmeden, olduğum yerde kaldım. Scotia'nın montu ve tulumu kanla yıkanmıştı ve başucu sehpasının yanına gelene kadar sendelemeye devam etti. Yatağının altında saklandığım yerden yalnızca birkaç santimetre ötedeydi, kesik nefes alışını rahatlıkla duyabiliyordum.

Bu kadar kan nereden gelmişti? Scotia'nın yarası olup olmadığını anlamaya çalıştım ama tek görebildiğim boynunun üstündeki birkaç çizikti. Kıyafetlerinin bu kadar ıslanmasına neden olabilecek kadar derin bir şey değildi.

Başka bir şey daha fark ettim, boynundan sarkan kibar gümüş zincir. Hayal kırıklığıyla inlememek için kendimi tuttum. Şu anda

yapabileceğim tek şey, kolyeyi boynundan çekip almak ve kaçmaktı. Fakat bu halde bile, beni alt etme ihtimali yüksekti. Bunu riske atamazdım.

Scotia zar zor ayakta duruyor ve bir yandan da hafifçe inliyordu. Yaralanmıştı. İlk anda gördüğümünden daha vahim bir durumdaydı ve belki de onu atlatabilirdim.

Temiz kıyafetlerine tutunarak odanın diğer tarafına, soldaki tuvalete doğru gitti. Dakikalar sonra duşun sesini duydum ve dikkatlice yatağın altından çıktım. Perdeyi kenara ittirerek tuvalete baktım ve Scotia'nın kanlı kıyafetlerini yerde görünce rahatladım.

Temiz kıyafetleri, lavabonun yanındaki uzun tezgâhın üstünde duruyordu. Hiç ses çıkartmamaya dikkat ederek parmak ucumda ilerledim. Greyson'm bana verdiği kolye, temiz bir tişörtün üstünde duruyordu ve yarısı kanla kaplanmıştı.

Kolyeyi kıyafet yığınının üstünden aldım ve yıkamakla uğraşmadım. Saniyeler içinde yatakhanenin kapısından karlı sokaklara çıktım. Başım önümde yürümeye özen gösteriyordum. Sonunda bir şeyler yolunda gitmeye başlamıştı. Herkes uyurken Mercer'in çalışma odasına gidebilecek, şifreleri alabilecek ve Karaceketliler'e teslim edebilecektim. Yaptığım şeyden sonra Scotia'yla yüzleşme düşüncesi midemi bulandırıyor ama şifreleri alabilirsem, kolyeyi çaldığım için beni affedebilirdi. Tabii çalanın ben olduğumu anlarsa.

Günlerdir ilk kez kendimi hafiflemiş hissederek, yatakhaneden birkaç bina ötedeki temiz kar kütesinin yanına eğildim ve avucumu kara daldırdım. Kolyenin kanlı yüzünü temizledim ve tüm parçalarını ayırarak, her birinin temiz olup olmadığını kontrol ettim. Elektronik okuyucunun çalışıp çalışmayacağından emin olamazdım

ama Greyson'm yaptığı bu muhteşem şeyin su geçireceğini düşünmüyor, su geçirmemesini umuyordum.

Kolye temizlendikten sonra zinciri boynumdan geçirdim ve botlarımın yanındaki pembe kar birikintisine bakıp olduğum yerde durdum. Kalbim normale döndükten sonra kanın nereden geldiği hakkında bir şey bilmediğimi fark ettim. Scotia, nasıl böylesine berbat bir duruma gelmişti? Özellik de birkaç dakika geçirdiği. ..

Noelle... Gözlerim karardı. Başım döndü ve sanki Noelle yakınlarda bir yerde onu görmemi bekliyormuş gibi hissederek etrafıma bakındım. Ancak burada değildi. Scotia ona her ne yaptıysa epey kötü olmalıydı.

Hâlâ orada olmasını umarak yemekhaneye doğru giden sokak boyunca koştum. Yemekhanenin kapısını açtım ve kalabalığı taradım. Birkaç kişi yemeği bırakıp bana baktı ama her bir yüzü ayrı ayrı taradım ama Noelle burada değildi. Hiçbir yerde yoktu.

Hayal kırıklığıyla çığlığımı yutarak dışarı çıktım. Tulumumun hâlâ ıslak olmasına rağmen artık soğuğu hissetmiyordum ve hızla kararan sokakların arasında gezinmeye ve kapısı açık binaları kontrol etmeye başladım. Tanımadığım yatakhaneler, soğuk girişleri ve kilitli kapıları olan binalar... Hiçbirinde değildi.

Yatakhaneye dönüp Scotia'mn ayak izlerini takip edebilir miyim diye düşünmeye başladığım anda düdük sesi duyuldu. Tüm vücudum uyuştu. Bu uyuşukluğun soğukla bir ilgisi yoktu.

Kafesin etrafındaki tırabzanlara ulaşan ilk kişilerden biriydim. Mercelerin ve Knox'un önceki gün oyunları izledikleri çatı katını kesintisiz görebileceğim bir yere geçtim ve endişe içinde beklemeye

başladım. Aklımı karıştıran korkuma karşı koymaya çalıştım. Her şey yolundaydı. Her şey yolunda olmalıydı.

En sonunda Mercerler görüldü. Ancak o zaman etrafımı saran ve tirabzanlara dayanan kalabalığı fark ettim. Tıpkı bir gece öncesinde olduğu gibi bölgedeki herkes buradaydı ve hepsi başka birinin öldüğünü izlemeye hazırды.

Beni fark etmesini bekleyerek Knox'a baktım. Gözlerini kalabalığa çevirdi ve sonunda göz göze geldiğimizde hızla başını salladı. Ne düşündüğünü anlamak için onunla konuşmama gerek yoktu: Yemeği kaçırmıştım ve Mercerler bundan memnun değildi.

Ama şu anda Mercerler umurumda değildi. Tek düşünebildiğim kafes ve altındaki kapaklardı. Nefesimi tuttum.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Fakat bana tanıdık gelen kabarık kahverengi saç ortaya çıktığında kanım dondu. Artık her şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordum.

Kafesin ortasında titreyen bacaklarının üstünde duran Elliott'm nöbetçi üniforması hâlâ üstündeydi. Ve tam karşısında kan içindeki tulumunun üstünde montu olmayan Noelle dizlerinin üstüne çökmüştü.

MERHAMETLİ ÖLÜM

"Noelle!" diye bağırdım. "Noelle!"

Benden yalnızca altı metre uzakta olmasına rağmen bana bakmadı. Başı, kendinde değilmiş gibi öne eğilmişti ve koyu renkli saçları kanla kaplanmıştı. Elliott yanma çöktü ve bir an onu öldüreceğinden korktum ama o kollarını Noelle'in etrafına doladı ve burnunu kanlı saçlarına dayadı. Tıpkı Benjy'nin birkaç saat önce bana yaptığı gibi...

Derinlerdeki umutsuzluk hissim yüzeye çıktı ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zaten kafesin içindelerdi. Nöbetçiler ellerindeki tüfeklerle görev yerlerinde duruyorlar ve onlara yakınlaşmaya çalışmayı bile bir tür intihara dönüştürüyorlardı.

Kalabalık, ölüm sessizliğine bürünmüştü. Çığlığım yankılanmış ama Mercerler bile bana bakmıştı.

Beni duyabiliyorlardı.

Mercerler ben görebilsin diye tırbazana dayanarak, "Onlar yanlış bir şey yapmadılar!" diye bağırdım. Hannah gözlerini kaçırdı ama Mercer, gözlerini kırpmadan bana odaklandı. Yanında duran Knox ona doğru eğilip kulağına bir şey fısıldadı ama Mercer tepki vermedi. Tek kelime dahi etmedi.

"Önemli değil Lila," dedi kısık bir ses. Arkamı döndüm. Noelle, başını Elliott'un omzuna koymuştu ama tam odaklanamayan gözlerle bana doğru bakıyordu. Yüzünde şişlikler belirmeye başlamıştı ve şakağından çenesine doğru uzanan derin bir yara vardı. Kanın çoğu oradan akmış olmalıydı. Yanağından damlayan kan tanelerini hâlâ görebiliyordum.

Gözlerim yaşardı ve hiç düşünmeden tırabzanın üstüne çıkmaya çalıştım. "Hayır önemli Noelle. Önemli. Knox!" Bir nöbetçi kolumu tuttu ve tekme atmaya başladım. "Knox, *bir şey yapı*"

İkinci nöbetçi hareket eden bacaklarımı yakaladı. İkisine birden karşı koyma şansım yoktu. Kolları çok kuvvetliydi ve beni öylesine sıkı tutuyorlardı ki ne kadar dönsem de çırpınsam da ikisinden de kurtulmayı başaramadım. Yine de dikkatimi onlara vermedim, artık burada değilmişim gibi davranan Knox ve Mercerlerin durduğu çatı katma baktım.

"Lila, lütfen," dedi Noelle aynı zayıf sesle. "Senin de ölmeni istemiyorum."

Hıçkırdım. "Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim."

"Önemli değil," dedi yeniden. "Bu, diğerlerinden daha iyi. En azından artık birlikte olabileceğiz."

Elliott, ona daha sıkı sarıldı ve arkasını döndü. Nasıl nefes alacağımı unutmuştum. Noelle'in gözlerindeki yenilgi... Bunu hak etmemişti. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı.

"Bu tek uyarım," diye kükredi Mercer çatı katından. Başka yere bakamayacak bir halde kafesin içindeki çifte döndüm. Noelle, Elliott'un kulağına duyamadığım bir şey fısıldadı ve Elliott başını sallayıp ona daha sıkı sarıldı.

Ne istediğini tahmin etmek zor değildi ve onun da neyi reddettiğini... Elliott yara almamış gibi görünüyordu ve fiziksel gücüyle Noelle'in boynunu kolaylıkla kırabilirdi. Acısız ve merhametli bir ölüm olurdu bu. Elliott'un yaşamak için bir şansı daha olurdu. Belki nöbetçi olmaya devam edemezdi ama hayatta

kalırdı. Ve yarın bu zamanlarda ya serbest kalırdı ya da zaten öldürülmüş olurdu.

Fakat kafesin içindekiler Benjy ve ben olsaydık, karşımızdaki kişi ölüme ne kadar yakın olursa olsun ikimizin de tek bir hamlede bulunmayacağından emindim. Onsuz yaşamının ne demek olduğunu

görmüştüm ve dünya üzerinde hiçbir şey beni o günlere döndüremezdi.

Kendi hayatını kurtarması için Elliott'un Noelle'i öldürmesi her ne kadar mantıklı gelse de bunu yapmayacaktı. Noelle'i kendi hayatından çok seviyordu. Ve şu an Scotia'dan hayatımda hiç kimseden edemeyeceğim kadar çok nefret ediyordum. Knox'dan bile çok.

Mercer'in tüfeğini kaldırdığım gördüğümde, "Özür dilerim," diye hıçkırdım. "Çok özür dilerim."

Noelle artık dinlemiyordu. Elliott'a odaklanmıştı ve parmaklarını saçlarına dolamış, dudaklarını kulağına bastırmış, tüm vücudunu onunkiyle birleştirmişti. Sanki ona olabildiğince sokulmak istiyor gibiydi. Son anlarım böyle geçirmek istiyordu ve orada benim yerim yoktu.

Başımı çevirdim. İki el silah sesi birbiri ardına yankılandı ve sonra...

Sessizlik.

Bitmişti.

O gece başka bir dövüş olmayacaktı. Kalabalık çekilirken, nöbetçiler, Noelle ve Elliott'un bedenlerini taşıdı. Beni tırabzanların üstünde yakalayarak sıkıca tutan iki adam, yatakhane dönmeme için beni sertçe uyararak yere bıraktı. Uzun bir süre orada durdum, dünya yeniden üzerime kapanıyorken hiçbir şey hissetmiyordum.

"Karaceketliler'den bahsetmemeliydin."

Yavaşça arkamı döndüm. Eğer çok hızlı hareket edersem her şey parçalanacak gibiydi, halim yeterince kırılıyordu. Scotia benden iki adım uzakta duruyordu ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Ne yüzündeki boş ifadede ne de rahat duran omuzlarından, biraz önce iki masum insanın öldürülüşünü izlediği belli olmuyordu.

Onun duygusuzluğu içimde bir şeyleri harekete geçirmişti ve ne yaptığının farkında olmadan aramızdaki mesafeyi kapattım, onu montundan yakaladım ve bitkin bedenimin el verdiği uzağa savurdum.

"Ona *yardım* etmeye çalışıyordum! Umuda ihtiyacı vardı; işlerin yoluna gireceğini bilmesi gerekiyordu. Ama sen onu *öldürdün*."

Scotia elimi tutmaya çalıştı ama başparmaklarını ters çevirerek elinden kurtuldum. Birkaç saniye boyunca birbirimize güç uyguladık, ben onu yeniden savurmaya çalışırken o da beni zapt etmeye çalışıyordu. Eğildi ve birden ayaklarımın yerle bağlantısı kesildi.

Yere sert bir şekilde düştüm ve nefessiz kaldım. Nefes almak için çabaladım ama göğsümdeki acı ve baskı bunu imkânsız kılıyordu. Scotia yanıma çömeldi. Kollarımı yere yapıştırdı ve ona tekme atmaya çalıştığımda, bacaklarımın üzerine oturup dondurucu

çamura batmalarına neden oldu. Yorgun gibi hareket ediyordu ama yine de güçlüydü ve ben altında güçsüz kalıyordum.

"Noelle ispiyoncuydu," dedi tepemde durarak. "Bölgeye geldiğinden beri VWilliams'a her şeyi ispiyonlu-yordu. Chelsea'yi ele veren oydu ve geçen sene on altı kişinin ölümünden o sorumluydu."

İçim acıdı ve konuşmaya çabaladım. "Ama..."

"Burada kendini kollamak zorundasın ve Noelle de öyle yapıyordu. İyi biri olmadığını söylemiyorum. Ondan bir farkım olduğunu da söylemiyorum. Fakat eğer VWilliams'a Karaceketliler'den bahsetmiş olsaydı, VWilliams Mercer'e giderdi ve her şey mahvolurdu."

Gözlerim karârdı ve kelimeleri içimi yakarken Scotia'ya baktım. "Hiçbir şey söylemezdi." Buna inanmaya havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı. "O... o kimseye söylemezdi."

"Bundan emin misin?" Scotia gözlerini bana doğrulttu. "Bütün isyanı bir gündür tanıdığın biri hak-kımdaki düşüncen yüzünden riske atabilir misin?"

"Ben..." Kekeledim. Bu yüzden kendime çok kızmış olmama rağmen gözyaşlarını akmaya başladı. "Bana böyle bir şey yapmazdı."

"Evet, yapardı," dedi Scotia. "Ve Mercer Malikânesi'ne giden yolu geçmiş olurdu. Sen onun için büyük balıktın. Çizginin dışındaki bir hareketini yakaladığı an sen kafesin içine girerdin ve o da üzerine yeni bir nöbetçi üniforması geçirirdi. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, bu senin için o kadar kolay olur."

İçimde bir savaş patlak vermişken sıcak yaşlar yanaklarımdan aşağı kaydı. Olan biteni olduğu gibi gören mantıklı yanımda, Scotia'nın

neredeyse haklı olduğunu biliyordu. Noelle, nöbetçi olmak istediğini kendi ağzıyla söylemişti ve bunun için ne yapması gerektiğini de anlatmıştı. Ona bu kadar güvenmem saflıktı; benimle arkadaşlık kurması bir tesadüf değildi. Dünün tamamını düşündüğümde, onun benden başka kimseyle konuştuğuna dair herhangi bir anı hatırlayamadım. Herkes onun ispiyoncu olduğunu biliyordu ve onu yanlarından uzaklaştırmışlardı. Ben bu o kadar şanslı olamamıştım.

Fakat bir yanımda ona hak veriyordu. Onda, Ekstra olmama rağmen toplum içinde kalacak kadar şanslı olmasaydım dönüşeceğim kişiyi görüyordum. O yanımda biraz önce kendi ölümüne tanıklık etmişti - benim ve Benjy'nin. Bunu kaldıramayacaktım. Noelle bana karşı kötü bir şey yapmamıştı. Buradaki tek arkadaşım oydu ve arkadaşlığı düzmece bile olsa benim için gerçek gibiydi. Hâlâ öyle geliyordu ve sıcaklığının ardında yatan gerçek hikâyeyi öğrenmek ölümünü izlemenin verdiği acıyı dindirmemişti. Yalnızca başkalarının ölümünden sorumlu olan birine yas tuttuğum için kendimi daha kötü hissetmeme neden olmuştu.

Hayır, sistemi Noelle yaratmamıştı. Ondandır sadece faydalanıyordu ama düşman değildi. O, çevresinin mahkûmu olmuştu ve istediği tek şey de benimkiyle aynıydı: en çok sevdiği insanla birlikte olmak...

Asıl sorun burasıydı. Başkayer'di. Nöbetçiler, Mercerler, Hartlar; normal insanları avuçlarına alıp içlerindeki en kötünün ortaya çıkartılmasından onlar sorumluydu. Bu toplu kıyımdan ve insan hayatının ziyanından onlar mesuldü ve bunun bedelini ödeyecek olan da onlardı.

"Kimseye söyledi mi?" dedim kasılarak.

"Hayır. Ona fırsat vermedim. Bu benim de hoşuma gitmedi ama milyonlarca insanın hayatı yerine birinin hayatının elinden alınması daha doğrudu."

Sertçe göz kırptım. "Sahip olduğu tek hayat oydu."

"Bu her birimizin sahip olduğu tek hayat," dedi. "Noelle seçimini sen gelmeden çok önce yapmıştı. O ve Elliott. Sen olanları anlatarak her şeyi batırdın ama artık zamanı geri alamazsın. Bu yüzden kendini suçlu hissetmenin hiçbir manası yok."

Yine de hissediyordum. Noelle'in niyeti ne olursa olsun, ona her şeyi anlatan bendim. Topu harekete geçiren ben olmuştum ve ağzımı kapalı tutamadığım için o ölmüştü. Özgürlüğüne kavuşunca değişeceğini düşünüyordum. Artık kimseyi ele vermeyecekti ve iyi bir hayat sürmek için gerçek bir şansı olacaktı. Artık benim yüzümden bu şansını kaybetmişti.

Scotia ayağa kalkıp, bana elini uzattı. Onu görmezden geldim. Yerden kalktım ve ellerimi ceplerime sokarak sokakta ilerlemeye başladım. Pişmanlık içimi yakıyordu. Bu işte kimse suçsuz değildi, ne Noelle, ne Scotia ne de ben. Fakat bedelini ödeyen Noelle olmuştu.

"Hey Hart," diye bağırdı Scotia. Durdum ama arkamı dönmedim. "Mercer Malikânesi'nde kalacağını duydum."

Gerildim. Şifreler. Bunca olan şeyden sonra, tek umursadığı şey şifrelerdi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi önüme kadar geldi. Koyu gözleri, beni delip geçmişti. Saçımın bir tutamına dokunarak, "Noelle ve

Elliott'ın ölümü buna değsin," dedi. "Herkes bu kadar şanslı olamaz, bilirsin."

Başımı geri attım ama omuzlarımdan yakaladı ve ona bakmamı sağladı. İçim ürperdi. "Ben senin piyonun değilim."

"O halde biz oyunu tamamen kaybetmeden önce bir kraliçe¹ gibi davranmaya başla." Scotia, yakamın altından görünen kolyeyi işaret etti. "Eğer Mercerler onu görür ve bir şey sorarsa, sana geri verdiğimi söyle. Benden bir şey daha çalacak olursan boynunu kırarım."

Kolumu ondan kurtardım ve uzun adımlarla oradan uzaklaştım. Beni istediği kadar tehdit edebilirdi ama iki gün içinde, en kötü kâbuslarımla karşılaşmış ve dipteki kayanın nasıl bir şey olduğunu görmüştüm.

Üstelik henüz kayadan uzaklaşmaya başlamışken, bir kişinin daha ölümüne neden olmuştum. Scotia'nın yapacağı hiçbir şey canımı burası kadar yakamazdı.

Mercer Malikânesi'ne uzanan yolculuğum uzun ve acı vericiydi. Yol boyunca birkaç nöbetçinin yanından geçmiştim ama hiçbirini beni durdurmaya kalkışmamıştı. Ve kendi muhitlerinden ayrılacak şansı elde edemeyen mahkûmlar ise başlarım önlerine eğip adımlarını sıklaştırmıştı. Toplumdan tamamen dışlanmışım ama en azından bu şekilde kimse, iyi niyetime rağmen canlarını yakmama sebep olacak kadar yakınımaya gelemeyecekti.

Rivers, Mercer Malikânesi'nin girişinde nöbet tutuyordu ve ona doğru yaklaştığımı görünce hafifçe gülümsedi. "İyi olduğunuzu görmek çok hoş, Bayan Hart."

"Neden iyi olmayayım ki? Kafesteki ben değildim," dedim. Sesim bana bile titrek geliyordu ama Rivers fark etmişe benzemiyordu. Kapının şifresini girdi ve kapı benim için açıldı.

"Hayır, değildin," dedi. Sözleri, görmezden gelmek istediğim bir mana taşıyordu.

Rivers, bana içeriye kadar eşlik etti ve sırtındaki tüfeğiyle birlikte yoldan yukarı çıkmaya başladık. Birden kaç insanı öldürdüğünü düşündüm. Boynundaki yara izi bana ihtiyacım olan hatırlatmayı yapıyordu; ama en azından üniformasını kazanmak için arkadaşlarını ele vermemişti. Aslında bu Başkayer hakkında

öğrendiğim bir diğer konuydu ve gözlerimi öteki tarafa çevirerek dikkatimi buz tutmuş yola verdim.

"O ikisi için iyi bir şey yaptın. Yalnız olmadıklarım göstererek yani," dedi sessizce. "Aptalca bir hareket olmadığını söyleyemem ama cesurcaydı. Çok cesurcaydı. Artık böylesine bir cesarete burada rastlamıyoruz."

"Sanırım Mercerler cesaretimi elimden alacak zamanı henüz yakalayamadı," diye mırıldandım. Rivers, bana açıyormuş gibi bir ifadeyle bakıp gülümsedi ve elini omzuma koydu.

"Kendini hor görme. Düşündüğünden daha iyi birisin."

Omzumu silkerek elinden kurtuldum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum. "Rahat bir işin, ayrıcalıkların var ve şimdi bunları, büyük ihtimalle işe yaramayacak bir isyan için riske atıyorsun. Anlamıyorum. Daha zeki görünüyorsun."

Parmaklarını omzundaki kemere vurdu. "Bugün güneş ışığı gibisin, ha?"

"Bu bir cevap değil."

"Hayır, değil," diyerek beni onayladı ve Mercerle-rin evinin ön kapısına altı metre uzaklıktaki büyük ağaçların altında durdu. "Sana da aynı soruyu sormalıyım aslında. Neden bizim için ayaklanarak bir VII ve Hart olarak yaşadığın mükemmel hayatı riske atıyorsun? Neden Mercer'in seni de vurma ihtimalini bile bile arkadaşının hayatını kurtarmaya çalıştın?"

"Aptallıktan," diye homurdandım. Güldü.

"Sana göre öyle olabilir. Bizim için sen bir kahramansın." Rivers malikâneyi işaret etti. "Bu gece senin son şansın. Ne dersin? Yapabilecek misin?"

"Sen söyle. Scotia'nın planı ne?"

"Şensin," dedi. "Planı sensin. Eğer buna uymayacaksan bana şimdi söyle. Bu son gecem olacaksa, bunu bilmek istiyorum."

Omuz silktim. "Sanırım bekleyip görmen gerekecek, değil mi?"

"Sanırım öyle." Yeniden gülümsedi ve saçlarımı okşadı. "Sana güveniyoruz. Yine de baskı yok."

"Evet, baskı yok." Verandaya doğru yürümeye başladım ve sonra durdum. "O yara izini kim yaptı?"

Önceki gece onunla tanıştığımdan beri ilk kez duraksadı ve yakasının altında duran ize dokundu. "Daxton Hart."

"Ne zaman?"

Omuz silkti. "Sekiz ay önce filan sanırım. O ve Mercer. .Sustu. "Onları kızdıracak ne yaptım bilmiyorum ama her ne yaptıysam, çok büyük bir şey olmalıydı."

Gerçek Daxton Hart bir yıl önce ölmüştü ve bu da yara izini maskelenen Daxton'ın yaptığını gösteriyordu. "Mercer'in... erkek kardeşi ya da yakın bir dostu var mıydı?" diye sordum. "Ölen ya da bir sene önce ortadan kaybolan biri?"

Rivers kaşlarını çattı ve tüfeğini diğer omzuna taktı. "Victor Mercer, ağabeyi. Kalp krizi geçirmeden önce burayı o yönetiyordu. Augusta Hart ve diğerlerinin önünde yere yığılıp öldü."

"Eminim öyle olmuştur," diye mırıldandım. Victor Mercer. Bu o olmalıydı. "Teşekkürler Rivers. Gece ayaklarının donmasına izin verme."

"Diğer gecelerde olduğu gibi," dedi ve beni şapkasıyla selamladı. "Kendinize dikkat edin Bayan Hart. Yarın seni sağ salim görmeyi umuyorum."

Yoldan aşağı doğru yürümeye başladı ve ben de verandanın merdivenlerini çıkıp kapıyı çaldım. Kafesteki çıkışımdan sonra Mercerlerin fikrini değiştirmiş olması muhtemeldi. Dolayısıyla zihnimi, geri dönüp Scotia'nın şifreleri alamadığımdan üstüme çöreklenmek için hazırda beklediği yatakhaneye doğru yürümeye hazırlıyordum ki Hannah kapıyı açtı.

"Buradasın!" dedi rahatlamış bir ses tonuyla. Fakat benim için neden endişelendiğini anlayamamıştım. "Şu haline bak, çamurda mı yuvarlandın?"

Duraksadım. "Biri beni yere düşürdü."

"Kim?" diye sordu gözleri parlayarak. Başımı salladım.

"Kazaydı."

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama sıcak girişten geçmeden önce çamurlu botlarımı ve çoraplarımı çıkartmama yardım etti. Kaslarım sıcakla temasa geçtikçe ürperiyordu. Hannah'nm peşinden mutfağa gittim.

"Hayır, oturma," dedi korkarak. "Şu şeyi çıkart. Sana bir bornoz ayarlayacağım ve hizmetçiye banyoyu hazırlatacağım."

Çamurlu tulumumu almak üzere elini uzattı ve ben de ona baktım. "Bürada mı? Mutfağın ortasında soyunmamı mı istiyorsun?"

"Yani evde o şekilde gezemeyeceğin kesin," dedi. İç çektim ve soyunmaya başladım.

Otuz saniye sonra, ben, bir tişört ve iç çamaşırimla titrer halde mutfağın ortasında dururken Hannah çamurlu kıyafetlerimi çöp kovasına attı. Ruh halinin değişimi beni şaşırtmaya devam ediyordu ve sanki ikinci bir kafası çıkacakmış gibi onu izledim.

"Kolyeni bulmuşsun." Hannah, su ısıtıcısından fincanın içine sıcak su boşalttı ve içine bir çay poşeti attı. "Al, bunu iç. İçin ısınır."

Sıcak fincanı ellerimin arasına aldım. Isı derimi yakıyordu ama fincanı bırakmayı reddettim. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Neden davranmayayım?" diye sordu ama daha önce hissetmediğim bir gerginlik sezdim.

"Mercer'in olanlardan ötürü mutlu olmadığına eminim."

Çenesi gerildi ve kendine de bir çay koydu. "Hayır. Kız da arkadaşındı sanırım."

Çayımı yudumladım. Dilim yandı. "Evet. En azından öyle olduğunu sanıyordum."

"Jonathan seni de vurabilirdi, biliyorsun değil mi?" dedi. "Eğer Knox sakın olmasını istememiş olsaydı tabii. İsyanlık davranışlardan hoşlanmıyor."

"Ama sen de bana çay ve sıcak kıyafet sunuyorsun."

Gözlerinin ucuyla bana baktı. "Ben sadakati, başkaldırıyla karıştırmam."

"Yine de bunu yapmana gerek yoktu," dedi arkamdan bir ses. Knox'tu. Omzumun üstünden ona baktım.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, yarı çıplağım."

"Ah fark ettim."

Hannah çay fincanını bıraktı. "Jonathan gelmeden önce yukarı çıkmalısınız. Her an gelebilir."

"Ona yolu gösteririm," dedi Knox ve elini sırtıma ilaştirdi. İrkildim.

"Odama nasıl gideceğimi biliyorum. Teşekkürler."

"Bildiğine eminim. Bu taraftan."

Knox'dan kurtulmaya çalıştıkça, o bana daha çok yaklaşıyordu ve sonunda benimle merdivenlerden ikinci kata kadar çıkmasına izin verdim. Koridor boştu.

Augusta Dairesi'nin önünde durdum ve bu sefer küçümseyici bakışlarımı saklamaya tenezzül etmedim.

Knox, düşündüğüm gibi umarsızca laf sokmak yerine bana doğru eğildi. "İyi misin?"

Evet demek için ağzımı açtım, ama boğazım düğümlendi ve ciyaklamadan başka bir ses çıkartamadım. Oysa, iyi değildim. Benjy'nin hâlâ hayatta olduğunu öğrendikten sonra bile iyi olamamıştım ve şimdi Noelle'in ve Elliott'un ölümlerinin ağırlığı omuzlarım-dayken, ayrıca şifreleri a\ma sorumluluğunu üstlenmişken hâlâ ayakta durabilmem tam anlamıyla bir mucizeydi.

Çatallaşan sesimle, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "Nasıl?"

"İçeri gir," dedi sessizce ve kapıyı açtı. Öldürdüğüm kadının adı verilen çocuksu odaya bir kez daha baktım ve midem bulandı.

"Hayır. Burası olmaz." Yanından geçtim ve Edward Dairesi'ne doğru yürümeye başladım. Sabah saatlerinde, kimsenin benim yaptığımı anlamadan onu odasında öldürmeyi planlıyordum. Ancak şu anda odasının Baş-kayer'deki en güvenilir yer olduğunu hissediyordum.

Odasının kapısını açıp Greyson'm bana verdiği altın çerçeveyi görene kadar neden böyle düşündüğümü anlamadım. Başucunun hemen yanına, yatağın kenarına oturdum ve sıcak çay dolu fincanı bırakarak çerçeveyi aldım.

"Sen beni gönderdiğinde Greyson ne dedi?" diye sordum. Knox odaya girdi ve kalın ahşap kapıyı arkasından kapattı. Kapının kilidinin çıkarttığı ses kemiklerini sızlattı ve ona güvenmemem gerektiğini biliyor olsam da artık bunu umursayacak gücüm yoktu.

"Baba oğul şu anda pek iyi anlaşıyorlar maalesef," dedi. "Greyson belirsiz süreyle Somerset'e hapsedildi."

"Neler olduğunu ona anlatmalısın."

"Ve Daxton'm olanları öğrenmesi riskini göze mi almalıyım. Hayır." Knox koyu renkli bir yorganı alıp omuzlarıma bıraktı. "Greyson ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olur."

"Aynı şeyi benim için de söyledin mi?" Ona baktım ve loş ışık altında, yüzünde daha önce fark etmediğim kırıksıklıklar gördüm. "Oyunun sonu nasıl olacak Knox? Bütün bunları neden yapıyoruz?"

Yavaşça yatağa oturdu ama tuhaf bir durum oluşmaması için aramızda yeteri kadar mesafe bıraktı. "İdeal olanı, babamların jenerasyonu öldükten sonra ülkenin çoğunluğun kararlarının geçerli olduğu bir tür demokrasiye kavuştuğunu görmek istiyoruz. Şu anda VI rütbeliler toplumun küçük bir bölümünü oluşturuyorlar..."

"Yüzde ikisini," dedim. "Benjy söylemişti."

"Evet, yüzde ikisini. Ancak herkesin hayatının nasıl olacağına onlar karar veriyorlar. Bu insan haklarına

aykırı. Herkesin hür iradesi ve seçim şansı olmalı. Bizim ilk olarak sağlayacağımız şey de bu. Bu değişim birden yaşanmayacak. Birinden birini tercih edemeyiz yoksa ülkeyi yeniden kaosun içine sürükler ve insanları daha çok baskı altına alacak bir devlet şekli

kurmuş oluruz. Değişim ve yeniden düzenleme birlikte olmalı. Ben de buna yardımcı olmak istiyorum."

"Yani bu kadar," dedim. "Başbakan olacaksın."

"Celia'nın olma ihtimali daha yüksek," diyerek beni düzeltti. "Tabii yeterli iradeyi gösterebilirse. O olmazsa, Greyson'la konuşacağız. Onun başı çekmek isteyip istemediğini soracağız."

"İstemeyecektir." Fotoğrafın üzerinden yüzüne dokundum. "Herkes dünyaya hükmetmek istemez."

"Ama herkes dünyanın en mükemmel olduğu zamanda yaşamak ister."

Uzun bir süre sessiz kaldım. "Eğer şu anda gelecekte biri gelse ve isyanın başarılı olmasının tek şartının beni ve Benjy'yi öldürmen olduğunu söylese, bunu yapar mıydın?"

"Evet," dedi Knox hiç düşünmeden. Burnumdan nefes verdim. Nedense şaşırmamıştım.

"Hiç düşünmez misin? Bir saniye bile düşünmez misin?"

Başını salladı. "Bunu yapmak hiç hoşuma gitmez ve bunun suçluluğunu hayatım boyunca taşıyım. Ancak yapacağım şey, bu ülkede yaşayan herkes için hür irade ve seçim şansı anlamına gelecekse yapardım. Ve sen de bana izin verirdin."

"Öyle mi?" dedim sakince.

"Evet. Çünkü ne taklidi yaparsan yap, sen Kitty Doe'sun. Sevdiğin insanları korumak için kendi hayatını defalarca tehlikeye attın ve sırf

kendi hayatın için milyonların ölümüne göz yumamazsın."

Saniyeler geçti ve tek kelime etmedim. Haklıydı. Sonuçta her şey geçiciydi ve birkaç on yıl daha nefes alabilmek, kimsenin değerinin ensesindeki rakama göre belirlenmeyeceği bir gelecekle kıyaslanamazdı.

"Kendini öldürür müydün?" diye sordum. "Eğer isyanın başarılı olacağını bilseydin başına silahı dayayıp tetiği çeker miydin?"

Derin bir nefes verdi ve elini saçma götürdü. "Ben bunu her gece kendime soruyorum. Ve her gece kendime hiçbirimizin ölümden kaçamayacağını hatırlatıyorum. Önünde sonunda fark eden tek şey nasıl yaşamayı tercih ettiğimiz."

Knox çerçeveye uzandı ve elimden almak yerine Greyson ve Lila görünürken kayboluncaya dek arkasındaki düğmeye bastı. Benjy ve ben çerçeveyi doldurduk.

"Bana bir daha güvenmeni beklemiyorum, Kitty. Bu iş öyle ya da böyle bittikten sonra benimle tek kelime dahi etmeni beklemiyorum. Ama Lila olduğun için her gün neler yaşamak zorunda kaldığımı görüyorum.

Cesaretini görüyorum. Fedakârlığını görüyorum. Ve artık yüzüne baktığımda seni görüyorum, onu değil. Artık değil." Elini koluma koydu. "Yalnız değilsin. Hiç yalnız değildin ve ben bize yardım etmek uğruna yaşadığın şeyler için sana gerçekten minnettarım. Bunu daha önce söylemeliydim. Ancak geçmişe gidemem, tıpkı gelecekte kimsenin yanımıza gelip ne yapmamız gerektiğini söyleyemeyeceği gibi. Bu yüzden şimdi söyleyeceğim: Teşekkür ederim."

Boğazım düğümlendi -ve başımı hafifçe salladım. Daha fazla şey söyleyecek olursa kendimi kaybedebilirdim ve bugün hayatım boyunca yetecek kadar şey yaşamıştım.

Ona bir daha asla güvenemezdim ve her şey bittiğinde Benjy'yle birlikte ortak bir gelecek yaşamak üzere ortadan kaybolacaktık. Knox, asla konuşmadığımız anılarda kalacaktı. Yine de bu anda, bizim yandığımızı izlemekten mutluluk duyacak insanlarla dolu bu yerde, benim tek müttefikim oydu. Ve benim de onun için öyle olduğumdan şüphe duyuyordum.

"Bunu saklayabilir misin?" dedim Benjy'nin yüzüne bakarak.

"Onu sana getirdim." Knox boğazını temizledi. "Kitty, bu gece o şifreleri bulmaya çalışmayacağına söz vermeni istiyorum. Eğer yakalanırsan..."

"Beni Mercerlerin elinden kurtarabilmek için söyleyecek ya da yapacak hiçbir şeyin kalmaz. Biliyorum."

Ona baktım; Başkayer'e geldiğimden beri ilk defa yüzüne baktım. Göz göze geldik. Gözleri o kadar koyuydu ki sanki göz bebeklerinin etrafındaki renkli kısım yok olmuştu. Hafifçe gülümsedim. "Ama önemli olan ölmek değil, hatırladın mı? Önemli olan nasıl yaşayacağımızı tercih etmemiz."

"Çok ciddiym," dedi kaşlarını çatarak. "Buradaki herkes Lila Hart olduğunu sanıyor. Bize kimsenin yapamayacağı bir şekilde yardımcı olabilirsin ve senin güvende olduğunu da bilmem gerekiyor. Bu yüzden seni buraya getirdim."

"Ateş hattının tam göbeğine mi? Ne düşüncelisin."

"Seni *koruyabileceğim* bir yere. Savaş henüz bitmedi, Kitty. Başlamadı bile. Başladığında Karaceketliler'in sana ihtiyacı olacak. Benjy'nin, Celia'nın, *benim* sana ihtiyacım olacak. O şifreleri bulmaya çalışmayacağına söz ver."

Homurdandım. "Peki. Söz veriyorum."

Knox, sözlerime inanmamış gibi bana baktı ve ben de sessizce bana karşı koymasını isteyerek bakışlarına karşılık verdim. Sonunda geri çekildi. "Pekâlâ. Hadi odana dön. Yoksa..."

"Burada seninle *uyumayacağım*," dedim. Augusta Dairesi bile bundan daha iyiydi. Üzerimdeki yorganla birlikte ayağa kalktım. "İyi geceler Knox."

"İyi geceler Kitty."

Benimle kapıya kadar geldi ama ben koridorda ilerlemeye başladığımda kapının önünde durdu. Artık kendimi sakinleştirecek vaktim vardı ve daha fazla heyecanlanmadan odama girdim. Augusta kendi hayatını yaşamış ve kararını vermişti. Yaptığım şeyin doğru olduğunu bilirken, onun hayaletinin bana musallat olmasına izin veremezdim.

Saatlerce koltukta oturup Benjy'nin fotoğrafına baktım ve kollarının ağırlığını vücudumda, sıcak nefesini boynumda hissetmeye başlayana kadar öğleden sonra yaşadığımız anı aklımda döndürdüm durdum. Bu bana son kez sarılışı olamazdı. Ve sırf bu yüzden doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Benjy için, geleceğimiz için, ikimizin de hak ettiği mutluluk için... Artık ona yeniden kavuştuğuma göre, Benjy'i yeniden kay-bedemezdim. Eğer Karaceketliler yenilirse başımıza gelecek şeyse tam olarak buydu.

Scotia ve Knox, şifreleri alma şanslarını kaybetmişlerdi. Şimdi sıra bendeydi.

Saat sabaha karşı ikiyi gösterdiğinde odamdan çıktım ve koridorda ilerledim. Knox'un odasının önünde durdum ve uyanık olup olmadığına dair bir ses duymaya çalıştım ama hiçbir şey işitmedim. Rahatlamış bir şekilde merdivenlere yöneldim ve ikişer ikişer aşağı inmeye başladım. Merdivenler sonlandığında durdum ve yalnız olmadığımı belirtecek bir ses duymak için bekledim.

Sessizlik...

Mercer'in çalışma odasının kapışım gıcırdatarak açtım ve nefesimi tutup karşıma birinin çıkmasını bekledim. Kimse çıkmadı. Yine de şansım sonsuza kadar devam edemezdi. Kolyemi zincirinden çıkarttım. Köşedeki çekmece, siyah dosya... Bunu yapabilirdim.

Mercer'in odasının arka duvarında iki düzine kadar çekmece duruyor olmalıydı ama yalnızca dört köşe vardı. Sağ alttakine baktım. Kilit sıradan kilitlerden değildi, açılmasını güçleştiren bir şey vardı ve başarılı olana kadar üç maymuncuğu da kullanmak zorunda kaldım. Olabildiğince hızlı bir şekilde dosyaları karıştırmaya başladım ama hepsi şeffaf dosyaydı. Görünürde siyah bir dosya yoktu.

Sessizce küfrederek diğer köşeye doğru ilerledim ve artık nasıl açılacağını bildiğim için kilidi hızla çözdüm. Fakat burada da siyah dosya yoktu.

Bu da işi yukarıdaki iki çekmeceye bırakıyordu. İkisine de kendi başıma yetişemezdim ve hiç ses çıkartmamaya özen göstererek Mercer'in sandalyesini taşıdım. Yukarı çıktım ve üçüncü kilidi açtım. Çekmecenin içi yine şeffaf dosyalarla doluydu.

Sandalyeyi dördüncü ve son çekmeceye doğru taşıırken, "Burada olsan iyi olur," diye mırıldandım. Yakından bakınca, bunun diğerlerinden farklı olduğunu gördüm. Diğer çekmecelerin kilitlerinin olduğu yerde, parmak okutmaya yetecek kadar büyük parlak bir kare vardı.

Bunu daha önce fark etmediğim için kendime kızdım ve hiç tereddüt etmeden gümüş halkayı çekmecenin önünden geçirdim. Karenin yanında yeşil bir ışık yandı ve kilit açıldı.

Midemde kelekler uçuşmaya başladı ve çekmeceyi açtım. Diğerlerinden daha hafifti ve hemen nedenini anladım. İçinde tek bir şey duruyordu: siyah bir dosya.

Dosyayı açtım. İçinden isim etiketi büyüklüğünde, üzerinde anlam veremediğim semboller olan bir kâğıt parçası çıktı. Bu olmalıydı. Kâğıdı dikkatlice katladım ve ne yazık ki cebim olmadığını fark ederek, iç çamaşırlarımın lastik kısmına sıkıştırdım. Yeterliydi.

Siyah dosyayı çekmeceye koydum, kapağı kapattım ve aşağı indim. Sandalyeyi yerine yerleştirdim ama tam ellerimi sandalyeden çekmişim ki bir tıkırtı duyuldu.

Odayı bir ışık kapladı ve gözlerimi kamaştırdı. İçgüdüsel olarak masanın arkasında saklandım. Ancak geç kalmıştım. Kapının önündeki kişi kör değilse, beni görmüş olmalıydı.

"Lila?" dedi tanıdık bir ses. Knox.

"Sen burada ne-" dedim doğrularak ama başka biri daha görüş açım girdi. Olduğum yerde kaldım.

Knox, elinde kehribar renkli bir sıvı dolu bardakla kapının önünde duruyordu ve yalnız değildi.

Hemen yanında Mercer duruyordu.

İŞKENCE

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mercer. Her bir kelimeyi vurgulayarak konuşmuştu. Elindeki alkol dolu bardağın ilk içkisi olmadığı belliydi.

"Ben..." Knox'a baktım ve sessizce bir şey söylemesi için yalvardım ama yüz ifadesi hiç değişmedi. "Kayboldum..."

"Kayıp mı oldun?" diye alay etti Mercer ve üzerime doğru yürüdü. Elindeki bardağın köşesinden dökülen içki parlayan ahşap zemine yayılmıştı. "Ne arıyordun kızım?"

O ve karısıyla birlikte kalmamda ısrarcı olan arkadaşça tavırlı adamdan hiçbir iz kalmamıştı. Gözleri

kan çanağına dönmüştü. Dudakları homurdanarak kıvrıldı ve beni omzumdan yakaladı.

"Konuşmak istemiyor musun? Peki. Meydan okuman hoşuma gider."

Tırnaklarını derime batırarak beni Knox'un yanından geçirdi ve dışarı çıkarttı. İlk anda beni bu dondurucu soğukta kapının önüne koyacağım düşündüm ama tam tersine malikânenin derinliklerine götürdü.

"Knox!" diye bağırdım. "Knox lütfen..."

"Jonathan," dedi Knox. Sanki bu onun için hoşnutsuz bir durummuş gibi rahatsız olmuş bir ses tonuyla konuşmuştu. "Kaybolduğunu söyledi. Çalışma odanda hiçbir dağınıklık yok..."

"Onu buraya sana iyilik yapmak için getirdim," dedi Mercer. "Ona göz kulak olacağına dair yemin ettin ve şu anda durumumuza bak. Sen de bu işin içinde misin Creed?"

Knox iç çekti ve bardağını bıraktı. "Buraya seninle geldim."

"Dikkatimi dağıtıyordun, buraya gelip onu bulmadığımdan emin olmak için yanımdaydım."

"İçki içmeyi senin teklif ettiğin düşünülürse çok mantıklı."

Mercer omzumu daha sıkı tutmaya başladı ve dizlerim acıyla büküldü. "Bence artık gitme vaktin geldi."

Bunun işim biter bitmez şoförlerden birine seni sınıra götürmesini söyleyeceğim."

"Hiç uğraşma. Yolu biliyorum." Knox bana baktı ve bir anlığına gözlerinde bana acıdığına dair bir bakış gördüm. Korkutucuydu. "Umarım bu konuda haklı-sındır Mercer çünkü kendi eğlencen için benim avımı çalmanın bedelini ağır ödeyeceksin."

"Bir sonraki gelişinde kendine başkasını seçersin. Bu zaten kusurlu."

Knox, ona karşı gelecek hiçbir şey söylemedi. Tersine arkasını döndü ve büyük merdivenlerden yukarı çıktı. Bana son bir kez daha bakmaya bile tenezzül etmedi.

Ve artık gerçekten yalnızdım.

Mercer, "Atölyeye iki kişi lazım," diye mırıldandı bir iletişim cihazına ve daha önce görmediğim bir kapıyı açtı. Dar bir merdiven karanlığa doğru alçalıyordu ve beni içeri itti. Merdivenlerden tökezleyerek indim, yarısında dengemi kaybettim ve aşağı yuvarlandım.

Beton zemine çarpıştımda büyük bir çatırtı duyuldu ve omzuma bir ağrı saplandı. Olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım ama Mercer çoktan yanıma inmişti ve beni sağlam kolumdan tutup ileri doğru ittirdi.

"Seni evime davet ettim, yemeğimi paylaştım, sıcak yatağında yatmana izin verdim ve bunun karşılığını böyle mi ödüyorsun?" Bir düğmeyi kaldırdı ve odayı kaplayan sarı ışık duvarlardaki raflara dizilmiş metal eşyaları aydınlattı. Bazılarının ne olduğunu biliyordum: bıçak, testere, tornavida... Ancak bazıları antik çağlardan kalmış şeylere benziyordu.

Fakat en kötüsü bu değildi. Yetişkin bir insanın sığabileceği büyüklükteki üç metal masa, birbirinden eşit uzaklıkta mesafeyle odanın tam ortasına yerleştirilmişti. Ve lekeli beton zemin su borusuna doğru eğimliydi. Kurumuş kan görüntüsüne, gördüğüm yerde tanıyacak kadar çok şahit olmuştum. Vücudumda gezinen ağrıya panik hissi de katıldı.

Tam anlamıyla işkence odasında duruyorduk.

"Atölye," dedi Mercer gururla. Beni en yakındaki loş ışığın altındaki masaya sürükledi. "Son şansın küçük kız. Bana doğruyu söyle yoksa bu geceyi ikimizin de unutamayacağı bir geceye dönüştüreceğim."

Merdivenlerden ayak sesleri yükseldi, gerildim. "Sana söyledim, bir şeyler yemek için mutfak arıyordum ve karanlıkta odaları

karıştırdım. Sandalyene çarpana kadar nerede olduğumu anlamadım. Tam çıkmak üzereyken siz geldiniz."

"Eğer odanın ortasına kadar takılmadan gidebildiy-sen, orasının benim çalışma odam olduğunu da gör-müşsündür." Odaya iki nöbetçi girdi ve Mercer kükredi, "Onu masaya bağlayın!"

Elinden kurtulmaya çabalayarak, "Hayır... Yapmayın. *Doğruyu* söylüyorum," dedim. "Kazaydı."

"Sanırım bunu öğreneceğiz, değil mi?" Mercer'in yüzünde mide bulandırıcı bir gülümseme belirdi. Tam o anda Daxton'ı öylesine andırmıştı ki, panikle onun yerinde Daxton'ı gördüm.

Beni masaya bağlayan nöbetçilere, "Lütfen... *Lütfen*," diye yalvardım. Omzumu öyle sıkı bastırmışlardı ki sıcak bir acı içimi yaktı. Çığlık attım ama ellerimin ve ayak bileklerimin üstünden kaim deri kemerler geçirerek beni duymazlıktan geldiler. Kemerleri sıktıklarında omurgamda başka bir acı daha hissettim ve hareketsiz kaldım.

"Ne kadar karşı koyarsan, canın o kadar çok yanar," dedi Mercer. Bıçaklarla dolu rafın önünde duruyor ve ellerini nazikçe her birinin üstünde tek tek dolaştırıyordu. İki nöbetçi de tek kelime etmeden oradan kayboldu ve bizi işkence odasında baş başa bıraktılar.

Durumun gerçekliğini kavradıkça damarlarımda pompalanmaya başlayan adrenalinle titredim. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "Seninle iş birliği yapacağım. Bir daha buraya asla gelmeyeceğim. En iyi vatandaşın ben olacağım, lütfen. Her şeyi yaparım."

Koleksiyonundan bir neşter ve bir maşa seçerek yüzünü bana doğru çevirdi. "Şu anda hangisine daha çok değer verdiğini söylemeni istiyorum; dişlerine mi yoksa ayak parmaklarının tırnaklarına mı?"

"Jonathan," dedi merdivenlerin başından bir ses. Hannah'dı. "Bunu görmelisin."

Mercer gözlerini kıstı. "Meşgulüm."

"Yalan söylüyorsa bile sana doğruyu söyleyeceğine bayılır muhtemelen," dedi Hannah. Görüş açma girdi, elinde parlak bir şey vardı.

Altın çerçeve.

Delirmiş bir halde Lila ve Greyson'm fotoğrafını açıp açmadığımı düşündüm. Benjy ve benim fotoğrafımı kimsenin görebileceği bir yerde bırakamazdım.

Hannah çerçeveyi Mercer'e uzatırken içimi çaresizce bir umut kapladı ve fotoğrafı gördüğüm anda çılgılık atmamak için dudağımı ısırdım.

Benjy. Ona, benle Benjy'nin fotoğrafım gösteriyordu ve gerçek yüzüme baktıklarının farkında bile değillerdi.

"Knox, J Bölgesinde Benjamin Doe adında bir çocuğun olduğunu söyledi," dedi. "Eski yardımcısıymış. Knox'un haberi olmadan gizli bir ilişki yaşıyorlarmış. Kızı konuşturmak için çocuğu kullansan daha iyi olur."

Kemerlere karşı çırpınarak, "Hayır... Hayır\ " diye bağırdım. Acı tüm bedenime yayılmıştı ama umurumda değildi. "Onun bu işle bir ilgisi

yok!"

Mercer'in mide bulandırıcı gülümsemesi geri geldi ve fotoğrafı Hannah'nın elinden aldı. "Büyüleyici. Gerçekten büyüleyici. Nöbetçileri harekete geçireceğim. Ona göz kulak ol sevgilim. Buradan çıkmak için her şeyi söyleyebilir."

"Hepsi öyledir/' dedi Hannah ve Mercer elindeki çerçeveye merdivenlerden çıkıp bizi yalnız bıraktı.

"Neden ona fotoğrafı gösterdin?" Sıcak gözyaşı damlaları gözlerimi yakıyordu. "Benjy'nin bunlarla hiçbir alakası yok."

Hannah cevap vermedi. Bana doğru yürüdü ve ben ne yaptığını sormadan kemerleri çözmeye başladı.

"Beni dinle, fazla vaktimiz yok," dedi. "Bodrum katının altında bir acil çıkış tüneli var. Birkaç kilometre uzunluğunda ama seni Başkayer'in dışına çıkartır. Knox, seni oradan karşılaması için birini ayarlıyor."

Ona baktım. "Ne?"

"Gitmen gerek." Sağlam kolumu serbest bıraktı ve bileklerimdeki kemerleri çözmeye başladı. "Birkaç dakika içinde dönebilir."

Diğer kolumu tutan kemeri çözdüm ve omzumu yanlış tarafa doğru çektiğim için acıyla yüzümü buruşturdum. "Buradan gitmeyeceğim. Benjy'nin peşine düşecektir..."

"Onun başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim." Sol ayağımı serbest bıraktı. "Jonathan sen bulununcaya dek zaten ona zarar

vermeyecektir. Onun değeri senin için büyük ve Jonathan bu fırsatı kaçırmayı göze alamaz."

Başımı salladım ve oturdum. "Onu öldürecek..."

"Eğer burada kalırsan *seni* öldürecek."

"Umurumda değil."

"Benim umurumda." Marifetli elleriyle son kemeri de çözdü ve sol bacağıma masadan aşağı sarkıttım. "Çalışma odasında ne işin vardı bilmiyorum ve önemsemiyorum da. Şu anda tek istediğim, o seni öldürmeden, güvenli bir yere gitmen."

"Neden beni düşünüyorsun ki?" Sesim kısılmıştı ve yaralanan kolumu diğer elimle sardım. "Dün, ne senin ne de kocanın yakınma yaklaşmamı istemiyordun."

"Ve hâlâ istemiyorum ama artık bambaşka bir sebepten."
Sabahlığının üstündeki ipek kemeri çıkarttı ve omzuma sarmaya başladı.

Geçici bir önlertı olarak kolumu, yaptığı kol askısının içine yerleştirirken yüzümü buruşturdum ve "Neden bahsediyorsun?" dedim. Mükemmel değildi ama hiç yoktan iyiydi. "Neler olduğunu anlatmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzü düştü ve merdivene doğru bakmaya başladı. "Pekâlâ. Fotoğraftaki kız, arkadaşının yanında duran kız, sensin değil mi?"

Yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım. Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ensemdeki dövmenin kalıntısı olan III kabartısını hissetmişti zaten. "Bir sene önce maskelenmeden önceki halim."

Hannah derin bir nefes aldı ve nefesi sertçe verdi. "O halde doğruyu söylüyordu."

"Knox mu?" dedim. "Emin olmak zor. Sen neden bahsediyorsun?"

Atölyenin köşesine gitti; eski ve gıcırdayan bir dolabı geriye doğru ittirdi. Tahta beton zeminde sürtünerek ses çıkarttı ve gözlerimi kısıtım. "O fotoğraftaki kızın adı Kitty Doe. *Sen* Kitty Doe'sun."

Gözlerimi kırptım. "Sen nereden...?"

"Daxton söyledi," dedi ve olduğum yerde kaldım. "Hayır, o Daxton değil. Gerçek Daxton."

Ağzım kurudu. "Bir dakika sen..

"Daxton eskiden hep buraya gelirdi," dedi. "Ben yirmili yaşlarımdayken tanıştık ve bir bağ kurduk..."

Daxton'm, gerçek ya da sahte Daxton'm, bahsettiği türden bir bağ kurma fikri beni susturmuştu. "Eğer seni zorladıysa ya da sana bir şey yaptırdıysa çok üzgünüm."

"Bana hiçbir şey yaptırmadı." Ses tonu sertleşti ve sesi yükseldi. Yere eğilmeden önce dolabı birkaç santim daha ittirdi. Yanma gitmek için masadan indim. "Onu sevdim. O da beni sevdi. Eğer durumlar farklı olsaydı, zaten evli olmasaydı ve ben de bir mahkûm olmasaydım..."

"Seni gökyüzündeki şatosuna götürebilirdi ve orada sonsuza kadar mutlu yaşayabilirdiniz," dedim. "Anlıyorum."

İyice yere eğilerek göremediğim bir şeyi aramaya koyuldu. "İyi bir adamdı. Asıl sorun annesiydi, anlarsın ya. O, suç yerine geçebilecek

türden cümleleri yaymayı düşünüyordu. Ekstraları serbest bırakmak ve onlara bir şans daha vermek falan. Ama annesi yapamayacağını söyledi ve eğer gücü elinde tutmak istiyorsa..."

"Onun ne kadar korkunç bir insan olduğunu biliyorum/' dedim.
"Onu öldüren benim."

Dönüp bana bakacak kadar uzun bir süre aramayı bıraktı. "Teşekkür ederim." '

"Önemli değil. Söylediğin gibi fazla vaktimiz yok."

"Evet yok." Bir şeyi çekti ve birden duvardaki kare bir parça dışarı doğru açıldı ve içerideki geçidi açığa çıkarttı. Geçit bir insanın emekleyerek ilerleyebileceği büyüklükteydi. Karanlık, ilerisinin görüşünü kapatıyordu. "Uzun lafın kısası bir bebeğimiz oldu. Ve burada doğmasına rağmen Daxton annesiyle bir anlaşma yaptı ve ona dışarıdaki dünyada büyümesi için bir yer ayarladı."

Ağzım kurudu ve mideme büyük bir ağırlık oturdu. "Hayır. Söylemeye çalıştığın şey..."

Gözlerinin önündeki saç tutamını geriye itti ve kapının önünden çekildi. "Beni durumu hakkında bilgilendiriyordu, fotoğraflar, karneler falan gönderiyordu. O gittikten sonra da bana baktı. Mercerlerle tanıştırdı ve onlar da benden hoşlandı." Başını salladı. "Neyse. Onun yerine başkasının geçtiğini öğrenmemem gerekiyordu. Kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu. Ama ben aptal değilim ve Daxton, Victor'un ölümünden bir ay sonra buraya geldiğinde her şey belli olmuştu. O benim Daxton'ım değildi ve bana bakışının değiştiğini de fark etmiştim. Beni, seni öldürmekle tehdit ettiğinde gerçek Daxton olmadığını anladım."

Oda etrafımda döndü. Dengemi kaybetmemek için eski dolaba tutunmak zorunda kaldım ve avucumun içine bir kıymık battı. "Sen benim annem değilsin. Daxton... Daxton benim babam değil. Ben sizin çocuğunuz değilim."

"Sen değilsin," diyerek beni onayladı. "Ama fotoğraftaki kız, Kitty öyle."

Boğazım düğümlendi ve konuşmama izin vermedi. Ailemi hiç tanımamıştım ve grup evindeki diğerleri gibi bir Ekstra olduğumu düşünüyordum çünkü hepimiz öyleydik. Ben herhangi biriydim. Rütbemi ka-zanıncaya ve diğerleri için bir değerim olduğunu kanıtlaymcaya dek öyleydim.

Fakat Hartlarm gözüne sahiptim. Hannah'nın saçını almıştım. Ve biyolojik olarak Daxton Hart'a bağlı olma fikri midemi bulandırır da, Hannah'nın yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Ve onun için bir değerim olmasaydı, bana yardım etmek üzere kendi hayatını riske atmak için de bir nedeni yoktu.

Yani kızı olmasaydım.

"Sen... Emin misin?" dedim titrek bir sesle. Hannah geceliğinin içinden ucunda küçük bir madalyon bulunan altın bir kolye çıkarttı. Kolyenin tuşuna bastı ve madalyon açıldığında içinden iki tane fotoğraf çıktı: biri açık mavi gözlü bir bebeğin fotoğrafıydı ve diğerinin on beşinci yaş günümde çekildiğini hatırladım.

"Özür dilerim. Şimdiye kadar ben de bilmiyordum." Gözleri dolmuştu ve kolyesini geceliğinin içine koydu. "Knox bana fotoğrafı gösterdiğinde bunun bir şaka olduğunu sandım. Ama gerçekten sensin, değil mi?"

Konuşmadan başımı salladım. Oda etrafımda dönmeye devam ediyordu ve beni de içine hapsedmek üzereydi. Annem vardı. Bir ailem vardı.

Greyson gerçekte benim ağabeyimdi. Lila kuzenimdi.

Gerçekten bir Hart'tım.

Ve Knox bunu biliyordu.

"Benim... Benim..." Geçidi işaret ettim. Hannah yana çekildi.

"Tabii." Duraksadı ve sonra kollarını etrafıma doladı. Sıcaktı ve bir anlığına kendimi bir annenin yanında büyümenin nasıl bir şey olacağını düşünürken buldum. "Geçidin birkaç metre içinde duvara asılı bir fener var. Koş. Ben Mercer'i olabildiğince oyalarım."

"Teşekkür ederim. Her şey için," dedim.

İkimiz de başka bir şey söyleyemedik. İçeri girdim ve o, geçidin kapısını kapatırken beton duvarların içinde bekleyip karanlığın onu elimden alışını izledim.

Sonra derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Mercer, Hannah'nın yaptıklarını anlamadan önce buradan çıkmam gerekiyordu ve eğer bunun cezasını ona kesecek olursa...

Hayır. Hannah kendi başının çaresine bakabilirdi. Eğer onu korumak için geri dönecek olursam işleri ikimiz için de zorlaştırırdım. O akıllı bir kadındı ve Mercer'i benden daha iyi tanıyordu. Kendini kurtarmanın yolunu bulabilirdi.

Fenere ulaşana dek yolumu el yordamıyla buldum ve sonunda ışık dönerek açışım değiştiren geçidi aydınlattı. İlk başta beton olan yol, on dakikalık yürüyüşün ardından çamura dönüştü. Küflü havayı içime çektim. İyiydim. Bu geçidin bir sonu olmalıydı ve onu bulduğumda Knox ve Karaceketliler'e katılacak ve Mercer, Benjy ve Hannah'ya bir şey yapmadan önce onu bulmalarını sağlayacaktım.

Her şey yoluna girecekti.

Birden durdum. Şifreler olmadan bu imkânsızdı. Eğer Karaceketliler cephaneliğe giremezlerse hiçbir şansları kalmayacaktı. Ve şifrelerin nerede olduğunu bilen tek kişi bendim.

İç çamaşırlarımın lastiğine dokundum ve kâğıt parçası derime sürtününce rahat bir nefes aldım. Şifreler hâlâ bendeydi. Eğer Karaceketliler'in bir şansının olmasını istiyorsam, bu kâğıt parçasını onlara ulaştırmalıydim.

Fakat Hannah tünelin çok uzun olduğunu söylemişti. Dışarı çıktığımda kimse olmayabilirdi ve biri olsa bile Başkayer'in içindeki ve cephaneliğin yakınlarındaki insanlarla iletişim kuramayabilirdi.

Sessizce küfrettim. Benim hayatım ya da milyonların hayatı.

Bir kez daha Knox haklı çıkmıştı.

Arkamı döndüm ve tünelde geri gitmeye başladım. İnce bir ışık huzmesi adımlarıma eşlik ediyordu. Betona ulaştığımda Mercer, nereye gittiğimi öğrenmesi için aşağıya bir nöbetçi göndermiş olabilir diye feneri kapattım ve bodruma doğru ilerlemeye devam ettim. İçerisi hiç olmadığı kadar karanlıktı.

Mercer Malikânesi'ne açılan kapının önünde durdum ve geçide doğru tırmanıp nefesimi tutarak diğer taraftan gelebilecek Hannah ya da Mercer'in sesini duymak için etrafı dinledim. Bacaklarım ağrımaya başladı ve kısa süre sonra ayaklarım beklemekten uyuştu. Sonunda karanlığın içinde zaman kavramımı kaybettim ve kalp atışlarımı saymaya başladım.

Kalp atışlarım bine ulaştığında derin bir nefes aldım ve feneri yere koydum. Şifreleri Scotia'ya zamanında ulaştırmak istiyorsam daha fazla beklemeyi göze alamazdım. Knox olmadığı için gördüğü yerde beni ihbar edecek olsa bile tek seçeneğim oydu. En azından Karaceketliler'in savaşmak için bir şansı olacaktı.

Kapıyı ittim ama açılmadı. Dolap önünü kapatıyor olmalıydı. Homurdanarak sağlam omzumla kapıya yükledim ve yaralı tarafıma yayılan acıyla yüzümü buruşturdum. Dolap çok büyük değildi. Biraz daha ittirmem ve...

Güm.

Kapının önünden çekildim ve kapı açıldığında bodrumun ortasına düşen dolabı gördüm. Küfrettim ve yukarı çıkarak en yakındaki raftan bir çift bıçak aldım. Merdivenlerin yanma, derimi kaşındıran böceklerle dolu olan karanlık köşeye doğru sindim ve Mercer'in koşarak merdivenlerden inmesini bekledim. Bu sefer hiç tereddüt etmeyecektim. Bir bıçağı midesine, bir bıçağı boğazına saplayacaktım ve eğer içimizden birisi bu gece hayata gözlerini yumacaksa bu ben olmayacaktım.

Fakat hiçbir şey olmadı. Bodrum katı ya ses geçirmezdi ya da malikânede kimse yoktu.

Sonunda merdivenlerden çıkacak cesaretimi topladım. İki basamak adımımıyla basamaklar gıcırdadı ama kimse gelmedi. Ben de beklemedim ve şansımın nasıl yaver gittiğini düşündüm. Eğer bütün bunlar bir tuzaksa bile doğrudan üstüne gitmekten başka çarem yoktu. En azından bu sefer silahlıyım.

Mercer Malikânesi'nin girişi karanlık ve boştu. Mercer'in Hannah'ya beni serbest bıraktığı için yapabileceklerini düşününce midem düğümlendi ama onu arayacak zamanım yoktu. Gitmeme izin verdiğinde başına gelecekleri biliyor olmalıydı ama bunu yine de yapmıştı. Eğer ona yardım etme şansım olursa yardım edecektim ama şifreler Scotia'nın eline geçmeden bunu yapamazdım.

Botlarımı ve Hannah'ın olduğunu düşündüm kalın, siyah montu giyecek kadar vakit harcadım. Kırmızı tulumum olmadan şişmiş bir parmak gibi göze batacaktım ve bu da ortalarda görünmemem anlamına geliyordu. Ancak gökyüzü karanlıktı ve ay hilal şeklindeydi. Ana yollardan gitmediğim takdirde görünmeden yatakhaneye varabilirdim.

Mercer Malikânesi'nin kapısına ulaşınca dek gölgeden gölgeye atladım. Soğuk, altımdaki pijamadan içime işliyordu ama şimdilik kalbim beni sıcak tutacak kadar hızlı atıyordu. Yaralı omzumda bahçe kapısının üstünden atlama ihtimalim yoktu. Kapıyı açmaya çalıştığımda da kilitli olduğunu fark ettim.

Korkunç...

"Ağaçların altında dolaşan birini gördüm sanki," dedi kısık ama neşeli bir ses. Arkamı döndüm.

"Rivers." Alçak bir ses tonuyla küfrettim. Omzundaki tüfeğiyle kapının diğer tarafında duruyordu. "Bana yardım edebilir misin?"

"Bütün bölge seni arıyor/' dedi. "Mercer çıldırdı."

"Güzel. Parmaklarımı kesmeye çalıştı."

Rivers kaşlarını kaldırdı. "Daha kötüsünü yapabilirdi tatlım. Eğer seni yakalarlarsa, silahımı aldın ve kapıyı bana zorla açtırdın, tamam mı?"

Başımı salladım ve bıçakları gösterdim. "Bıçakla tehdit ettim."

Gülümsedi ve kapımın şifresini girdi. "Akıllı kızsın."

Gri binaların arasına karıştım ve yol el verdiğiince arka sokakları kullanarak ya da gölgelerin altından geçerek ilerledim. Mercer Malikânesi ve yatakhaneimin arasındaki yolu, her köşe başında duran nöbetçilere yakalanmadan gidecek şekilde öğrenmiştim ve sonunda doğru yere vardım.

Köşeden baktım ve kalbim duracak gibi oldu. Bir düzineden fazla nöbetçi sokakta aşağı ve yukarı gidip geliyordu, iki tanesi yatakhaneinin kapısının önünde nöbet tutuyordu. Eğer iç organlarımdan vazgeçmeyi göze alamıyorsam, aralarından geçmemin imkânı yoktu. Ve ölmek buna değecek olsa bile asıl önemli olan şifreleri Scotia'ya sağ salim ulaştırmamdı.

Çatılardan atlayarak oraya varıp varamayacağımı deneyecektim ki soğuk bir el ağzımı kapattı ve diğeri eli de yaralı omzumu es geçerek göğsümün etrafına dolandı.

"Tek kelime etme," dedi sert bir ses. Scotia'ydı bu.

Olduğum yerde kaldım ve birlikte karanlığın içine doğru ilerledik. Birden bizim durduğumuz sokağa dik uzanan sokakta parlak bir

ışık yandı ve bir nöbetçi bağırdı, "Temiz!"

Işık söndü ve Scotia beni bıraktı. "Hangi cehennemdeydin?" diye fısıldadı. "Mercer savaş ilan etmek üzere. Senin Hannah'ya saldırdığım ve ortadan kaybolduğunu söylüyor. Bir saattir dışarıda seni arıyorum."

Gözlerimi kırptırn. "Hannah'ya mı saldırmışım? Nasıl? O iyi mi?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Ne oldu?"

Katlanmış kâğıt parçasını iç çamaşırımın lastiğinin altından çıkarttım ve ona uzattım. "Cephaneliğin şifreleri."

Scotia'mn ağzı açık kaldı. "Sen nasıl..."

"Önemli değil. Bunun Karaceketliler'in eline geçtiğinden emin ol, tamam mı?"

Başını salladı ve kâğıdı cebine koydu. "Olurum. Teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmadım."

"Biliyorum." Sokağı kolaçan etti. "Onlar gelmeden gitmelisin. Gölgelerden yürü. Eğer biri seni yakalayacak olursa..."

"Zaten öleceğim, bunu konuşmanın bir anlamı yok," dedim. "Ne yaparsan yap, şifreleri kullanmadan ölme."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Kaşlarını çatmış bir şekilde uzun bir süre bana baktı. "Noelle için özür dilerim."

Zorlanarak yutkundum. "Yapman gerekeni yaptın. Keşke..." Başımı salladım. Bir önemi kalmamıştı.

Scotia elimi tuttu ve sıktı. "Hayatta kal. Her şey bittiğinde beni bul. Karaceketliler'e yaptığın şeyi anlatacağım."

Başımı salladım ve ikimiz de ters yönlerle doğru ilerledik. Artık şifreler emin ellerde olduğu için omuzlarımdaki sorumluluk hafiflemişti ve Mercer Malikânesi'ne geri dönmeyi düşündüm. Eğer içeride nöbetçi kalmadıysa, her yerini aramış olmalılardı ve bu da gidebileceğim en güvenli yerin orası olduğu anlamına geliyordu. Fakat asıl sorun görünmeden oraya varmaktı.

Başka bir sokağa döndüm. Bir kere gelmişim ve geri de dönebilirdim. Sadece...

"İşte," dedi bir ses ve bu seferki Scotia'ya ait değildi. Bıçağımı sağlam elimle tutarak arkamı döndüm.

Williams sokağın diğer tarafında duruyordu ve tüfeğini bir sopa gibi eline vuruyordu.

"Herkes seni arıyor, biliyorsun," dedi ve göğsünden derin ve neşeli bir kahkaha yükseldi. "Terfi de-ğerindesin."

İlk hamleyi yapmasını beklemedim. Bir kurşundan kaçma ihtimalim yoktu. Dolayısıyla yapabileceğim tek şeyi yaptım ve Williams'ı hazırlıksız yakalayıp bıçağı ona saplayabileceğimi umut ederek öne doğru atıldım.

Yalnızca üç adım atmıştım ki kolayca yana çekildi ve ben gri bir duvara doğru uçtum. Başımı duvara vurmadan hemen önce sağlam kolumu yakaladı ve beni havada çevirdi.

"İyi denemeydi," dedi sırtıtarak. Dizimi karnına vurmaya çalıştım ama yymuşak vücudu yerine sert ve plastik bir şeye çarptım.

Koruma zırhına.

Mükemmel.

"İyi geceler," dedi Williams ve ona karşı gelmeye çalışsam da tüfeğinin kabzasını şakağıma vurdu ve beni derin bir karanlığa gömdü.

*

Etrafımdan yükselen mırıltıları duyuyordum ve soğuk bir çift el, yaralı omzumu tutup içime şiddetli bir ağrının yayılmasına neden oldu. Gözlerimi açtım. Etrafı bulanık görüyordum ama önümde duran gölgeyi ve ayak ucuma eğilmiş iki kişinin silüetini seçebilecek vaziyetteydim.

"Knox?" diye mırıldandım. Kalbim hızla atmaya başladı ve dünya sanki kavisli bir camın arkasından bakıyormuşum gibi çarpıktı.

Gölge bana cevap vermedi. Bunun yerine seslendi: "Hazır... Beş, dört, üç, iki, bir..."

Başımın ucundan yükselen bir zil sesi duyuldu ve ayak ucumda eğilmiş olan iki silüet, beni bir tür geçit kapısına ve parlak bir ışığa doğru ittiler. Tuhaf bir sesi kulaklarımda cınladı. Büyük ihtimalle başımı çarptığım için bu sesi olduğundan daha yüksek bir şekilde işitiyordum. Gözlerimi iyice kısarak yerdeki boşluğun tamamen kapandığını gördüm.

Neler oluyordu?

Gözlerim yaşardı ama yine de onları açık tutmak için kendimi zorladım ve yavaşça olana bitene odaklanmaya çalıştım. Yerden iki

metre yükseklikte bir platformun üstündeydim ve etrafımdaki gri binalar olduğundan daha korkutucu görünüyordu. Bulutların arasından zayıf bir güneş ışığı süzülüyordu ve üzerimde başka hiçbir şey yoktu.

Metal parmaklıklar...

Göğsüm sıkıştı ve birden nefes alamadım.

Kafesteydim.

Benden yalnızca birkaç metre ötede titrek bir ses duyuldu. "Kitty?" Başımı yavaşça çevirdim ve yüreğim ağzıma geldi.

Yüzü mosmor ezikler içinde, uzun saçları gözünün önünü kapatan, başını önüne eğmiş ve kaburgalarını ovuşturan kişiyi nerede görsem tanırdım.

Benjy...

1

Satranç oyununda şah olarak adlandırdığımız taş İngilizce kraliçe anlamına gelen kelimeyle karşılanmaktadır. Yazar Piyon-Tutsak-Kraliçe kelimeleriyle satranç oyuna gönderme yapmaktadır. (Ç.N)

KAFES

"Benjy?" Zayıf ve boğuk bir ses tonuyla ko-nuştum ve kendimde miyim yoksa be-

yin sarsıntısı mı geçiriyorum bilemiyordum. "Ne..."

Kafesin diğer tarafından koştu ve Elliott'un Noelle'e sarıldığı gibi kollarını etrafıma doladı. Ben de sağlam kolumla ona sarıldım ve omzumun üstünden baktığımda görüşüm netleşti.

Kırmızı ve turuncu tulumlu yüzlerce mahkûm platformun etrafında duruyor ve boş yüzlerle bize bakıyorlardı. Fakat yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; güneş yanlış taraftan doğuyordu. Hâlâ sabahtı.

Mercer'in durduğu çatı katına baktım. Yüzündeki gülümseme ve elindeki otomatik silahla dimdik ve gururla dikiliyordu. Hannah hemen yanındaydı ve yüzünü süsleyen kesikleri ve morlukları bu mesafeden bile görebiliyordum. Kaçarken onu yaralamışım gibi görünmesini sağlamak için yapmış olsa bile kendine bu şekilde zarar vermesi mümkün değildi.

Mercer beni bıraktığını anlamıştı. Ve bu onun ce-zasıydı.

Bu *bizim* cezamızdı.

"Benjy," diye fısıldadım. Vücudu sıcak ve sertti, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Buraya kadardı. Böyle ölecektik.

Derin bir nefes verdim ve içimi bir rahatlık kapladı, başımdaki ve omzumdaki acıyı hafifletti. Başkayer'den canlı çıkmamın imkânı yoktu ve Benjy de benim hatalarımın bedelini ödüyordu. Fakat

beraberdik ve artık son darbenin ne zaman ineceğini merak etmemize gerek kalmayacaktı.

"Özür dilerim." Şişmiş yanağını öptüm ve bana daha sıkı sarıldı.

"Özür dileyecek bir şey yapmadın," diye fısıldadı. "Seni seviyorum ve sensiz bir gün yaşayacağıma ölmeyi tercih ederim. Son saniyelerimi bu şekilde geçirmek istiyorum, seninle."

Yüzümü boynuna gömdüm ve uzun, derin bir nefes aldım. İyiydim. Biz iyiydik. Ölüm kaçınılmazdı ve vaktimiz dolmuştu.

"Bu tek uyarı," diye bağırdı Mercer ama sesi uzun bir tünelin ucundan geliyormuş gibi derinden çıkmıştı. Parmaklarımı Benjy'nin montuna geçirdim.

"Gözlerimizi açtığımızda nerede olacağımızı biliyor musun?" diye fısıldadım. "Göl kenarında, sıcak güneşin altında uzanmış bir halde olacağız. Yanımızda içi yemek dolu bir piknik sepeti olacak ve kulübemiz gölün hemen yanında duracak."

Yanağıma sıcak ve ıslak bir şey damladı. Bu gözyaşlarının Benjy'ye mi yoksa bana mı ait olduğundan emin olamıyordum.

"Mükemmel olacak," diye mırıldandım ve Mercer'in tüfeğinin tıkırtısı meydanda yankılandı. "Sonsuza kadar yalnızca sen ve ben."

"Sabırsızlanıyorum," dedi ve sert bir ses tonuyla konuşmasına rağmen gülümsediğini duyabiliyordum.

Dan.

Her şey griye döndü. İkimiz de gerildik ve Benjy, vücudumu kurşundan korumak için içgüdüsel olarak üzerime kapandı. Ancak yarım saniye geç kalmıştı. Zaman durdu sanki ve o sonsuz anın içinde acının hızla yayılmasını bekledim.

Yayılmadı.

Belki ölmek böyle bir histi. Belki son dakikalarımızda bedenlerimiz bize huzur dolu bir an yaşama şansı tanıyordu ve belki de hiç ölüm acısı çekmeyecektik.

Dan.

İkinci silah sesi duyuldu ve bu sefer kalabalığın içinden çığlık sesleri yükseldi. Benjy, beni kafesin ortasına doğru çekti, acıyla inledim.

"Ne..."

Çatı katında duran Mercer silahını yere düşürdü ve öne doğru eğildi. Hannah, binanın diğer köşesine sinmişti ve kollarıyla başını koruyordu. Etrafımızdaki kalabalık bağırmaya devam ediyor, meydandan ayrılmak için birbirinin üzerinden geçmeye çalışıyordu.

"Yere yat!" dedi Benjy ve beni yere indirip bir kez daha vücudunu bana siper etti. Yüzümü soğuk platforma bastırdım ve birkaç el silah sesi daha duyuldu.

Bir grup tutsağın, ellerinde tüfeklerle bize doğru koştuğunu görene dek neler olduğunu anlayamadım.

İsyan başlamıştı.

Silah sesleri birbiri ardına meydanda yankılanmaya başladığında etrafımızı barut kokusu kapladı. Mahkûmların çoğu savaş alanından kaçmayı başarmıştı ama dar görüş açıma rağmen birkaç kişinin yerde yattığını görebiliyordum. Platformun yanındaki nöbetçiler de ateş etmeye başladı ama sayıları çok azdı ve silah sesleri kısa sürede kesildi.

"Lila!" diye bağırdı bir kadın ve sesin altımdan geldiğini bir dakika sonra anlayabildim.

Platformun altındaki geçit açıldı. Seslenen Scotia'ydı. "Buradan/' dedi. "Nöbetçiler gelmeden acele edin."

Benjy üstümden kalktı ve beni toplama alanına sarkıttı. Scotia beni yakaladı ve Benjy de hızla bize katıldı. Yanımıza indiğinde nefes nefese kalmıştı.

"Neler oluyor? Karaceketliler geldi mi?" diye sordum. Knox geri dönmüş müydü?

Scotia başını salladı ve silahına mermi doldurmaya koyuldu. Benjy'ye bir silah verdi. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun?" diye sordu.

"Ben biliyorum/' dedim silahı Benjy'nin elinden alarak. Scotia kaşlarını kaldırdı.

"Şu anda ateş edebileceğinden emin değilim."

"O halde ateş etmememi sağla."

Scotia sırıttı. "İstediğim ruh bu. Diğer nöbetçiler her an gelebilir. Onları savuşturacağım ama sakın hareket etmeyin, tamam mı? Bu

şey kurşun geçirmez."

Platformun altındaki karanlık ve dar toplama alanını işaret etti. Daha önce burayı iyice inceleyememiş-tim ama şimdi, büyük ihtimalle zorla dövüştürülmeden önce, mahkûmları tutmak için kullanılan, duvardan sarkan zincirleri ve kelepçeleri görebiliyordum.

"Anlaşılan o ki, Başkayer'deki en güvenli yer ölmeyi beklediğin yermiş," diye mırıldandım. Scotia, omzuma vurdu ve inledim. O da yüzünü asarak hassas bölgeyi incelemeye koyuldu.

"Omuzun çıkmış," dedi kolumu tutarak. Gözlerimi kırptım. "Bunun için yapabileceğim bir şey yok ancak..."

Kolumu büktü ve çığlık attım. Sıcak bir acı tüm vücuduma yayıldı ve bir anlığına gözlerimi karartı. Benjy'ye doğru eğildim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun," diye kükredi Benjy ama her şey bir anda geçmişti. Acı azalmaya başladı ve Scotia kolumu olması gereken yere bıraktı.

"Omzun yerine girdi ve olaylar dinince doktora görünmen gerekecek," dedi ve Benjy'ye baktı. "Ne olacağım bilmediklerinde daha kolay oluyor. İyileşecek."

Benjy, Scotia'ya baktı ve sonra bana doğru bir adım atıp sırtımı hafifçe ovaladı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Scotia. "Koluna dikkat et ve aptalca bir şey yapma."

"Elimizden geleni yaparız," diye mırıldandım. Scotia demir kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Dışarıdan kilit sesi duyuldu ve derin bir nefes verdim.

"İyi misin?" diye sordu Benjy, başımı salladım. Canım hâlâ yanıyordu ve parmaklarım uyuşmuştu ama en azından artık onları hareket ettirebiliyordum.

Benjy beni kucağına aldı ve Bölge X'in kontrolü için nöbetçilerle savaşıyor Scotia ve uyumsuz çetesinin bağırışlarını ve silah seslerini duymazlıktan gelerek karanlığın içinde oturduk.

İkimiz de bir saat boyunca hiç konuşmadık. Platformun altı buz gibiydi ama Benjy bana sarılmıştı ve ben de göğsüne doğru kıvrılarak bu anı hafızama kazımaya çalıştım. Sonunda bugün ölsek bile, en azından biraz daha birlikte zaman geçirmiş olacaktık.

"Biliyor musun, onlara çok kızgınım," dedi Benjy sessiz bir homurtu eşliğinde. "Piknik için sabırsızlanıyordum."

Halime rağmen kahkaha attım. "Önünde sonunda piknik yapacağız. Acele etmemize gerek yok."

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, hafifçe saçımda oluşan düğümleri açtı. "Eğer Karaceketliler başarılı olursa, bana bir söz verebilir misin?"

Başımı omzundan kaldırmadan, "Nedir?" diye sordum.

"Artık Lila olmayacağına söz ver."

Şaşkınlıkla ona bakıp gözlerimi kırıştırdım. "Neden?"

"Çünkü herkesin işi Lila Hart'la," dedi. "Onu ya seviyorlar ya da nefret ediyorlar. Arası yok. Ve seni bir kez daha kaybetmeyi göze alamam."

Sessiz kaldım. Bütün yaşananlardan sonra, Knox'un onu yardımcısı olarak işe almadan önce olanları unutmuştum: Kaçırılıp Lila olarak maskelendiğim için Benjy de benim öldüğümü sanmıştı. En azından ben, yalnızca bir iki günlüğüne Benjy'nin öldüğünü sanmıştım. O benim ölümüm için bir aydan fazla süre yas tutmuştu.

"Lütfen, Kitty," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece kendin ol. Benim için."

Derin ve titrek bir nefes aldım. Artık vücudumda adrenalin kalmadığı için omzumdaki acı dayanılmazdı ama onun yanında olmak için her şeye katlanabilirdim. "Tamam," dedim. "Söz veriyorum. Yalnız senin de bana söz vermen gerekiyor."

"Ne için?" dedi ve parmaklarımı parmaklarına doladım.

"Başıma ne gelirse gelsin, aptalca bir şey yapmayacağına söz ver," dedim. "Beni korumak için kendini ölümün kollarına atmayacaksın ya da benim öcümü almak için... Veya herhangi bir şey için. Eğer ben güvende olacaksam, senin de öyle olman gerekiyor. Çünkü ben pikniği bu dünyada yapmak istiyorum. O kulübeyi istiyorum. Birlikte yaşayacağımız geleceği istiyorum ve bunu kimsenin... hatta senin bile elimden almana izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Duraksadı. "Kitty..."

Ona bakacak kadar geri çekilerek, "Evet mi hayır mı?" diye sordum. "Eğer bugünü atlatabilirse, Lila olmayı bırakacağıma söz veriyorum. Seni asla bırakmayacağım ve bunun üstesinden birlikte

geleceğiz. Ya hayatta kalacağız ya da birlikte öleceğiz. İşlerin ancak bu şekilde sona ermesine izin verebilirim. Yalnızca senin de benim yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Çenesini sıktı ama sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve başımı yeniden omzuna koydum. Onun hakkında endişelenmekten asla vazgeçmeyecektim ama en azından artık hayatlarımızın sonuna kadar yan yana olacaktık. Öyle ya da böyle.

Sonunda silah sesleri kesildi. Kapı açıldı ve Scotia görüldü. Birkaç tutam saç, dağınık atkuyruğun-dan dışarı çıkmıştı ve montuna da kan damlaları sıçramıştı. En azından hâlâ hayattaydı.

"İyi misiniz?" diye sordu. Başımı salladım.

"Sen?"

O da başını salladı. "Bölge X'i ve Bölge J'yi ele geçirdik. Mercerlerin hâlâ hayatta olduklarını düşünüyoruz ama en azından malikânelerine saklandılar. Etraflarını kuşattık."

Zorlukla yutkundum. "Hannah'yı öldürmeyin."

Scotia kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Lütfen," dedim. "O da bizim gibi bir kurban. Yüzünün halini gördün. Kaçmama yardım ettiği için Mercer onu o hale getirdi."

"Senin ve benim gibi insanlara neler yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" dedi Scotia ve dudaklarını büktü. "O, onlardan biri."

"Çünkü ancak bu şekilde hayatta kalabilecekti," dedim. "Bana ne yaptığını biliyorum. Hayatımı kurtardı. Şifreleri almamız için o yardıma oldu. Hayatta kalabilmek için Mercer'in dilini boğazına kadar sokmasına izin veren sensin ve o da aynı şeyi yapıyor. Onun daha başarılı olması bir suç değil."

Scotia yumruğunu sıktı. "Pekâlâ. Eğer ben sana bir iyilik yapacaksam, sen de bana yapacaksın."

"Nasıl bir iyilik?" dedim dikkatlice.

"Lila Hart büyüünü buradaki kalabalığa uygulayacak ve onları bizimle savaşmaya ikna edeceksin."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Nasıl?"

"Beni duydun," dedi. "Ekibim herkesi topluyor. Diğer bölgelerden takviye kuvvet gelmeden önce fazla vaktimiz olmayacak ve bir düzine kadar adam kaybettim. İhtiyacımız olan silahlara sahibiz ama Karaceketliler gelene kadar onları sınırın dışında tutmayı başaramayız. Yeteri kadar insan yok."

Ona baktım. "Mahkûmların savaşmasını mı istiyorsun?"

"Ah, çok özür dilerim. Elinde bizim için ölmeye hazır gizli bir asker büyüü var mıydı?"

Ağzımı açıp kapattım. Konuşma yapmak bana uzak bir durum değildi. Lila Hart olarak geçirdiğim üç ay boyunca farklı şehirlerdeki bir düzine kalabalığın karşısına geçmiş ve hepsini Hartlara karşı ayaklanmaya ve eşit şartlara sahip olma fırsatı için savaşmaya teşvik etmiştim. O konuşmayı uykumda bile tekrarlardım ama daha önce kimseyi ölüme yürüme için ikna etmeye çalışmamıştım.

"Eğer savaşmak istemiyorlarsa, onları ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok demektir," dedim. "Kendi hayatlarına sahip çıkma hakları var."

"Eğer kaybedersek bütün bölgeyi bombalayacaklar," dedi. "Mahkûmlar, nöbetçiler, herkes canlı canlı yanacak. Eğer savaşılırsa bir şansımız olur. Eğer korkaklığı tercih ederlerse, biz de onlar uğruna ölüme gideriz. Sonrasında onlar da zaten ölecektir."

Dişlerimi sıktım. "Eğer oraya çıkar ve bir kişiyi bile burada kalıp savaşmaya ikna edersem, kanı benim ellerime sıçrar."

"Eğer oraya çıkar ve savaşacak kadar insanı ikna edebilirsen kazanırsınız ve senin sayende hayatta kalmış olurlar. Özgürlüklerine kavuşurlar." Scotia başını salladı. "Bizim elimiz zaten kanlı. Şimdi o insanların bir hiç uğruna ölmediklerinden emin olmak senin elinde."

Kan dökülmeyen isyan yoktur.

Knox'un sesi zihnimde yankılandı. Gözlerimi kapattım. Haklıydı. Scotia da haklıydı. Şifreleri almıştım ve şimdi iyi ya da kötü bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Ben ne yaparsam yapayım, insanlar ölecekti. Zaten ölmüşlerdi. Onlara hayatta kalmak için bir şans tanımalıydım.

"Tamam," dedim. "Bir şartım var. Benjy savaşmayacak."

Benjy hafifçe şakağıma dokunarak, "Ve sen de," dedi. Dokunuşu, birinin başına bir çivi çakmasına eş değerd.

"Ben silah kullanmayı biliyorum. Sen bilmiyorsun."

"Daha önce bir kere silah kullandın. O sayılmaz."

"Ancak diğlerleri hayatlarında hiç silah kullanmadılar," dedim.
"Onları, yanlarında savaşmadan ölüme gönderemem."

"Eğer yanlarında olursan seni korumaya çalışacaklardır ve bu da hiç iyi olmaz," dedi Scotia. "Yaralı kimse savaşmayacak. Nokta. Ve buna sen de dâhilsin aşık çocuk."

Benjy'nin elini sıktım. "Bunu birlikte yapacağız. Söz verdin. Senin güvende olduğunu bilmeden bunu yapmayacağım."

Benjy homurdandı. "Pekâlâ. Sen savaşa girmediğin sürece ben de girmeyeceğim."

"Ben de."

"Sizi çocukların yanına koyacağım," dedi Scotia. "Nöbetçiler, bizi yavaşlatmak için onların peşine düşecektir ama birkaç bomba hazırlarsak..."

"Çocuklar mı?" dedim. "Nerenin çocukları?"

"Bölge J. Onları çoktan gruplar halinde hazırladık ama Rivers onları ayırıp dağıtmak istiyor. Böylece nöbetçiler onları yakalayamadan..."

"Dışarı çıkan bir yol biliyorum."

Durdu. "Pardon?"

"Çok büyük bir yol değil ve çok kişi sığamaz. Nereye çıktığım da bilmiyorum. Ancak buranın içinde kalmayan bir yere çıktığına eminim. Sadece..."

"Ne?"

Duraksadım. "Mercerlerin malikâneye sığındığını söylemiştin, değil mi?"

Scotia başını salladı. "Etraflarını kuşattık."

"Onları oradan çıkartmanın bir yolunu bulmalısın," dedim. "Tünel onların bodrumunda."

Biri iki kez kapıyı tıklattı ve Scotia yüksek sesle küfretti. "Bir yolunu bulacağım. Ama artık dışarı çıkmanızı ve bana olabildiğince çok savaşı getirmenizi istiyorum. Anlaştık mı?"

Başımı salladım ve Scotia kafesin kapısını açtı. Bu sefer, Scotia ve Benjy dışarı çıkmama yardımcı olurken öğle güneşi yüzünden gözlerimi kırıştırdım. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak *zorundaydım*.

Söylenildiği gibi Scotia'nın ekibi herkesi meydanda toplamıştı. Sabah meydanadaki insanlar duygusuz bir ifadeyle Benjy ve bana bakarken, bu sefer birkaç grup birbirini kurşun yağmurundan korumak ister gibi birbirine sarılmıştı. Çoğunlukla el ele tutuşuyorlardı ya da kol kola girmişlerdi ve gözlerimi kalabalığın arasında gezdirdiğimde yakındaki binaların gölgelerinde yatan bedenler gördüm.

Midem bulandı. Bunu yapmamın nedeni buydu -insanların onlar gibi olmasını engellemek. Bir şansları olmalıydı ve şimdi onlara yeni bir şans verebilecek tek kişi bendim.

Boğazımı temizledim ve var gücümü kullanarak ayaklarımın üstünde durmaya çalıştım. Bacaklarım titredi ve görüşüm hafiften kararmaya başladı ama onlar korkularına rağmen buraya gelmişlerdi. En azından bu insanlar için dayanabilirdim.

"Ben Lila Hart," diye bağırdım. "İki gündür sizden biriyim. Ama öncesinde, diğer taraftaydım, rütbem

VIFYdi. Burada olan korkunç şeylere bizzat şahit oldum. Hayatlarınızın nasıl olduğunu size anlatmama gerek yok. Ne kadar zor bir hayat sürdürdüğünüzü ya da hayatta kalmak için nelere katlandığınızı anlatmama gerek yok. Ben kırk sekiz saattir buradayım ama birçoğunuz hayatlarınızı burada geçirdiniz. Burayı benden daha iyi biliyorsunuz. Ve Jonathan Mercer ve nöbetçileri bu bölgenin kontrolünü yeniden ele geçirirse neler olacağının farkındasınız."

Aşağı baktım ve Benjy kapının diğer yanından bana bakıp cesaretlendirici bir gülücük attı. Derin bir nefes aldım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ama ağzımı yeniden açtım ve sözcükler ağzımdan birer birer dökülmeye başladı.

"Isabel Scotia, bugünkü ilk savaştan, yalnızca savaşı değil kendi hayatlarını kaybedebileceklerinin farkında olarak silaha sarılan düşünceli ve cesur askeriyle birlikte galip ayrıldı. Nöbetçileri alt ettiler ancak sonsuza kadar burada kalamazlar. Gerçek savaş yakında yaşanacak ve şu anki duruma bakılırsa bunu kaybedeceğiz."

Kalabalığın ortasında turuncu mahkûm tulumuyla duran Rivers'ı gördüm. Üzerinde yüzlerce mühimmat asılıydı. İki silah omuzlarından aşağı sarkıyordu ve bir diğerini eliyle hazırda tutuyordu. Göz göze geldik, başını salladı.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var. Korktuğunuzu biliyorum ve hayatınız boyunca hiç silah tutmadığınızı da. Ancak bundan daha iyi bir hayat hak ediyorsunuz. Bu hayatta, şu aptal gri binalardan, dikenli tellerden ve yaşamayı ya da ölümü hak ettiğinizi söyleyen

nöbetçilerin kaprislerinden fazlası var. Dışarıda umut var. Olanaklar var. Sevgi var. Ait olduğunuz bir yer var. Ve herkes orayı görmeyi hak ediyor."

Birkaç erkek ve kadın birbirlerine baktı, dudaklarımı sıktım. Bunu yapmak zorundaydım.

"Burada durup tutamayacağım sözler vermeyeceğim," diye bağırdım kalbim sızlarken, "ama size tek bir söz vereceğim; hayatlarınızı tamamen değiştirmek için bir şansınız var, şimdi ve burada. Ve bu elde edebileceğiniz son şans. Bu yüzden, lütfen bizimle savaşın. Benim için, Scotia için değil, kendiniz için savaşın. Hayatlarınız için. Özgürlüğünüz ve Başkayer'den çıkıp gerçek bir hayata başlama fırsatınız için. Çünkü bugün başarısız olursak, Bölge X'de taş taş üstünde kalmayacak. Jonathan Mercer kimin savaştığını, kimin kenarda durduğunu ayırt etmeyecek. Ve ne kadar çok savaşçımız olursa, buradan canlı çıkma şansımız da o kadar artacak. Bu işte birlikteyiz. Bugün hepimiz eşitiz - ya birlikte yaşayacağız ya da birlikte öleceğiz. Arası yok."

Sessizlik. Karşımdaki yüzlerce mahkûm bana baktı, yüzlerinde anlamsız bir ifade vardı. Ben de olduğum yerde sessizce durdum. Sözcük seli birden kesilmişti.

Gözümün kenarıyla Scotia'nın platforma tırmandığını gördüm. Yanıma gelip elini sağlam omzuma koydu.

"Savaşacak durumda olan ve savaşmayı isteyen herkes platforma çıksın," diye bağırdı. "Hepinize silah verilecek ve nasıl kullanacağınız gösterilecek. Ekibimi teğmenleriniz olarak düşünün ve söyledikleri her şeye kulak verin. Bir planımız var ve sizin

yardımınızla bunu başaracağız. Savaşamayacak ya da savaşmayacak herkes yemekhaneye gitsin. Ne yapacağınız orada anlatılacak."

Nefes almaya bile cesaret edemeyerek yanında durdum. Önce kimse hareket etmedi. Herkes birbirine bakarak ilk adımı başkasının atmasını bekledi. Kimse benimle göz göze gelmedi. Sonunda kırklı yaşlarında bir adam kalabalığın içinden yürüyerek tırabzanlara yaklaştı.

"Eğer bugün öleceksem, savaşarak ölmeliyim," dedi ve bana baktı. "O pisleri vurmak için yirmi yıl bekledim. Bu fırsatı kaçırmam."

Gülümsedim ama boğazım düğümlendi. Gözlerimin dolmasını engelleyecek tek şey buydu. "Teşekkür ederim," dedim pürüzlü bir sesle. Başını salladı, çenesindeki kaslar gerildi.

Diğerleri de öne çıkmaya başladı. Erkekler, kadınlar ve hatta benden daha küçük yaştakiler... Birer birer bize katıldılar ve her biri, bizi zafere bir adım daha yakınlaştırdı. Platformun etrafına toplanmaya koyulduklarında Karaceketliler toplantısından hatırladığım birkaç adam, hepsine silah vermeye başladı. Normalde nöbetçilerin durduğu tırabzanların içindeki alanda neler olduğunu görmek için eğildim. Scotia ve ekibi, oraya hem silah hem de bir düzine kasa kadar mühimmat yığmıştı.

Yavaşça herkes sıraya girmeye başladı. Hemen hemen hepsinin aksadığı ya da görünür bir yarası olan, kadın ve erkeklerden oluşan az sayıdaki bir grup insan, yemekhaneye yöneldi. Neyse ki mahkûmların çoğu geride kalmış, silah almak için sırasını bekliyordu.

"İşe yaradı," dedim şaşkınlıkla. "Gerçekten savaşacaklar!"

"Shakespeare'in bir eserini canlandırmadın ama yine de başarılı oldun," dedi Scotia. "Eğer kazanırsak, bugünkü ölümlerin hepsi buna değecek. Ve kazandığımızdan da bizzat emin olacağım."

Ona baktım. "Savaş başlamadan önce çocukları uzaklaştırmalıyız."

Scotia başını salladı ve dudaklarını büzüştürdü. "Bir planım var. Pek iyi bir şey değil ama iş görecektir. Şu anda yemekhaneye gidip, yürüyebilecek durumdaki herkesin seninle gelmesini sağlamamı istiyorum. En kısa sürede adamlarımdan biri, çocukları yanma getirmiş olur. O zamana dek Mercer Malikânesi'ni boşaltmış oluruz."

Dudağımı ısırdım. "Onları sağ salım götürebilmek için zamana ihtiyacım olacak."

"Ben bu zamanı sağlayacağım."

"Güzel." Duraksadım. "Planını bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum ama ben üzerime düşeni yaptım, Sen de üzerine düşeni yap. Hannah'yı öldürme."

Scotia homurdandı. "Dediğin gibi, hiçbirimiz şu durumda söz veremeyiz."

"Yalnızca dene. Lütfen..."

Scotia başını salladı. Ardından platformun kapısına yöneldim. Benjy aşağı inmeme yardım etti ve birlikte dış kapıyı açıp, meydana çıktık.

Kalabalıktan uzaklaşarak yemekhaneye doğru gitmek, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Benliğimin güçlü bir yanı burada kalıp, elime silah alarak onlarla savaşmam için bana âdeta yalvarıyordu. Fakat yaralı kolumu hareket ettiremiyordum ve yürüdükçe başım

dönüyordu. Onlara yardım edemezdim. Ancak ayak bağı olurdum ya da daha kötüsü içlerinden birkaçı benim yüzümden ölürdü.

"Bundan nefret ediyorum," dedim Benjy'ye. Kolunu belime doladı ve ben de yürürken ona yaslandım. Kaburgaları kırılmadıysa bile birkaç çürüğünün olduğu sağ tarafı hâlâ ağrıyor gibiydi. Yine de hiç şikâyetçi olmuyordu.

"Doğru olanı yapıyorsun," dedi. "Onlara söylediğin her şey doğrudu. Eğer onların yanında savaşıyor durumda olsaydın bunu yapacağını biliyorlar. Yardım etmek için *yapabileceğin* şey çocukları güvenli bir yere götürmek. Bu, sıkacağın birkaç kurşundan daha değerli."

Eğer o kurşunlar başka birinin hayatını kurtarmak için sıkılıyorsa işler değişirdi ama ona karşı çıkmadım. Birkaç düzine insanın toplandığı yemekhaneye varana kadar eriyen karların üzerinde yürüdük. İçeridekilerin çoğu oturuyordu. Birkaçı masaların üstünde yatıyor, diğerleri de onlarla ilgileniyordu. Kan ve ölüm kokusu bir yumruk gibi boğazıma çöktü ve midemin kabardığını hissettim.

"Şimdi ne yapacağız?" dedim Benjy'ye.

"Çocuklar buraya gelene dek yardım edeceğiz. Haydi."

Birlikte, bir kadının, kendinden geçmiş bir adamın bacağındaki kurşun yarısından akan kanı durdurmaya çalıştığı en yakındaki masanın yanına gittik. İlk yardım hakkında pek bir bilgim yoktu ama Hannah'nın yaptığı geçici askıyı çıkarttım ve Benjy'ye verdim. O da tek kelime etmeden adamın bacağına sıkıca sardı.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?" dedim kadına. Kirli yüzünden yaşlar akıyordu. Başını salladı. "Etrafta dolaşıp yürüeyebilen kim var

bakabilir misin? Ağır yaralı herkes aşağıya indirilmeli. Orada savaş boyunca güvende kalabilecekleri bir oda var." Öyle olmasını umut ediyordum. "Hâlâ vaktimiz varken onları aşağıya taşımamız için herkesin yardımına ihtiyacımız var."

Başını salladı ve sallanarak yemekhanenin içinde dolanmaya, grupların başına giderek yardım istemeye başladı. Kısa süre içinde birçok insan, yaralıları ve bilincini kaybetmiş olanları, Karaceketliler'in toplantı için kullandıkları odaya indirmek üzere mutfaktan buldukları muşambalarla ve plastik örtülerle taşımaya koyulmuştu. Büyük bir değişiklik değildi ama en azından açıklıkta kalmayacaklardı.

Yirmi dakika sonra Rivers, en az yüz çocuktan oluşan bir grupla yanımıza geldi. Yürüyeleyenler el ele tutuşmuş, sanki sonsuza uzanan bir sıra oluşturmuşlardı. Bakıcıları olduğunu düşündüğüm kadın ve erkekler, birkaç aylık bebekleri taşıyorlardı. Küfretmemek için kendimi zor tuttum. Eğer nöbetçiler bizi yakalarsa, savunmasız kalacaktık.

Grup içeri girdiğinde, "Val," diye bağırdı Benjy. Bana, grup evimizin bakıcı annesi olan Nina'yı hatırlatan sarışın bir kadın başını kaldırdı. "Bu tarafa."

Kadının kucağında iki bebek vardı ve yanımıza geldiğinde Benjy bebeklerden birini aldı. "Neler oluyor?" diye sordu kadın.

"Buradan gideceğiz." Benjy planımızı anlatırken ben de Rivers'a katılmak için diğer tarafa doğru yürüdüm.

Kapının önünde elinde silahıyla duran Rivers, korkutucu sessizlikte sokağı izliyordu.

"Ne zaman harekete geçebiliriz?" diye sordum. Rivers gözlerini yoldan bir saniye olsun ayırmadı.

"Scotia on dakika sinyali verdi. Herkesi bir araya topla, sizi buradan çıkartacağım."

"Onun ne yapacağına dair bir fikrin var mı?" dedim. Rivers sırttı. Yüzündeki bütün erkeksi tavır yok olmuştu.

"Sen kendi rolüne odaklan. Geri kalanım ona bırak."

Göğsümü bir endişe kapladı ama hayatımda ilk defa bana söyleneni yaptım. Scotia ve Hannah'ya yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmezdi ama bu çocuklara yardım edebilirdim ve buna odaklanmalıyım.

On dakika dolduğunda Benjy ve ben çocukları küçük gruplara ayırmış ve her grubun başında durması için bir yetişkin görevlendirmiştik. Yakınlarda büyük bir patlama sesi duyulup yemekhane sallandığında, ağlamak üzere olan beş yaşlarındaki bir kızla ilgileniyordum. Birkaç çocuk çığlık attı ve dünya yeniden yerinden oynar gibi olduğundan ben de dehşete kapıldım.

Olabildiğince hızlı bir şekilde koşarak, "Rivers," diye bağırdım.

"Neler oluyor?"

Omzundaki iletişim cihazına doğru bir şeyler söyledi ve bana baktı.

"Gitme vakti."

Grupları birer birer yemekhaneden, buz gibi soğuk havaya çıkarttık. Öğle saatleriydi ama bulutlar gökyüzünü kapatmıştı. Mercer Malikânesine doğru yola koyulduğumuzda kar yağmaya başladı.

Geçtiğimiz her bloğun önünde ellerinde silahlarla köşeleri tutmuş ve bizi koruyan kadınlar ve erkekler gördüm. Birkaçı başıyla bizi selamladı ve içlerinden biri, öne çıkıp gönüllü olan ilk adam, gülümsedi.

"İyi misin?" dedi Benjy yanıma gelerek. Diğer kolunda da bir çocuk vardı ve cesur yüz ifadesine rağmen her adımında yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum.

"Evet, sen? Bebeği alabilirim," dedim ama başını salladı.

"Sen düz yolda zor yürüyorsun. Onlan ben taşıyım."

Vücudumu ona yapıştırdım. Mercer Malikânesi'ne yaklaştınca, Scotia'nım bana verdiği silahı çıkartıp sağlam elimde tuttum. Sessizlik, tekinsizliği haber verircesine etrafımızı kuşatmış ve derim birinin bizi izlediğini hissederek gerilmişti. Attığım her adımda kendimi bir katliama hazırlıyordum ama mucizevi bir şekilde hiçbir şey olmadı. Havadaki gerginliğe rağmen kimse bize saldırmadı. Scotia gerçekten burayı emniyet altına almıştı.

"Pekâlâ," dedi Rivers sokağa vardığımızda. "Önünüz açık. Olabildiğince hızlı ilerleyin. Lila, sen önden git. Nereye gideceklerini göstermeni istiyorum."

"Bodrumda bir tünel var/" dedim diğerlerine. Düzinelerce insan bana baktı ve yüzlerinde gözyaşı lekeleri olan yalnızca çocuklar değildi. "Oraya indiğimizde çok hızlı hareket edin. Epey bir yolumuz var ama sonunun güvenli bir yere açılması gerekiyor."

"Açılması gerekiyor mu?" dedi Val.

"En iyi şansımız bu. Tabii burada kalmak istemiyorsan."

Yüzü kızardı ve kolundaki bebeğin yerini değiştirdi. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Mercer Malikânesi'nin giriş kapısına açılan sokakta yukarı doğru yürümeye başladım. Yarım düzine Ka-raceketli iki tarafımızı kuşatmıştı ve bir saldırı olursa diye ellerindeki tüfekleri hazırda tutuyorlardı. Rivers giriş kapısını açtığında boğazım düğümlendi. Her an duman ve alevin yükseleceğini düşünüyordum ama her şey sinir bozucu derecede *normaldi*. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair tek işaret bölgenin tamamına hükmeden sıra dışı sessizlikti ve birinin ya da bir şeyin bizi izlediğı hissinden kurtulamıyordum.

Yokuşu çıkmak beni çok yormuştu ama dizlerim ne kadar çok titrerse titresin devam etmek için kendimi zorladım. Bunu yapmalıydım. Onların güvende olmak için tek şansları buydu ve Scotia ya da diğerkleri, bizi korumakla ilgilenirlerse savaşmaya vakit ayıramazlardı. Onların kendi görevlerini yerini getirebilmeleri için benim de kendi görevimi yerine getirmem gerekiyordu.

Sonunda verandaya ulaştım ve kimin gördüğünü umursamadan ön kapının kilidini kolyemle açtım. Kilit açılır açılmaz kapıyı ittim ve herkesi girişe doldurdum. Düzinelerce ayak sesi mermer girişe yankılandı ve birkaç kişi, kar ve çamurun ardından yalnızca birkaç metre uzaklıkta olmalarına rağmen hayatlarında ilk kez gördükleri bu ihtişamın karşısında nefeslerini tuttu.

"Bu taraftan/' dedim ve herkesi bodrum kapısına ve gıcırdayan merdivenlerine yönlendirdim. Bir yanım atölyede ellerinde bıçaklarla Mercerleri göreceğini düşünüyordu ama içerisi boştu. Işıkları yaktım ve duvardaki kapıya yöneldim. Ahşap dolap hâlâ bıraktığım yerdeydi. Etrafindan dolaşıp kapıyı açmaya gittim.

Tünel her zamankinden daha karanlıktı. Bıraktığım feneri aradım ve bulduğumda rahat bir nefes aldım. "Bunu al," dedim on yaşlarındaki bir kıza. "Herkes önünü görebilsin diye ileri doğru tut."

Başını salladı ve koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına itti. Gergin bir hamleyle içeri girdi ve diğerleri de teker teker onu izledi. Birkaç yetişkin, atölyenin duvarlarındaki rafları süsleyen silahlardan almak için durdu. Rivers'm bizimle gelmediğini fark ettim.

Benjy'yle yan yana durmuş herkesin tünele girişini izlerken, "Takviye kuvvetler gelmeden önce çok

az vaktimiz var/' dedim. Herkes olabildiğince insani bir şekilde yavaş yavaş ilerliyordu ve ben sabırsızca dişlerimi sıktım. "Eğer Mercer Malikânesi'ne saldırırlarsa. .."

"Karaceketliler'in onları durduracağına güvenmek zorundayız," dedi Benjy. Bebek kolunda uyuyakalmıştı ve küçük erkek çocuğu başparmağını emerek, kocaman kahverengi gözleriyle Benjy'ye bakıyordu. "Daha fazla yapabileceğin bir şey yok, Kitty."

"Evet var." Elimdeki silaha tutundum. "Eğer biri gelirse..."

"On kurşun ve yaralı bir omuzla, kocaman bir orduyu durduramazsın," dedi ve sesini yükseltti, "Herkes acele etsin, fazla vaktimiz kalmadı."

Yetişkinler çocukları tünelin içine doğru ittirmeye başladı ve son grup da karanlığın içinde gözden kayboldu. Benjy'ye baküm. "Önden sen. Ben size yetişirim."

"Kitty..."

"Yalnızca on kurşunum var ama bu on kurşun senin elindekinden fazla."

Küfür olduğunu düşündüğüm bir şeyler mırıldandı ve sonra eğilerek tünele girdi. Beton tavan, onun için birkaç santim kadar alçaktı. Silahı belime takıp kapıyı arkamdan kapanması için çektim.

Öndeki gruptan o kadar uzaktaydık ki, fenerin ışığı bize ulaşmıyordu. Başka bir fener daha olmasını umut ederek el yordamıyla etrafı arıyordum ki tünel birden sallandı ve büyük bir patlama sesi beni ters düz etti.

Benjy'nin kolundaki de dâhil olmak üzere birkaç çocuk ağlamaya başladı. Benjy çocuğu sakinleştirmeye çalıştı ama çocuğun çığlıkları şakaklarıma saplanıyor ve gözlerimin önüne beyaz ışıklar düşürüyordu.

"İyisin, iyisin," diye mırıldandı Benjy. Gözlerim ortamın karanlığına uyum sağladığında, Benjy'nin her adımda iki çocuğu da salladığını gördüm. "Her şey yolunda, gerçekten."

Fakat hiçbir şey yolunda değildi. Tünelin derinliklerine ilerledikçe, etrafımızı saran duvarlar daha çok sallanmaya başladı. Beton yolun sonuna ulaştığımızda her sallantıyla birlikte yukarıdan toprak parçaları düşmeye başladı. Boğazım düğümleniyordu. Belki de Benjy haklıydı, biz iyiydik. Yalnızca adımlarımızı atmaya devam etmeliydik.

Birden önümde silik bir gölge belirdi ve olduğum yerde durdum. Işık tünelin içinde kıvrılıyordu ve ayak seslerinin gürültüsüyle birlikte zaman içinde yok oldu.

Hiç ses çıkartmadan silahımı cebimden alarak geri döndüm. Eğer biri bizi takip ediyorsa, diğerlerinin yakalanması an meselesiydi ve ben grubun son savu-nucusuydum. Bugün yeterince insanı ölüme göndermiştim. Bundan sonra, eğer söz hakkım varsa, benim gözetimim altında kimse ölmeyecekti.

Benjy'nin sesi tünelin derinliklerinden bana doğru yankılandı: "Kitty!" Ve uzaktan gelen ayak seslerinin hareketlendiğini duydum. "Ne yapıyorsun?"

"Burada biri var," diye fısıldadım. "Sen diğerlerine yetiş. Hemen arkanızdayım."

"Seni bırakmam," dedi ve bunu söylerken kucağındaki bebek hıçkırıklara boğuldu.

"Evet bırakırsın. Üçünüzü birden koruyamam ve onlar da sensiz devam edemez," dedim. "Lütfen Benjy."

"Bebekleri bir başkasına bırakırım," dedi ve sesi kesildi. "Eğer acele edersek onları yakalarım ve..."

"Ve... bizi takip eden kimse, bize yaklaşmış olur," dedim. "Lütfen Benjy. *Git.*"

Loş ışıktaki gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum. Uzanıp beni öptü. "Eğer kendini ölümüne sebep olacak bir şey yaparsan yemin ediyorum ki..."

"Bunu yapmayacağım," dedim. "Senin için endişelenirken yapamam."

Kolunda yatan bebek yeniden ağlamaya,başladı. Benjy yüzünü buruşturdu. "Seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum," dedim. "Şimdi devam et."

Diğerlerine yetişmek için yola devam etmeden önce son kez bana baktı. Ayak sesleri uzaklaşırken, ben de karanlığın içine gömüldüm. Beklerken avuç içlerim terlemeye başladı.

Işık gittikçe arttı ve sonunda yanımdaki duvardan yansıyarak beni karanlıkta bıraktı. Bir tıkırtı duyuldu ve bir erkek sesi, "Bir şey duydum. Şimdi ilgileniyorum," diye mırıldandı.

Gerildim. Bir nöbetçi. O köşeden dönerken kendimi duvara yapıştırdım ve görüş açıma girdiğinde silahımı ona doğrulttum ve parmaklarımı tetiğe dayadım.

Benden daha büyük görünmüyordu, en fazla yirmi yaşındaydı. Açık kahverengi saçları ve yanağına doğru inen derin yara izinin olduğu ince bir suratı vardı. Nöbetçi üniforması giyiyordu. Artık Rivers gibi Karaceketliler'in mahkûm tulumlarından giydiğini bildiğim için bu benim için bir vur emriydi. Tünelde ilerledi ve sağ kolunda, uğruna adam öldürebileceğim kadar mükemmel bir askı duruyordu.

Bu benim tek şansımdı.

Karşısında beni gördüğünde durdu ve sağlam kolunu kaldırırken gözlerini açtı. "Lütfen ateş etme..."

"Onları tekrar ara," dedim. "Biraz önce her kimle konuştuyusan, bir hata olduğunu söyle. Burada kimse yok."

Âdem elması titredi ve yavaşça omzundaki iletişim cihazına uzandı. "Önemli bir şey değil, sadece bir fareymiş. Burası temiz."

Cihazdan cızırtılı bir ses yükseldi ve sonra bir ses, "Angelo, doğruluyor musun?" diye mırıldandı.

Başka bir ses, "Girişte bekliyorum efendim," dedi.

Yani yalnız değildi. Silahı herhangi bir hamle yaparak ulaşamayacağı ancak atışı ıskalamayacağı bir mesafede tutmaya devam ettim. "Silahını at," dedim. "Ani hareket etmek yok yoksa seni *vururum*."

Nöbetçi, silahını kılıfından çıkarttı. Silahı kullanmayacağını göstermek için yalnızca iki parmağıyla tutarak yere koydu ve ayağıyla bana doğru itti.

"Sakinleştirici silahın var mı?" diye sorunca duraksadı. "Altmış saniye içinde bayılmış olacaksın. Eğer bir daha uyanmak istiyorsan, üzerindeki her şeyi bana vermeni tavsiye ederim."

Kaşlarım çatarak elini çantasına attı ve bir avuç dolusu şırınga çıkarttı. "Bu kadar."

"Güzel," dedim. "Onları bana doğru at ve arkanı dönüp soyun."

İsteksizce söylediklerimi yaptı ve yaralı koluna dikkat ederek yavaşça soyunmaya başladı. Sabırsızca işinin bitmesini bekledim ve her an Benjy'yi görebileceğimden emin bir şekilde omzumun üstünden baktım. Fakat geri dönmedi. Rahatlamış mıydım yoksa üzülmüş müydüm bilemiyordum.

Hayır, kucağında iki masum bebek vardı ve diğer yetişkinlerin de elleri doluydu. Ona yapmasını söylediğim şeyi yapıyor ve kendini güvene alıyordu. Bunun için üzölmeyecektim.

Nöbetçi sonunda iç çamaşırına kadar soyundu. "Eğil," dedim. "Ve askını da bana at."

"Ama..."

"Beynine bir kurşun mu yemek istersin yoksa güzel bir uyku çekmek mi?"

Homurdandı ama kolundaki askıyı başından çıkarttı. Kolu sarılıydı ve kan kumaşa geçmişti. içimde ani bir suçluluk hissi oluştu ama o askıya benim daha çok ihtiyacım vardı.

Bana arkasını dönüp yerdeki çamurun üstüne diz çöktüğünde, sağlam elini başının arkasına getirdi ve ben de harekete geçtim. Yakındaki şırıngayı alıp dişimle kapağını açtım ve hızla aramızdaki mesafeyi kapattım. İğne ensesinden yarım santim uzaktayken konuşmaya başladı.

"Geri dönmediğimde beni aramaya gelecekler," dedi. "Sonsuza kadar burada saklanamazsınız."

"Neyse ki sen uyuyor olacaksın." Sözlerimi bitirir bitirmez iğneyi ensesine sapladım ve pistonu ittim. Nöbetçi inledi ama bir kalp atışının ardından yüzüstü yere yığıldı.

Göğsünün kalkıp indiğinden emin olmak için birkaç dakika bekledim ve sonra omzundan çıkarttığı askıyı aldım. Kolumu ve yere attığı şırıngaları askıya yerleştirdim. Diğer silahını cebime

koydum. Benjy'yle diğerklerine katılmak için geri döndüğümde duraksadım.

Haklıydı. Eğer o geri dönmezse, diğerkleri onu aramaya gelecekti. Zaten kapıda bir nöbetçi duruyordu. Eğer iki kişi Karaceketliler'in savunmasını geçebili-yorsa, onlara kaç kişinin katılabileceğini söylemek imkânsızdı.

Derin bir nefes aldım. Benjy ya da Karaceketliler. Benim ya da onların hayatta kalma şansı...

Ölüm hepimiz için kaçınılmaz. Asıl önemli olan nasıl yaşamayı tercih ettiğimiz.

Scotia'ya o şifreleri verdiğim andan itibaren kararımı vermiştim. Korkaklık bunun bir parçası değildi.

Karanlığa doğru bir kez daha baktım ve Benjy'yle sessizce vedalaştım. Eğer buradan canlı kurtulabilirsek, beni o öldürecekti.

Ardından nöbetçinin fenerini aldım ve tünelin girişine doğru baktım. Eğer herhangi biri o *çocuklarının* peşine düşecek olursa, önce beni geçmesi gerekecekti.

İNFAZ

Tünelin girişine üç metre kala karanlığın içine saklandım ve gözlerimi dolabın enkazının yanında duran nöbetçiye diktim. O da çok gençti ve bir tahta parçasını tekmeledikten sonra odanın diğer ucuna gittiğini görünce zafer edasıyla ellerini havaya kaldırdı.

O tahtaların yanına gidemeden tünelden çıktım ve ikinci sıringayı ensesine sapladım. Arkasını dönüp yüzüme bakana kadar sakinleştirici ilaç damarlarına sızmıştı bile.

"Sen..." Gözleri arkaya kaydı ve yere yığıldı.

Tünelin kapısını arkamdan kapattım. Nöbetçinin baygın bedenini saklayabilmem mümkün değildi,

özellikle de o benden otuz beş kilo kadar daha ağırken. Yine de tünelin girişini gizleyebilirdim. Kösedeki metal masalardan birini çekerek duvara yasladım ve önüne birkaç parça alet yerleştirerek doğal bir çalışma ortamı yaratmaya çalıştım. Çok başarılı bir iş çıkartmamıştım, özellikle de nöbetçinin baygın vücudu masanın önünde yatıyor haldeyken. Ama eğer biri gelecek olursa Benjy ve diğerlerine zaman kazandıracaktı.

İşim bittiğinde atölyeye baktım. İki silahım daha vardı ve yanıma yaklaşacak kadar aptal olanları alt etmek için kullanacağım sıringaları askının içine saklamıştım. Eğer bodrumun merdivenlerinde durursam...

Evin içinden bir çığlık duyuldu ve gerildim. Hannah.

Ayaklarım, düşünme fırsatım olmadan hareket etti. Adrenalin tüm vücuduma yayıldı ve olabildiğince az ses çıkartmaya çalışarak basamakları tırmandım.

Giriş boştu. Derin bir sessizlik etrafımı sardı ve saniyeler geçti. Belki sesi duyduğumu sanmıştım, belki de kimse bağırmamıştı. Belki Hannah ölmüştü ve...

Büyük merdivenlerin oradan boğuk bir hıçkırık duyuldu. Silahımı doğrultarak hiç ses çıkartmadan ikinci katın kenarına doğru geçtim.

"Nerede o?" Mercer'in sesi uzaktan yankılandı. "Bu senin son şansın."

"Bilmiyorum," diye inledi Hannah. "*Bilmiyorum.*"

"Biliyorsun. Olan biten her şeyi biliyorsun. En başından beri biliyordun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Nasıl böyle bir şeyi..."

"*Bana yalan söyleme.*"

Koridorda bir tokat sesi yankılandı ve ardından sessizlik oldu. Knox'un odasının önünden parmak uçlarımda geçtim. Augusta Dairesi'nin kapısı açıktı. İçeriye baktım.

Hannah, dizlerini göğsüne doğru çekmiş bir halde pembe ve altın varaklı yatağın ayak ucunda oturuyor ve sessizce ağlıyordu. Bu mesafeden baktığımda yüzünde açılmış ve kanamakta olan yaraları görebiliyordum. Gözlerinden biri de şişmişti, kapalıydı. Mercer yanı başında durmuş, elindeki kasap bıçağı sallıyordu.

Öfke damarlarıma yayıldı ve silahıma sarıldım. Tek atış. İhtiyacım olan buydu.

Fakat silahımı doğrulttuğumda girişten gelen bir silah sesi duyuldu ve bir kapı hızla kapandı. "Mercer!" diye bağırdı heyecanlı bir ses.

Mercer başını kaldırdı ve ben de hemen başımı kapının girişinden içeri çektim. "Yukarıdayım," diye bağırdı Mercer ve hemen ekledi: "Umarım önemli bir şeydir."

Evin arka tarafından dolaşan ikinci merdivenlere doğru gidip, eğildim. Gelen kişinin sert ayak sesleri halı serili koridoru dövüyor gibiydi.

Daha yakından gelen bir sesle, "Efendim..." dedi. Başımı dizlerimin arasına sakladım ve benim olduğum tarafa gelmemesi için dua ettim. "O elimizde."

Kaşlarımı çattım. Benden bahsediyor olamazlardı ve bu yüzden de o...

Nefesim kesildi.

Scotia.

"Tam zamanında," dedi Mercer. "Karıma göz kulak ol. Eğer kaçmaya çalışırsa, onu öldür."

Mercer'in, benim durduğum merdivenler yerine koridorun diğer tarafından girişe doğru yürümesini dinledim. Ön kapı açılıp kapanana dek bekledim. Gidenin Mercer olduğundan emin olduktan sonra ayağa kalktım ve koridorda ilerlemeye başladım.

Augusta Dairesi'nin kapısı artık tamamen açıktı ve bir nöbetçi yüzünü Hannah'ya dönmüş, ayaklarım omuzlarının genişliğinde açmış, tüfeğini eline almış olarak hazırda bekliyordu. Onlara doğru iyice yakınlaştım ve nöbetçinin arkasından dolaşıp odamn içine göz gezdirdim.

Hannah yatağın üstünde oturuyordu. Yüzündeki anlamsız ifadeyle uzaklara bakarken ayakları halının üstünde geziniyordu. Beni görmesini beklemedim. Üçüncü şırıngayı alıp nöbetçinin ensesine sapladım ve pistonu ittim. Bir kez daha nöbetçi yere yığılmıştı. Üzerinden atlayıverdim.

Hızla Hannah'nın yamna giderek, "İyi misin?" dedim. Ağzı açık bir halde ayağa fırladı.

"Lila... Kitty?" dedi şaşkınlıkla ve kollarını bedenime dolayıp beni sıkıca kucakladı. "Gerçekten sen-sin, değil mi? Jonathan dedi ki... Senin *öldüğünü* sanıyordum."

O halde Scotia'dan bahsediyor olmalılardı. Kararım kesinleşmişti ve yanından ayrılmadan önce ben de Hannah'ya sarıldım. "Ben iyiyim," dedim. "Sen iyi misin?"

"Önemli değil. Birkaç çizik işte."

Yüzündeki yaralar çizikten başka her şeye benziyordu. Hepsine dikiş atılması gerektiğini anlamak için tıp bilgisine sahip olmama gerek yoktu. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz. Yürüyebilir misin?"

"Tünelden haberleri var," dedi ve nöbetçinin silahını almak için eğildi. "Kaçmak için orayı kullanacaktık ama Jonathan parçalanan dolabı gördü ve ileride onu bekleyen bir pusu kurulduğunu düşündü."

"Eğer üzerine tulum giyersen sana zarar vermezler," dedim. "Haydi, yukarı çıkalım."

Arka taraftaki merdivenleri kullanarak önceki akşam attığım tulumumu çöpten çıkartmak için yavaşça mutfaktan geçtik. Tulum Hannah'ya küçük geldi ama yine de kıyafetlerinin üstüne geçirmeyi başardı. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben seninle gelmeyeceğim."

"Evet geleceksin." Kendini bana zincirler gibi parmaklarını bileğime doladı. Başımı salladım.

"Halletmem gereken bir şey var. işim biter bitmez geleceğim."

"Kitty..."

"Eğer benim güvende olmamı istiyorsan o tüfeği al ve tüneldeki insanların güvenliğini sağla," dedim. "İçeride bir çocuk var, adı Benjy. Kafeste yanımda olan kişi. Sıranın en arkasından o gidiyor. Ona, Kitty'nin sana güvenmesi gerektiğini söylediğini ilet."

Mavi gözleri doldu ve bana baktı. "Eğer başına bir şey gelirse, buna dayanamam."

"Ve ben de, senin ya da Benjy'nin başına bir şey gelmesine dayanamam. Şimdi onlar gittiğini anlamadan git lütfen."

Hannah'nın dudakları ince bir çizgi halini aldı ve bana bir kez daha sarıldı. Kısık bir ses tonuyla, "Seni tanıma fırsatım olmadan öleyim deme," dedi.

"Elimden geleni yapacağım," diyerek söz verdim ama şu anda yapabileceğim tek şey buydu.

Sonunda beni serbest bıraktı ve tek kelime etmeden bodruma doğru yöneldi. Onun gittiğinden emin olduktan sonra gizlice giriş holüne girdim ve silahımı doğrultup ön kapıyı açtım. Planım yoktu, dışarıda neler olduğunu bilmiyordum ama Scotia olmasaydı Benjy ve ben hayatta olmayacaktık. Şu anda ona yardım etmek için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

Verandadan baktığımda bile Mercer Malikânesi'nin önündeki sokakta toplanan kalabalığı görebiliyordum. Derin bir nefes alıp merdivenlerden indim ve en yakındaki ağaca yöneldim. Ayak izleri karın üzerinde zikzaklı bir yol oluşturmuştu. Ben de yeni bir iz yaratmamaya özen göstererek onları takip ettim.

"İsyan böyle bir şey!" Mercer'in sesi soğuk havayı delip geçti ve kocaman ağaç kütüğünün arkasından ona doğru baktım. Olduğum yerden Mercer'in kapının önünde yapılmış geçici bir platformun üzerinde durduğunu görebiliyordum. Etrafını nöbetçiler ordusu sarmıştı ve önlerinde...

Mideme bir ağrı saplandı. Bir düzine kadar tulumlu erkek ve kadın dizlerinin üstüne çökmüştü. Hepsinin gözleri bağlıydı ve elleri arkadan tutturulmuştu. Tanıdık bir yüz arayarak onları inceledim. Gözlerim, Mercer'in önünde duran kişiye odaklandı. Çenesini gururla yukarıda tutuyordu ve uzaktan görüldüğünde bile tanınacak bir atkuyruğu vardı.

Scotia.

Kulaklarımda tuhaf bir uğultu oluştu ve saniyeler geçtikçe uğultunun sesi yükselerek başıma vurdu. Bu olmamalıydı. Bir şeyler

yapmalıydım.

"Sizin yüzünüzden sayısız kişi öldü," dedi Mercer ve sesi sokakta yankılanırken Scotia'ya baktım. Kapıya yaklaşmak için bir yol çizmeye çalıştım ama her yer açıklıktı. "Kar, masum kana boyandı ve artık sırf siz biraz eğlenmek istediniz diye bütün bölgeyi cezalandırmaktan başka şansım yok. Zaten kazanamayacaktınız." Gökyüzünü işaret etti. "Amerikan hükümeti beni destekliyor ve siz yalnızca birkaç suçlu, piç ve işe yaramaz sakatlardan başka bir şey değilsiniz."

Uğultu arttı ve dallara doğru baktım. Helikopterler. .. Kalbim duracak gibi oldu. Karaceketliler'in ne kadar silahı olursa ölsün, koca bir orduyla savaşmaları imkânsızdı. Onlara yardım etmek üzere kimseye görünmeden açıklıktan geçme ihtimalim yoktu. Yine de bir yolu olmalıydı. *Olmalıydı.*

Her şeye rağmen Scotia başını dik tutuyordu. Gözleri diğerleri gibi bağlanmıştı ama Mercer'e bakıyor gibiydi. "Seninkilerle yaşamak yerine kendi insanlarımla yanında ölmeyi tercih ederim." dedi Scotia.

Mercer alay eder gibi nefes verdi. "İstediğin buysa eğer. Umarım değmiştir."

"Değdi," dedi Scotia. "Ve seni öldürme şansı için hepsini yeniden yapabilirim."

"Maalesef bu şansı hiç elde edemeyeceksin. Cehennemin keyfini çıkart."

"Orada görüşeceğiz," dedi Scotia.

Ben hareket edemedim, hatta hiçbir şey düşünemedim Mercer, Scotia'nın altına bir silah dayadı ve tetiği çekti.

Silah sesi duyuldu ve Scotia yere yığıldı. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Peşi sıra silah sesleri duyuldu ve diğer tutsaklar da birer birer Scotia'ya katıldılar. Ta ki geride kimse kalmaymcaaya kadar.

Helikopterlerin uğultusu arttı ve rüzgâr iyice azdı. Göğsüm gerildi. Mercer, Scotia'nın bedenine öyle bir tekme savurdu ki kırılan kemiğin sesi sokakta yankılandı. Yüreğim ağzımda atıyordu.

"Diğerlerini toparlayın," diye bağırdı Mercer. "Yatakhaneleri arayın, binaları ve yemekhaneyi de. Saklanılabilecek her şeye bakın ve onu bulamadan geri dönmeyin..."

Alarm sesi, Mercer'in konuşmasını kesti. Ağır silahların sesi kulaklarımı tırmaladı. Başımın ağrısı bir sancıya dönüştü ve platform kurşun yağmuruna tutuldu. Mercer'in yanındaki nöbetçiler yere yığıldı ve Mercer kendini platformun üstünden kapının yanındaki küçük açıklığa doğru attı.

Yutkundum ve ağacın yanına çömeldim. Dallar, kasırgaya tutulmuş gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu ve bana gökyüzünde bir düzine siyah helikopter olduğunu görebileceğim kadar açıklık sağlamışlardı. En öndeki helikopter gibi, hepsinin üstünde Başbakanlık amblemi vardı ama nöbetçilere ateş etmeye ve onları acımasızca öldürmeye devam ediyorlardı.

Onlar Karaceketliler'di.

Açıklığa çıkmaya cesaret edemeyerek ağacın arkasına saklandım. Birkaç adam bağırdı ve siyahlı askerler, ellerinde oyuncak gibi

duran tüfeklerle birer birer yere atladılar. Bazıları etrafa bakındı ama çoğu malikâneden uzaklaşarak sokaklara dağıldı. O anda içeri girmeyi düşündüm. Ancak henüz hareket edemedim, askerlerin ortasında duran tanıdık bir yüz fark ettim. Üniformasındaki gümüş parlaltı onu diğerlerinden ayırıyordu.

Knox. Sonunda dökmüştü.

Ona bağırarak için ağzımı açtım ama göz ucuyla bir hareketlilik fark ettim. Durduğum yerin altı metre ilerisinde, Mercer, eve doğru uzanan tepeyi çıkıyordu. Hem topallıyor hem de karnını tutuyordu.

Yeniden eğildim ve yanımdan geçişini izledim. Bu sefer nereye gittiğinden emindim. Tünel tek çıkış yoluydu. Oradaki olası bir pusu, buradaki kesin ölümden daha iyiydi. O, Mercer Malikânesi'ne girer girmez cesaretimi topladım ve arkasından koştum.

Yoluma kurşun yağdırılmasını bekliyordum ama ya beni gören olmadı ya da kimse umursamadı. Evin içine girdim, silahımı çıkartıp doğrulttum ama içerisi yine boştu.

İçimden küfrettim. Nerede...

"Desteğe ihtiyacımız var." Mercer çalışma odasındaydı ve hem umutsuz hem de delirmiş gibi konuşuyordu. "İsyancılar helikopterleri çaldılar ve cephaneliği boşalttılar. Başkayer düşüyor. Tekrarlıyorum, *Başka-yer düşüyor.*"

Kapıyı ayağımla açtım. Mercer masanın önünde durmuş, ekrana doğru eğilmişti. Bakan Bradley ona bakıyordu. Uzun bıyıkları ağzının şeklini saklıyordu.

"Sana eşlik etmesi için birlikleri yolluyoruz," dedi ama Mercer artık ona bakmıyordu. Göz göze geldik.

"Tüm orduyu gönder," dedi Mercer zayıf bir sesle. Ekranı kapattı ve yaraları el verdiğiince doğruldu. Beyaz üniformasının karın bölgesi kendi kanıyla lekelenmişti ve iç organlarını bir arada tutmak istercesine eli karmındaydı.

"Silahını masanın üstüne bırak ve yavaşça bana doğru yürü," dedim. Mümkün olduğunca dengeli bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. Mucizevi bir şekilde elim titremedi.

Mercer söylediğimi yaptı ve silahını masanın üstüne bırakıp bana doğru topallayarak geldi. Yaralarına rağmen yüzünü buruşturmuyordu. Gözlerini de üzerimden hiç çekmedi.

"Kardeşim seni hafife almamam konusunda beni uyarmıştı," dedi. "Onu dinlemeyerek aptallık ettim."

"Ölü bir aptalsın," dedim ve güldü.

"Eğer beni öldürecek olsaydın, çoktan öldürmüş olurdun tatlım. Bu yüzden bana ne yapacağını merak ediyorum."

"Karaceketliler gelene kadar seni burada tutacağım," dedim. "Senin yaşayıp yaşamayacağına onlar karar verecek."

"Ne şanslıyım." Koyu renk gözleri keyifle ışıldadı. "Celladımın bir korkak olmasını istemişimdir her zaman. Bu her şeyi kolaylaştırır."

"Ben bir..." dedim ama ben sözümü bitiremeden öne doğru atladı ve silahı tutup elimden çekti. Son anda tetiğe bastım ve tavandan alçı tozları döküldü.

Mercer, silahı elimden almak için çırpınmaya başladı. Beni yere itti. Sırtüstü yere düştüğümde akciğerimdeki bütün hava âdeta dışarı çıktı. Hâlâ iç organlarını tutarak önümde duruyordu ve yüzünde deli bir gülüş vardı.

"Bunun benim için daha zor olacağını söylemek isterdim ama o zaman yalan söylemiş olurum," diye mırıldandı ve Scotia'mn bana verdiği silahı başıma doğrulttu. Nöbetçiden çaldığım silahı alabilmek için kıvrıldım ama o esnada silah cebimden kayıp Mercer'in ayaklarının dibine düştü. *Mükemmel*.

Korkuyla yutkunarak, "Beni öldürmene gerek yok," dedim. Bu göze almam gereken bir riskti ve aynı zamanda Benjy'nin, Hannah'nın ve tüm o çocukların hayatlarının benim sayemde devam edebileceği anlamını taşıyordu. Fakat bunu bilmek, tüm benliğimin içine yayılan ve beni hareketsiz bırakan belirsizlik kaygısını yenemiyordu. Gözlerimi gözlerinden çekemedim.

"Beni rehine olarak kullanabilirsin. Benim hayatıma karşılık seninki. İyi anlaşma olur. Karaceketliler bunu kabul edecektir."

Gülerek homurdandı. "Kendine hâlâ bu yalanı söylemeye devam ediyor musun tatlım?"

"Ne yalanını?" Ağzım kurudu.

"Lila Hart olduğuna gerçekten inandığın yalanını."

Yani biliyordu. Aramızdaki birkaç saniyelik sessizlikte seçeneklerimi gözden geçirdim. Bunu kabul ederek Karaceketliler için değerli olduğumu söyleyebilirdim ya da bunu inkâr ederek içine ufak bir şüphe tohumu atmış olmayı umut edebilirdim.

Ancak ben bir şey söyleyemedim Mercer öne doğru eğildi ve karnından süzülen bir damla kan benim üstüme düştü. "Başbakan bana her şeyi söyledi. Kim olduğunu biliyorum Kitty Doe ve benim için ne kadar değerli olduğunu da. Bir hiç..."

"Benim için değerli," dedi bir ses ve kalbim duracak gibi oldu. Hannah.

*

Başımı çevirdim. Mercer'in çalışma odasıyla bodrum kapısının arasındaki holde duruyordu ve elinde nöbetçinin tüfeği vardı. Şiş gözü artık mor rengini almıştı ama diğeri tamamen açıktı ve Mercer'e odaklanmıştı.

Mercer yeniden güldü ama bu seferki biraz daha gergindi. Silahını iyice sıktı ve parmaklarını tetiğe

koydu. "Hannah, sevgilim, aptallık etme. İkimiz de biliyoruz ki sen asla..."

Silah sesi bir anlığına çok yükseldi ve kulaklarım çınladı. Yukarıda, Mercer'in alnının ortasında küçük, kırmızı bir delik oluşmuştu. Tam da Scotia'yı vurduğu yerin orada. Vücudu gevşedi ve mermer zemine yığılmadan önce altından çekildim. Hâlâ vücut sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındık birbirimize.

Gözleri bana dönüktü, bomboş ve cansız bir bakışı vardı. Söyleyemediği son sözleri hâlâ dudaklarında kıpırdanıyordu. Bir cesedin üzerine dile getirilebilecek zekice sözleri bir bir yutarak ona baktım.

"Haydi," dedi. Hannah ve hemen yanıma gelip beni ayağa kaldırdı. "İsyancılar bizi bulmadan buradan gitmeliyiz."

"Hayır." Adrenalin tüm vücuduma yayılırken titreyen bacaklarımın üstünde durdum. Her şey daha parlak görünüyordu ve nabzım öyle hızlı atıyordu ki bir anlığına göğsümün patlayacağını düşündüm. "Burada kalmalıyım. Knox ve Karaceketliler..."

"Bizi öldürürler," dedi ve başımı salladım.

"Ben de onlardan biriyim. Bana zarar vermezler." Ancak Hannah o kadar şanslı olmayabilirdi. Bodrumun kapısına baktım. "Eğer seni burada görürlerse..."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum." Tüfeğini merdivenin kenarına bıraktı ve mermer zemine oturdu. "Eğer sen kalıyorsan, ben de kalıyorum."

Duraksadım. Karaceketliler yanımıza geldiklerinde, onun güvenliğini sağlamanın tek yolu, yaptığı şeyi onlara anlatmaktı. En azından bu şekilde karşı koyacak bir gücü olurdu.

"Tamam." Üzerimdeki şırıngaları kenara attım ve yanma oturdum. "Teşekkür ederim. Benim..." Zorlukla yutkundum ve yere baktım. Kelimeler ağzımdan döküleliyordu.

"Sana zarar verdiği anda benim için hiçbir anlamı kalmamıştı," dedi sessizce ve parmaklarını benimkilere doladı. "Daha önce yapmadığım için özür dilerim."

Scotia'nın yüzü ve sırtışı gözlerimin önüne geldi. Ben de elimde olmadan aynı şeyleri hissediyordum. "Yine de. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Hannah ve soğuk mermerde oturmaya devam ederek Karaceketliler'in bizi bulmasını bekledik.

SES

On beş dakika sonra bir grup asker ellerinde silahlarla Mercer Malikânesi'nin girişinden içeri doluştu. Liderleri çok güçlü suikast silahının namlusunu yüzüme doğrulttuğunda bir an korkuya kapılıp bizi vuracaklarını düşündüm.

"Silahsızız," dedim ve sağlam elimi kaldırdım. "Sizin tarafımızdayız."

Lider, beni tanıdığı anda gözleri parladı. "Onları ara," diye bağırdı ve diğerleri malikâneye dağılırken, iki kişi öne çıktı. Hannah başını önüne eğmişti ama ben başımı dimdik tutuyor, liderin gözünün içine bakıyordum. O bana bakmak yerine Hannah'ya odaklanmıştı.

"Ah, bir Mercer. Tam da aradığımız şey." Askerlerin onun üstünü araması için işaret etti. "Onu toplama alanına getirin."

"Hayır," dedim ve içimi bir korku kapladı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ikinci asker kalkmama izin vermedi. "O benim hayatımı kurtardı. Mercer'i öldürdü..."

"Yine de bir suçlu o," dedi lider ve Hannah mermer zeminde tökezledi ve bana bakacak kadar arkasını döndü.

"Bir şey olmaz bana," dedi. "Sen kendine dikkat et."

"Hannah, hayır, *bırakın* onu!" diyerek silkindim ama yanımdaki askere başka bir asker daha eklendi ve onlar beni yere yapıştırırken diğerleri de Hannah'ı dışarı çıkarttı. •

"Biz canavar değiliz," dedi liderleri bana tepeden bakarak. "Emir almadan onu öldürmeyeceğiz."

"Sana onu bırakmanızı *söylüyorum*," diye çıktım. "Kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranma."

"Bunu biliyorum ancak bu şekilde emir veremeyeceğinizi de biliyorum, Bayan Hart."

Kaşlarımı çattım "Knox Creedle konuşmak istiyorum."

"Şu anda biraz meşgul olabilir..."

"O halde beklerim."

Lider bana baktı ama bakışma karşılık vermedim. Sonunda koluna doğru bir şeyler mırıldandı ve diğerleri malikâneyi ararken yanıma katılan yarım düzine asker etrafımı sardı. Beni koruyorlar mıydı yoksa beni tutsak olarak mı almışlardı bilemiyordum ama her iki türlü de Mercer'in adamları değillerdi.

Lidere her yerin temiz olduğu haberi geldikten sonra askerler beni ayağa kaldırdı. "Onu yukarı çıkartın," dedi lider. "Creed'in emri. Kibar davranın."

"Ne?" Beni olduğum yere çivileyen ellere karşı koydum. "Nerede o? Onunla konuşmam gerek."

"Kısa zamanda burada olacak," dedi lider. "Bu sürede onu yukarı çıkartın."

Onlara ne kadar karşı koysam da, tekmeleyip bağırırsam da, ısırıp feryat etsem de askerler beni serbest bırakmadı. Yine de beni Augusta Dairesi'ne dört kişinin taşımak zorunda kalması bana tuhaf bir tatmin duygusu vermişti. Beni yatağa atar atmaz, hepsi dışarı çıkıp, kapıyı arkalarından kilitlediler.

Odanın içinde koştum ve kapıya vurdum. "Çıkartın beni!" diye bağırdım. "Lütfen... Knox'la konuşmam gerekiyor."

Fakat ne kadar yüksek sesle bağıırırsam bağırayım ya da kapıya ne kadar sert vurursam vurayım, kimse cevap vermedi. Sonunda, geçen bir saatin ardından yatağa dönüp, kendimi bıraktım. Yüzümü pembe yastıklara gömdüm ve ağlamamak için kendimi tuttum.

Eğer Hannah'nın başına bir şey gelecek olursa, Knox'u öldürürdüm. Ve bu sefer ciddi dim.

Pembe ve altm renkli karyolada ne kadar süre sonra uyuyakaldığımı bilmiyordum. Dakikalar ya da belki saatler geçmişti. Belki de hiç uyumamıştım. Bilincimin sınırlarında gezinirken, belli belirsiz bir halde, buz gibi soğuk ellerin şakaklarıma değdiğini hissettim ve parlak bir ışık gözlerimin önünde belirdi. Uzaktan iki adamın kısık sesle mırıldanmasını duyuyordum ve birinin sesinin Knox olduğuna yemin edebilirdim. Nihayetinde gözlerimi açtığımda ikisi de gitmişti.

Bir sonraki uyanışında sabahın ilk ışıkları mozaik camdan içeri giriyor ve odaya tuhaf bir parıltı saçıyordu. Hareket etmeye çalıştığımda inledim ve ağır bir şey beni olduğum yere yapıştırdı.

"Üzerimden kalk," diye mırıldandım ama bilincim tam olarak açılmamıştı. Ağırılık daha da büyüdü ve yanımdaki yatakta bir şey hareketlendi.

Bir ses kulağımın içine "Beş dakika daha," diye mırıldandı ve kalbim duracak gibi oldu. Benjy.

İçimde kalan son enerjiyle yana döndüm. Yanımda yatıyordu, gözleri kapalıydı ve kızıl saçları her yere dağılmıştı. Çilli suratı temizlenmişti ve üzerinde, ona bol gelen temiz kıyafetler vardı. Çamura batmış ve kanalizasyon gibi kokuyor olsa bile onu gördüğüm için yine bu kadar sevinirdim.

"Tamam," dedim ve ona doğru yanaştım. "Beş dakika daha."

Alnımı öptü ve bir gözünü açtı. "Sana hâlâ kızgınım, biliyorsun değil mi? Gitmeyeceğine yemin etmiştin."

"Artık buradayım." Köprücük kemiğine doğru sokuldum ve kokusunu içime çektim. "Özür dilerim."

Benjy derin bir nefes verdi ve parmaklarını kirli ve yağlı saçlarımda gezdirdi. "Ben de," diye fısıldadı. Birlikte gözlerimizi kapattık ve onun sıcaklığıyla birlikte, bir kez daha uykuya daldım.

Başkayer Savaşı iki gün daha sürdü. Mercer Malikânesi, otuz saat süren bombalama boyunca sallandı ve ben karanlığın içinde Benjy'ye sarılarak yattım. Bazı anlarda gerçekten ölüp ölmediğimizi düşündüm.

Augusta Dairesi'nin kapısı, günde üç defa yemek için açılıyordu ve bir kere de doktor iyi olup olmadığımı kontrole geliyordu. Bir ağrı

kesici daha yaparken, "İyileşiyorsun," dedi. Ve daha o kapıdan çıkmadan ben çoktan uykuya dalmıştım bile.

Rüyamda savaşı gördüm. Kurşunları, kam ve hiç bitmeyen silah ateşini gördüm ve uyandığımda bile kendime gelemedim. Benjy her anımda yanımda durdu, benimle konuştu, kulağıma hikâyeler fısıldadı ve gece yarısı olduğunda, Knox'un bizi güvende tutacağına söz vermiş olmasına rağmen, bazı şeylerin onun kontrolünde olmadığımı bilerek birbirimize sarıldık.

"Bazen bütün bunlara değer miydi diye düşünüyorum," diye fısıldadım karanlığın içine. Birbirimize öylesine dolanmıştık ki vücudumun nerede bittiğini ve Benjy'nin vücudunun nerede başladığını anlaya-mıyordum.

Auğusta Dairesi'ne bağlı olan banyo sayesinde artık temiz olan saçımı öperken "Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Benjy. Banyo çok büyük değildi ama benim sığabileceğim bir küvet vardı. Derimi ne kadar ovalasam da, kanın tamamen çıktığını hissedememişim gerçi.

"Yani... Bu kadar insanın ölmesi." Bir makineli tüfeğin sesi daha odayı doldurduğunda irkildim. Savaş devam ederken sesler gittikçe uzaklaşıyordu ama bu gerçekten savaşmak isteyip istemediklerini sormadan savaşa dâhil ettiğim sayısız masum insanı bana hatırlatan tek şeydi. "Ya kazanamazsak?"

"Ya kazanırsak?" Benjy parmak uçlarını yanağımda gezdirdi ve geçtiği yerlerde sıcaklık bıraktı. "Ya Baş-kayer'deki her bir mahkûm senin cesaretin sayesinde serbest kalırsa?"

"Ben cesur değilim," dedim. "Sadece yanlış insanların kazanmasını önlemeye çalışıyorum."

"Bazen cesaret budur." Dudaklarını benimkilere bastırdı ve ben de hemen karşılık verdim. "Sen tanıdığım en cesur insansın, Kitty. Bunun olabilmesi için elinden gelen her şeyi yaptın. Fakat kaybedersek, bunun sorumlusu sen olmayacaksın. Söz veriyorum."

"Seni hak etmiyorum," diye mırıldandım. Gülümsedi.

"Belki hak etmiyorsun ama yine de benim yanımda-sın. Bu yüzden kabullenmenin bir yolunu bulmalısın."

Kamım dürttüm. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Elini kaldırdı ve yavaşça bluzumun içine sokup sıcak avucunu sırtıma bastırdı. "Benim bildiğim şey şu: Seni daima seveceğim ve hayatımın geri kalan zamanını, ister kısa ister uzun olsun, seninle geçirebilmek için her şeyi yapacağım... Fakat bu savaşın ne kadar önemli olduğunu da biliyorum ve sen bunu göreme-sen de senin savaş için kadar önemli olduğunu da."

Ona baktım ve gözlerindeki bakışı hafızama kazımaya çalıştım. Bakışlarında anlamlandıramadığım bir şey vardı ama ona yakın olma pahasına gözlerinin derinliğine seve seve daldardım. "Eğer sen yanımda olmasaydın hiçbir önemi olmazdı."

"Ve olacağım da," dedi. "Her zaman olacağım. Fakat söz verdiğin şeyler..." Başını salladı. "Artık yalnızca benim değilsin. Hiç olmadın."

"Ben her zaman şeninim. Başka kimsenin değil."

Hafifçe gülümsedi ve yine dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sen aynı zamanda onlarmsın. Sana ihtiyaçları var. Lila Hart'a değil, Kitty Doe'ya."

Kurumuş ve olanlardan sonra çatlamış dudaklarımı yaladım. "Zaten ellerinde olmayan bir şeyi onlara veremem."

"Farkında değil misin?" Gülümsedi ve bu hüzünlü gülümsemesi içimi acıttı. "Zaten verdin. Bize umut verdin, savaşmak için güç verdin. Her ne olursa olsun, kimse, ne başbakan ne Knox ve hatta sen bile bunu bizim elimizden alamaz. Bunu hatırlayacağına söz ver. Tamam mı?"

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle ve aklımdan bir sürü düşünce geçti. Her biri dokunmak istediğim an binlerce parçaya bölündü. "Seni seviyorum."

"Ve ben de seni seviyorum," diye mırıldandı. "Tahmin edebileceğinden de çok."

Fakat tahmin edebiliyordum ve onu bir kez daha öperek vücudumu ona doğru yaklaştırdım. "Benjy?"

"Evet?"

"Bu gece Karaceketliler toplantısı yok."

Gözlerini kırptı. "Efendim?"

"Ve Knox da burada değil. Kimse birkaç saat daha yanımıza uğramaz."

Benjy kaşlarını çattı. "Anlamıyorum..."

Onu öperek sözlerini yarıda kestim. Bu, diğerlerinden daha tutkulu ve daha önce birbirimize verdiğimiz bütün sözleri içinde barındıran

bir öpücüktü. "Kıyafetlerimizi çıkartmanın vakti geldi bana göre, ne dersin?"

Sonunda anladı ve gözlerini açtı. "Ciddi misin? Şimdi mi?"

"Şimdi."

Birkaç kez ağzını açıp kapattı ve endişe içinde kapıya baktı. "Ya biri..."

"Saat gece yarısı. Kimse gelmez ve doktorun bize bıraktığı pakette korunma da var." Sağlam kolumun üstüne kalktım. "Lütfen bu konuda benimle tartışmayacağını söyle."

"Hayır! Tabii ki hayır," dedi heyecanla ve oturarak gömleğini çıkarttı. Çıplak bedenini ortaya çıkarttı. "Gördün mü? İşte. Gömlek gitti."

Sırıttım. "Bu kadar mı? Tek yapabildiğin bu mu?"

Göğsüne baktım ve parmaklarımı soluk teninde, olmayan karın kaslarının üstünde dolaştırdım. "Çok iyi olmadığımı kabul ediyorum ama sizlerin görünüşe pek takılmadığımızı düşünmüşümdür hep," dedi. Dudaklarının kenarlarındaki gülüşü saklayamıyordu.

"Seni daha önce de üstsüz gördüm sersem." Kendimi kaldırdım ve bluzumun kenarıyla oynadım. "Ancak sen Hartlarm bana ne verdiğini görmedin. Eskisinden daha iyi oldu, anlarsın ya."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "İmkânsız. Sen eski halinle mükemmeldin ve şimdi de mükemmelsin. Her zaman da mükemmel olacaksın."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve alnım, Benjy'nin alnına değene kadar ona yaklaştım. "Muhteşemsin," diye fısıldadım. "Ve bunun benim için ne demek olduğunu sana anlatamam. Sakm sen de bunun keyfine varmayacağını söyleme bana."

Güldü. Bu sessiz gülüşü içimi ürpertti. Elini yeniden bluzumun içine soktu, parmaklarım yukarı doğru çıkardı ve birlikte kendimizi yastığa bıraktık. Sıcaklığı vücudumu sararken, daha önce birbirimize söylediğimiz şeyleri ispatlamak için artık hazırdık. O anda, isyanı unuttum. Beni değil Lila Hart'ı öptüğünü unuttum. Knox'u, Scotia'yı, Mercerleri ve son birkaç günde yaşanan korkunç olayları unuttum. Kendimi ona bıraktım, *bize* bıraktım ve bütün bu karmaşa başladığından beri ilk kez kendim olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anımsadım.

Keşke gecenin mükemmel ve zarif olduğunu, Benjy'nin bana okuduğu aşk romanlarındaki gibi hissettirdiğini ve ilk gecenin içermesi gereken her şeyi kapsadığını söyleyebilseydim.

Ancak tuhaftı. El yordamıyla yolumuzu bulmaya çalıştık. İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk. Ve her şey bittiğinde ve örtünün altında birbirimize dolanmış bir halde yatarken, biraz önce olanlara inanamıyor gibi birbirimize baktık.

"İyi misin?" diye fısıldadım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Başını salladı ama kaşlarını çatmıştı.

"İyiyim. Gerçekten iyiyim," diye onayladı ve parmağının ucuyla kolumda görünmez bir izi takip etti. "Sen iyi misin?"

Karşılığında başımı salladım ve birkaç saniye boyunca hiç konuşmadık. Sonunda dayanamadım ve ağzımdan kaçırdım: "Tuhaftı."

Tuhaf ve yabancı bir sesle kıkırdadı, sanki kendini tutmak istiyormuş ama başaramamış gibiydi. "Gerçekten tuhaftı."

"Böyle mi olması gerekiyor?"

"Sahiden bana mı soruyorsun?"

Ona baktım, o da bana baktı. Birlikte kahkahalara boğulduk.

Özlediğim şey buydu - kederle gölgelenmeyen bir mutluluk, mümkün olan tüm anlarımızın keyfini çıkartmak, birbirimizin gözünün içine bakıp her ne olursa olsun, onun her zaman benim, benim her zaman onun olacağını bilmek. Uğruna savaştığım şey buydu. İkimizin de savaştığı şey buydu.

Gözlerimden yaşlar akana kadar güldüm ve o zaman bile Benjy'nin bilinçsizce çıkarttığı homurtu mideme kramp girmesine ve nefessiz kalmama neden oldu. Mükemmel olmamış olabilirdi ama bizimdi ve bunu dünyadaki tüm aşk romanlarına bile değişmezdim.

*

Mucize eseri, Karaceketliler zaferlerini ilan ettiğinde Başkayer'in her köşesinde sevinç çılgınlıkları yankılanmaya başladığında Mercer Malikânesi hâlâ ayaktaydı. Kapımızın önünde duran nöbetçiler bile zafer çılgılığı attılar ama Augusta Dairesi'nin kapısı ancak altı saat sonra açıldı.

Benjy ve ben yatakta birbirimize sarılmış bir halde yatıyorduk ve Benjy bana kitap okuyordu. İkimiz de giyiniktik ve kapının önünde bir asker belirdiğinde ayağa fırladık. Gelen giriş holündeki askerd, Hannah'yı götüren lider... "Bayan Hart," dedi sert bir sesle. "Bay Creed sizi görmek istiyor."

"Tam zamanında," dedim ve huzursuz bir şekilde Benjy'ye baktım. Başımı öptü.

"Geri döndüğünde burada olacağım," dedi. Ben de elini sıktım.

"Öyle olsan iyi olur."

Asker beni koridordan geçirip, merdivenlerden aşağı indirdi. Ön kapıyı açmasını bekliyordum ve ayağımda ayakkabı olmadığını belirtmek üzereydim ki Mercer'in çalışma odasının kapısını açtı.

Knox masanın arkasında oturuyordu. Gözlüklerini takmış, birkaç dosyayı inceliyordu. Arkasındaki televizyonda yirmi dört saat haber yayını yapan bir kanal açıktı ve Başkayer'in kuşbakışı halini andıran bir fotoğraf gördüm.

Kollarımı önümde birleştirerek, "Bunca zamandır bu kadar yakındık ama bir merhaba bile diyemedin mi?" dedim. Asker, benim ardımdan kapıyı kapatarak bizi yalnız bıraktı.

"Savaşı kazanmakla meşguldüm," dedi Knox. Sonunda bana baktı ve aramızdaki üç metrelik mesafeye rağmen yüzündeki çizgilerin derinleştiğini ve gözlerinin altının morardığını görebiliyordum.

"Hannah hayatta mı?" diye sordum ve başını sallayarak onayladı.

"Şu anda diğer savaş esirleriyle birlikte bir yeraltı tesisinde tutuluyor."

"O bir esir değil," dedim. "O benim annem."

"Biliyorum." Gözlüğünü çıkarttı ve burnunun üstünü okşadı.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Kitty. Mahkûmlar

suçlayabilecekleri birini istiyorlar ve suçun onun üstüne kalma ihtimali var."

Mideme ağrı girdi. "Eğer böyle bir şey olursa..

"Olmayacak." Doğruldu ve koyu renk gözlerini benimkilere dikti. "Bu gece, nöbet değişimi sırasında, Hannah ortadan kaybolacak."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tek bir hece dahi söyleyemeden Knox konuşmaya devam etti.

"Yaşamaya devam edecek ve yalnızca benim bildiğim güvenli bir yere götürülecek. Herkese idam edildiği söylenecek. Anladın mı?"

Kendimi sıkıp, başımı salladım. En azından güvende olacaktı. "Neden onun benim annem olduğunu söylemedin?"

"Ben de dosyanı okuduğumda öğrendim. Sen Başkayer'e gelene kadar o senin için hiç kimseydi ve buraya geldikten sonra bilmemen senin için daha güvenliydi. Mercer'in seni öldüreceğini düşündüğümde, ona senin gerçekte kim olduğunu gösterdim."

"Öldürecekti," dedim ve o anı düşündüğüm anda derim gerildi. *Dişler ya da tırnaklar.* "Ve beni terk ettin."

"Başka bir seçeneğim yoktu. Eğer kalsaydım Mercer beni yakalayabilirdi ve o zaman ikimiz de ölmüş olurduk."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Tabii ki haklıydı ama hiçbir mantıklı açıklama onu affetmemi sağlayamazdı. "Sana ihtiyacım vardı," dedim sarsılmış bir halde, "ve sen benim yanımda olmak yerine asker rolü oynuyor-dun. Mercer bizi kafese kapattı, Benjy ve beni... Neredeyse ölüyorduk..."

"Sana şifrelerin peşine düşmemeni söylemedim mi?"

Duraksadım. "Eğer bunu yapmasaydım..."

"Ben bir yolunu bulurdum," dedi. "Bazen bana güvenmen gerekiyor Kitty."

"Eğer beni kahrolası oyunundaki bir parça gibi kullanmaya bir son verirsen güvenirim," dedim. "Senin oyuncağın değilim ve sen bana güvenmeye başlayana kadar benim sana güvenmem mümkün değil."

Knox iç çekti ve çekmeceye uzanıp Greyson'ın bana verdiği çerçeveyi çıkarttı. "Al. Bunu isteyebileceğini düşündüm."

Greyson'ın yüzüne bakarak çerçeveyi aldım. Bu seferki nasıl bitmiş olursa olsun, onun hayatı da bu savaşın bir parçası olacaktı. "Bunca zamandır biliyor muydun?" dedim ve kelimeler boğazıma düğümlendi.

"Neyi biliyordum?"

"Greyson ve benim..." Zorlukla yutkundum. "Gerçek Daxton'ın benim babam olduğunu?"

Knox sırtıttı ve ellerini birleştirdi. "Hayır."

"Neden dosyamı okuduktan sonra bana söylemedin?" diye sordum. "Bilmeye hakkım vardı."

"Doğru," diyerek beni onayladı. "Eğer işler böyle olmasaydı söyleyecektim. Fakat babanın kim olduğu... hiçbir zaman önemli değildi."

"Benim için önemliydi. Eğer sana sahtekârın dosyasının nerede olduğunu hiç söylemesem bile, böyle bir şeyi benden saklamamalıydım."

Yorgunlukla gözlerini ovuşturdu. "Evet. Büyük ihtimalle. Fakat artık biliyorsun. Seni bu yüzden buraya çağırmadım."

"O halde neden çağırdın?" diye sordum. "Savaşı kazandığımızı biliyorum. Tüm ülkenin şimdiye kadar bunu duyduğuna eminim."

"Bu savaşı kazandık, genel muharebeyi değil," dedi. Arkadaki bir haber programında Knox'un fotoğrafı ekranda belirdi. İkimiz için de geri dönüş yoktu artık. "Silahımız var ama Bakanlar ve ordu hâlâ Daxton'ın yanında. Bu yorucu bir savaş ve güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var. İnsanlar bize güveniyor."

"Senin için hayatımı" kaç defa tehlikeye attığımı ben bile unuttum."

"Ve ben de bunun için sana minnettarım ama şu anda takım çalışmasına ve saygıya ihtiyacım var. Kararlarımı katılmadığın zaman itaatsizlik yapılmasına değil. Benim bir orduya ihtiyacım var, Kitty. Güvenilmez ve emir almayan birine değil."

"Ben..." Ona baktım. "Eğer *güvenseydin* ve bir şeyler anlatmış olsaydın..

"Ama yapmadım," dedi. "Henüz değil. Belki bu şekilde hiç değil. Ben sana verdiğim sözü tutuyorum. Sen ve Benjy, Hannah'yla birlikte gönderileceksiniz ve üçünüz, savaştan uzakta ve güvende bir yerde tutulacaksınız. Sizi orada kimse bulamayacak, söz veriyorum. Ve her şey bittiğinde, hayatınızın geri kalanını huzur içinde geçireceksiniz. Senin istediğin şey de bu değil miydi?"

Öyleydi. Huzur, Benjy'le geçirebileceğim bir hayat, gerçek annemi tanıma şansı; bana geleceğimi veriyordu, asla tersini istemeyeceğim bir geleceği. Ancak aklım, gecenin karanlığında savaşın ve ölümün sesini dinlerken Benjy'yle yaptığımız konuşmaya gitti ve kendimi tutmayarak, "Hayır," dedim.

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu teklifi bir kere yapacağım. Eğer kabul etmezsen..."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim. Hoşuna gitse de gitmese de, bu insanların bana ihtiyacı var. Ve başkalarının benim için ölmesine izin vererek özgürlüğümü kazanamam. Bunu daha önce yeteri kadar yaptım."

Knox'un dudakları gergin bir hat halini aldı. "Kitty..."

"*Sen* bunu neden yapıyorsun?" diye çıktım. "Bir bakanın oğlusun. Rütben VI. Bir malikânede yaşayacaktın. Lila Hart'la evlenecektin. Tüm ülkedeki en güçlü insanlardan biri olacaktın. Geleceğini bir kenara bırakmayı geçtim de Karaceketliler! neden destekliyorsun?" Durdum. "Lila'ya gerçekten âşık mısın? Konu bu mu?"

Birkaç uzun saniye geçti ve Knox sonunda derin bir nefes verdi. "Senin gibi insanlar, sevdiklerini ideallerinin üstünde tutarlar. Oları korumak için bedeli ne olursa olsun, her şeyi yaparlar. Ancak ben, idealleri insanların üstünde tutuyorum. Hiçbir hayat bu isyandan önemli değil, benimki bile."

"Neden?" diye sordum yeniden. "İnsanlar bir gün uyanıp isyana liderlik yapmaya karar vermiyorlar."

"Bazen veriyorlar," dedi sessizce, "ama bu hikâye başka bir zamana kalsın. Senin gitmen gerek Kitty."

"Sana söyledim, kalıyorum," arkamı döndüm ve saçımı kenara çekip enseme kazınmış X'i gösterdim. "Görüyor musun?"

"Evet," dedi ve yüzüne bakmak için yeniden ona döndüm.

"Ben artık onlardan biriyim. Saklanmak yok, geri dönmek yok. Sen, bana güvenemeyecek kadar gururlusun diye vazgeçmeyeceğim. Bu insanları senin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorum ve hoşuna gitse de gitmese de..."

Televizyondan gelen ses konuşmamı böldü ve ikimiz de ekrana baktık. Kamera Somerset'in içinde boş bir sahnenin önünde canlı yayma geçmişti.

Knox küfretti. "Daxton'm ne zaman halka sesleneceğini merak ediyordum," diye mırıldandı ve yayını kaydetmek için ekrandaki bir tuşa bastı.

Fakat Daxton yerine buğday saçlı ve okyanus gözlü bir kız ekranda belirdi.

Gerçek Lila Hart.

"Neler..." dedim ama Knox beni susturdu.

Rüyamda bile taklit edebileceğim bir ses tonuyla, "İyi günler," dedi. "Şimdiye kadar şunu duyduğunuzdan eminim: Başkayer olarak bilinen yasak bölge, Annem Celia Hart ve eski nişanlım Lennox Creed tarafından yönetilen Karaceketliler adıyla tanınan azılı, terörist bir grubun eline geçti."

Knox'a baktım. Yüzü sertleşti.

"Bu aşırı uçtaki grubun üyeleri, bir yüzyıldan az bir süre önce toplumumuzu çöküşe sürükleyen idealleri uğruna toprağımızı çaldılar, insanlarımızı tutsak edip işkenceye maruz bıraktılar, sayısız masum erkek, kadın ve çocuğu öldürdüler," diye devam etti. Doğrudan kameraya bakıyordu. "Dayım, Başbakan Daxton Hart, ülkemizi, onların önümüze çıkarttığı korkunç tehditten kurtarmak için gece gündüz çalışıyor ve her bir Amerika vatandaşının hayatının güvende olduğundan emin olana kadar da çalışmaya devam edecek.

Bugün Karaceketliler'e seslenmek için karşınıza çıkmadım," diye ekledi. "Mantıksız olanı açıklayamayız. Onların elinde acı çeken sayısız insanımız için duyduğumuz üzüntüyü anlatmaya kelimeler yetmez. Ancak bugün, bunu izleyen herkesin desteğini istemek için karşınıza çıktım. Eğer siz ya da bir yakınınız, bu teröristleri destekleyen ya da yardım eden birilerini tanıyorsanız, sizden bir adım öne çıkmanızı rica ediyoruz. Bu duyarsız şiddeti durdurmak ve Celia Hart'la Lennox Creed'i yargı önüne çıkartmak için yardımınıza ihtiyacımız var. Bu suçluların kökünü kazımamıza yardımcı olacak bilgiyle bize başvuranlar yalnızca ödüllendirilmekle kalmayacak, sevgili Amerikalı dostlarımızın binlerce teşekkürüne de sahip olacaktır. Özgürlüğümüz, güvenliğimiz ve desteklediğimiz ulusumuz için savaşmamızın zamanı geldi," dedi. Başını tek bir kameraya değil de, bir stadyum dolusu insana seslenir gibi dimdik tutuyordu. "Bizimle olun, birlikte tarihimizin bu karanlık zamanının üstesinden geelim. Huzuru ve meydana getirmek için yorulmaksızın çalıştığımız refahımızı yıkmak isteyen bu radikalleri birlikte yenebiliriz. Birlikte galip gelebiliriz."

Somerset uzaklaştı ve yerini bir kez daha haber bültenine bıraktı. Knox televizyonu kapattı ve birkaç saniye boyunca ikimiz de konuşmadık. Biraz önce olanların ağırlığı omuzlarıma çökerken

sessizlik canımı yaktı. Lila'nın sözlerini defalarca aklımda tekrarladım.

Gizli bir mesaj yoktu. Saklı bir anlam yoktu.

Bir şekilde, her nasılsa Daxton, Karaceketliler'in sesini, kendisi için konuşmaya ikna etmişti.

"İki tarafta da bir Lila. İlginç olacak," dedim sakince. "Sanırım bir yere gitmediğim iyi oldu, değil mi? Bana ihtiyacın olacak."

Knox'un cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm ve çalışma odasından çıkıp yukarıda beni bekleyen Benjy'nin yanına gitmek üzere merdivenlere yöneldim.

"Bu kitapta her şey var: İsyan, şiddet ve ilk aşk. Carter, derinlikli, genç bir kadın kahraman ve keskin dönüşlerle dolu, sürükleyici bir dünya yaratmış." -Booklist

"Piyon hızlı temposunun yanı sıra kendini derinden hissettiren bir gerilimi de barındırıyor. Kitty mükemmel olmayan bir kahraman ve zor kararlar vererek yoluna devam ederken, okurların da desteğini kazanacağı benziyor." -School Library Journal

VII olabilirsiniz. Eğer her şeyden vazgeçersen...

Kitty Doe için bu seçim kolay görünüyordu. Hayatını ya bir III olarak sefalet içinde geçirecek ve sevdiği insanları terk etmek zorunda kalacak ya da VII olarak ülkenin en nüfuzlu ailesine katılacaktı.

Eğer Kitty evet derse, ameliyatla başbakanın yeğeni olan, sır dolu bir ölümlerle hayata gözlerini yuman Lila Hart'a dönüşecek ve Hart ailesinin bir ferdi olarak ünlenip hayatına belki de ilk kez bir mana katacaktı.

Bu işin tek bir şartı vardı: Kitty Doe'nun Lila'nın gizlice başlattığı ve onu ölüme sürükleyen isyanı durdurması gerekiyordu. Gelgelelim Kitty de bu isyanın bir destekçisiydi. Aldığı tehditler, tuttuğu sırlar ve kendine ait olmayan bir hayatla Kitty'nin hangi yolu seçeceğine karar vermesi ve yeni anlamaya başladığı bu karmaşık oyunda, piyonun ötesine geçebilmeyi keşfetmesi sandığından da zor olacaktı.

